

Savaş, faşizme, hak gasplarına karşı
1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına!

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Nisan 2008 Sayı: 64

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

“Sosyal güvenlik” yasasına karşı gelişen eylemler, 14 Mart’tan sonra 1 Nisan eylemleriyle, “genel grev” provasına dönüştü. Sarı sendikaların uzlaşma çabaları, devletin tehditleri ve polis barikatları, tabandan gelen güçlü tepkinin sokağa taşmasını engelleyemedi. İşçi ve emekçiler, gaspedilmeye çalışılan haklarını korumak için tüm güçleriyle direniyorlar. Tıpkı Yunanistan, Fransa, Almanya vb. dünyanın birçok yerinde benzer bir saldırıyla karşı karşıya kalan işçi-emekçi kardeşleri gibi...

Özelleştirmeye karşı mücade-
nin bayrağı ise şimdi Tekel işçileri-
nin elinde dalgalanıyor. İşçiler işyer-
lerini terk etmeyerek eylemlerini sür-
dürüyorlar. Tuzla tersanelerinde iş
cinayetlerine karşı günlerce süren
protesto gösterileri, tersane işçileri-
nin sorunlarını gündeme taşıyabildi.
Daha pek çok işyerinde direniş ve
eylemler sürüyor. Diğer yandan Mal-
tepe-Başbüyük halkı, evlerinin yıkıl-
masına izin vermemekte direniyor.
Günlerdir iş makinelerinin geçişine
bedenleriyle barikat oluyorlar. Poli-
sin coplu, biber gazlı saldırılarına ka-
dını erkeğiyle direniyorlar.

Kürt halkı son olarak Newroz kut-
lamalarında bir kez daha kararlılığını
ortaya koydu. Yasaklanan yerlerde
bile Newrozu kutlamak için on bin-
lerle sokağa çıktı. Devletin polis ve
jandarmasının uyguladığı vahşete,
kurşun yağmuruna karşı, çoluk ço-
cuk savaştı. Görüntüler, Filistin’den,
Irak’tan farksızdı. Bu çatışmalarda
üç kayıp verdi, onlarca yaralı... Fakat
her ne pahasına olursa olsun cena-
zelerini almakta gösterdikleri kararlı-
lık, devleti geri adım atmak zorunda
bıraktı. Birçok yerde esnaf da ke-
penkleri kapatarak direnişe destek
verdi.

Kısaca, işçisi, memuru, emekçisi
ile tüm sömürülen ve ezilenler, son
birkaç aydır ayakta.

Sayfa 2’de sürüyor

Sokağa, Eyleme,

GENEL GREVE GENEL DİRENİŞE!

Sokağa, eyleme, GENEL GREVE, GENEL DİRENİŞE!

Bunların birleşmesi halinde, burjuvazinin çok daha büyük bir sıkıntı içine gireceği ortadadır. Yükselen taleplerin kazanılması da ancak böyle mümkün olacaktır. GSS karşıtı eylemlerde en sık atılan sloganın “genel grev-genel direniş” olması, işçi ve emekçilerin bu gerçeğin farkında olduklarını göstermekte ve bu yöndeki güçlü isteği ifade etmektedir.

İşçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadeleye günü 1 Mayıs yaklaşırken, bu tablo umut vericidir. Çeşitli kesimlerden yükselen mücadelenin “genel grev-genel direniş” ile taçlanmasıyla, 1 Mayıs tam da özüne uygun bir şekilde kutlanacaktır. Böyle bir kutlama, aynı zamanda işçi-emekçi hareketinin önünü daha fazla açacaktır.

Geçen yıl fiilen delinen Taksim yasağı, bu yıl yüzbinlerce işçi ve emekçiyle kırılmalı ve Taksim, yeniden 1 Mayıs alanı olarak tarihe geçmelidir. Bu başarılmayacak bir şey değildir. Böyle bir kararlılık ortaya çıktığı takdirde 1 Mayıs'ın tüm işyerlerinde “ücretli izin günü olması” da, Taksim meydanının 1 Mayıs gösterilerine açılması da sağlanacaktır. Bugüne dek tüm özgürlük alanlarının mücadele ile açıldığı unutulmamalıdır. O yüzden tabandan basınla tüm sendika ve kitle örgütlerinde bu yönde kararlar çıkarılmalı, hazırlıklar bugünden başlamalıdır.

Burjuvazi, kendini giderek daha fazla hissettiren krizin yükünü, artık işçi ve emekçinin sırtına yıkamamalıdır. Bu yılın başından beri su, elektrik, doğalgaz vb zamlara, en son ekmek zammı eklenmiş, yoksulun sofrasındaki ekmek iyice küçülmüştür. Keza GSS saldırısıyla, emeklinin zar-zor geçindiği aylığı kısmaya yeltenmişler, emzirme hakkından yıpranma payına kadar her şeye göz dikmişlerdir. Artan enflasyon oranı ile açlık ve yoksulluk sınırları giderek yükselirken, işçi ve emekçinin gelir düzeyi sürekli düşmektedir.

Bütün bunlar, burjuvazinin azami kar hırsı için, kölece çalıştırıp emekli bile olamadan öldürmek istediğini ortaya koymaktadır. Bugün o çokça söylenen “ekmek kavgası” her zaman-kinde daha fazla dişe diş bir mücadeleyi, birleşik örgütlü duruşu gerektirmektedir. Ne faşizmin saldırıları ne de sendika ağalarının barikatları, halkın birleşik ve örgütlü gücü karşısında durabilir. Şimdi her yerde örülmesi gereken budur.

Burjuvazi bir yandan ekonomik krizin etkileriyle sarsılırken, bir yandan da siyasi krizle karşı karşıya. Öyle ki burjuva kliklerin son elli yılın en şiddetli çatışmasını yaşadığı söyleniyor.

AKP'nin kapatma davasının Anayasa mahkemesince de kabul görmesiyle süreç başladı. Parti kapatma rekorunu elinde bulunduran Türkiye, bu kez hükümetteki partiye kapatma davası açmakla nam salmaktadır. AKP'nin kapatılması ya da yöneticilerine siyaset yasağı getirilmesi, hükümeti düşürmeye yetecek, bu da erken seçimi gündeme getirecektir. Önümüzdeki aylarda, siyasi krizin boyutu yükselecek, burjuvazinin açmazları büyüyecektir.

Elbette burjuva klikler arasında kıran kırana süren bu kavganın bölgemizdeki emperyalist paylaşım savaşıyla doğrudan bağı bulunmaktadır. ABD, Türkiye'ye verdiği “sınırötesi operasyon” desteğinin karşılığını Afganistan'da, İran'da almak istemektedir. Son olarak Türkiye'yi ziyaret eden Dick Cheney, bu istekleri yinelemiştir. Daha önce Afganistan'daki çatışma bölgesine gitmeyeceklerini söyleyen Genelkurmay Başkanı, son ziyaretin ardından “bu devlet, hükümet politikasıdır” diyerek topu AKP hükümetine atmıştır. AKP'nin ise, ABD'nin isteklerini yerine getirmek için canla başla çalışacağı ortadadır. Tabi hükümette kaldığı sürece...

Burjuvazi, içine düştüğü ekonomik, siyasi krizi atlatmak için her yolu deneyecektir. İşçi ve emekçiler bu kez egemenlerin “böl-parçala-yönet” politikasına alet olmamalı, hangi ulus ve mezhepten olursa olsun güçlerini birleştirmeli, egemenlerin üzerine yürümelidir. 1 Mayıs, bunun için en anlamlı gündür. Genel grev, genel direniş ile kutlanacak olan 1 Mayıs, Türkiye'de yeni bir dönemi başlatacak, artık söz sırası, işçi ve emekçilere gelecektir.

Okurlara...

Merhaba,

Güçlü bir eylemlilik süreci üzerinden 1 Mayıs hazırlıklarına başlamış durumdayız. Bir taraftan işçi ve emekçiler sokaklara dökülmektedir. Tüm ülkede birkaç saatliğine bile olsa Genel Grev'in hayata geçmesi, üstelik bu grevin sokaklarda eylemlerle gerçekleştirilmesi oldukça önemli bir gelişmedir. Bir taraftan Newroz eylemlerindeki militanlık ve öfke, Kürt halkının yeniden uyanışını müjdelemektedir. Adeta, '89 yılının bahar eylemleri ile serhıldanlarının içiçe geçişini yeniden yaşamaya başlıyoruz. Bu başlangıç, 1 Mayıs'ta Taksim'i fethetme hedefi için iyi bir çıkış noktasıdır. Geçtiğimiz yıl fiilen kazanılan Taksim alanı, bu defa, çok daha güçlü biçimde fethedilmelidir. Taksim meydanı işçi-emekçi kitlelerindir.

Dergimizi dağıtım tekelleri Ocak ayından bu yana dağıtmıyor. Bu sorunun temel çözüm yollarından biri, kitapçı dağıtımını iyi bir biçimde örgütleyebilmektir. Tüm okurlarımızın, bölgelerinde bulunan kitapçı ve bayilerle konuşarak, adreslerini bize göndermelerini istiyoruz.

Bir diğer çözüm yöntemi ise, abonelik kampanyasıdır. Dergimizi düzenli olarak takip etmek isteyen, ancak bulunduğu alanda ulaşmada zorluk yaşayan okurlarımız, abone olabilirler.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Abonelik ücreti: 6 aylık 20 YTL

Hesap numarası: Yediveren Kökleri Yayınevi-Garanti Bankası Şişli Şubesi- 152 / 6298889

Abonelik ücretine posta masrafı dahildir. 6 aylık ücreti hesaba yatıran okurlarımız, banka dekontunu merkez büromuza faksladıklarında, dergimizi adreslerine göndermeye başlayacağız.

64. sayıda

3	Burjuva klik çatışmasında kılıçlar çekildi
4	Devrimci 1 Mayıs Platformu, çalışmalara başladı
5	8 Mart özgürlük alanıydı
	Gazi şehitleri anıldı
6	Newroz isyandır!
7	GSGD ile, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
8	İşte yine eylemdeyiz, yine grevde
9	14 Mart eylemleri; işçinin ayak sesleri
10	SG ve GSS ne getiriyor, ne götürüyor
12	Almanya'da grev dalgası
13	Yunanistan'da 3. Genel Grev
	Kapitalizmin açgözlülük örneği Nokia
14	Savaşa, faşizme, hak gasplarına karşı,
	1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
16	Üniversitelerde artan faşist saldırılar
17	Arılar kimi soksun?
18	İşgalin 5. yılında Irak
19	Asya'da Budist darbe girişimi; Tibet
20	Ekonomi rakamları ne söylüyor?
22	Ekmeğin zammı açıklıktır
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimize
25	Genel Grev Genel Direniş'e hazırlanalım

Burjuva klikler arasında, yeniden ve daha üst boyutta tırmanan gerilim, son raddeye dayandı. Saflar çok daha belirginleşti, kılıçlar çekildi. Adeta bir satranç oyunu gibi taraflar birbiri ardı sıra hamleler yapıyor. Karşılıklı davalar açılıyor, suçlamalar birbirini izliyor. AKP, kapatma davasıyla köşeye sıkıştırılırken, “Ergenekon çetesi” suçlamasıyla “laik-ulusalci” kesimler, gözaltına alınıyor, tutuklanıyor...

Henüz taraflardan hiç biri “öldürücü darbe”yi vurabilmiş değil. O yüzden çatışma kıran kırana sürüyor. Hamle üstünlüğünü ele geçiren, karşı tarafa olabildiğince sarsıcı vuruşlar indiriyor. Tıpkı bir savaş gibi, stratejiler, taktikler belirleniyor; “savunma” veya “saldırı” pozisyon-

Seçimleri ezici çoğunlukla kazanmış olmanın getirdiği pervasızlıkla hareket eden AKP, hedeflerini bir bir gerçekleştirmeye çalışıyordu. Ancak burjuvazinin kendi iç çelişkileri, AKP’nin adeta tek kale maç yürütürcesine hamlelerine izin vermeyecek kadar keskindi. AKP’nin türban konusundaki hamlesi, son birkaç ayda arka arkaya patlak veren gelişmelerin de başlangıcı oldu. Başbakan Erdoğan’ın türban için “velev ki siyasi simge olsun” sözü, 22 Temmuz seçimlerinden bu yana AKP’nin yaptığı hamleleri sindirmek zorunda kalan “laik-ulusalci” kesimleri, harekete geçirdi. Geçmişte Refah Partisi’ne yapılan “balans ayarı” bu kez AKP’ye yapılıyordu. Tek fark, o zaman ordu üzerinden gerçekleşen bu ayar (28 Şubat süreci) şimdi yargı eliyle yaşama-

Doğu Perinçek’ten sonra İşçi Partisi’nin sekreteri, Ulusal Kanal ve Aydın-lık dergilerinin yöneticileri de gözaltına alınıp tutuklandı.

AKP, Ergenekon operasyonu, kendisini “çetelere karşı”ymış gibi göstermeye çalışıyor. Kendisini İtalya’da mafyaya karşı “temiz eller” operasyonunu gerçekleştiren kesimlere benzetiyor. Kapatma davasının da, “çetelere karşı yürütüğü mücadele”den dolayı açıldığını iddia ediyor. Oysa, Şemdinli’de patlayan bombaların arkasından yaşananlar hala belleklerde tazeliğini koruyor. Halkın kendi çabasıyla yakaladığı suçlulara önce Yaşar Büyükanıt “onları tanımam iyi çocuklardır” diye sahip çıkmıştı. Şemdinli soruşturmasını yapan savcı ise, Büyükanıt’ı da içine alan bir iddianame hazırladı. Fakat AKP, Şemdinli davasını derinleştirmek yerine, bu savcıyı görevden aldı. Şemdinli çetesiye karşı somut tek bir adım atmamış oldu. Çetelere karşı mücadele, AKP’ye dokunduğu oranda gündeme geldi.

“Sınırötesi operasyon” ve sonrası çatışmalar

22 Temmuz seçimleri öncesi, burjuva klikler arasındaki çatışmanın görünen yüzünde, AKP ve ordu vardı. CHP ve çeşitli “ulusalci” akımlar, sırtını orduya dayamışlardı. Genelkurmay, cumhurbaşkanlığına Abdullah Gül’ün aday gösterilmesinin ardından “e-muhtıra” çekmiş ve ardından AKP karşıtı bayraklı mitingler furyası başlamıştı. Kitle desteğini de arkasına alan “laik-ulusalci” kesim, AKP’yi köşeye sıkıştırdı. Bunun üzerine AKP, cumhurbaşkanı seçimlerinden önce “erken seçim” kararı almak zorunda kaldı. Hatta Abdullah Gül’ün adaylığı bile ortadan kalkmış göründü.

Ne var ki, 22 Temmuz seçimlerinde AKP’nin yüzde 47 gibi büyük bir çoğunluğunun oyunu alması, dengeleri yeniden değiştirdi. AKP, bir süre bocalama yaşasa da sonunda Gül’ü cumhurbaşkanı makamına oturttu. Ordu ile “sınırötesi operasyon” konusunda yaşadığı gerilimi de, ABD’nin Irak’a dönük konjonktürel politika değişikliği sayesinde ortadan kaldırmayı başardı. Meclisten operasyon için yasa çıkarttı ve bunu Erdoğan’ın 5 Kasım’daki ABD ziyaretiyle tescilledi. Bunun üzerine önce havadan, sonra karadan “sınırötesi operasyon” başladı.

Fakat kara operasyonu haftasını doldurmamışken, ABD Savunma Bakanı, “en kısa zamanda çıkın” diyordu. Bu demecilere, “gerektiği kadar kalırız”, “en kısa zaman izafi bir kavram, bir gün de ola-

Burjuva klik çatışmasında KILIÇLAR ÇEKİLDİ!

ları alınıyor, duruma göre bunlardan biri seçiliyor.

Yeniden, ama daha şiddetli

22 Temmuz seçimleri öncesi “cumhurbaşkanlığı seçimleri” üzerine kopan fırtına, seçim sonrası nispeten durulmuştu. AKP ezici bir oy çoğunluğu ile yeniden hükümet kurmayı başarınca, muharebeyi kazanmış ve üstünlüğünü bir süreliğine kabul ettirmişti. Bunu fırsat bilerek seçimlerin hemen ardından kendi adayı Abdullah Gül’ü Cumhurbaşkanlığı Köşkü’ne çıkardı. Ardından boşalan YÖK başkanlığına, kendi adamını atadı. Böylece önünde engel gördüğü, cumhurbaşkanlığı ve YÖK gibi kurumları da ele geçirmiş oldu.

Bununla da yetinmedi, türban meselesini yeniden gündeme getirdi ve MHP’nin de desteğiyle meclisten bir yasa çıkararak üniversitelerde türban yasağını kaldırdığını açıkladı. Üniversite rektörleri, öğretim üyeleri, hatta YÖK bile kendi içinde bölündü. YÖK başkanının “türbanlı öğrenciler üniversiteye girebilir” açıklamasına, YÖK’ün içinden itirazlar yükseldi. Bazı rektörler türbanlı öğrenciyi okula alırken, bazıları almadı. Bu kaos halen devam ediyor.

geçiriliyordu. Yargıtay Başsavcısı AKP’ye kapatma davası açıyor, aralarında Erdoğan, Gül ve Arınç gibi isimlerin bulunduğu 70’i aşkın AKP kurucusuna siyaset yasağı isteniyordu.

AKP, kapatma davasının şaşkınlığını üzerinden atar atmaz karşı saldırıya geçti. Önce yargıya verdi veristirdi. Hatta Kültür Bakanı eski CHP’li Ertuğrul Günay, kapatma davasının “Ergenekon çetesi”ne vurulan darbeye karşılık yapıldığını söyledi. Ardından “Ergenekon çetesi” soruşturması kapsamında, aralarında İlhan Selçuk, Doğu Perinçek, Kemal Alemdaroğlu gibi isimler gözaltına alındı.

Bilindiği gibi bu çete soruşturmasında, geçtiğimiz Ocak ayında Veli Küçük, Kemal Kerinçsiz’in de aralarında bulunduğu onlarca kişi gözaltına alınmış ve toplam 39 kişi tutuklanmıştı. Birçok “faili meçhul” cinayetin ardında ismi geçen, JİTEM’in kurucusu olarak bilinen Veli Küçük ve arkadaşları, bu fiillerinden dolayı değil, “hükümeti devirmek”, “başbakanı suikast hazırlığı” gibi savlarla tutuklandılar. Kendilerine “kızılölmacı” diyen bu çete, belli ki AKP hükümetini rahatsız etmiş, kendileri için tehlikeli bulmuşlardı.

Seçimleri ezici çoğunlukla kazanmış olmanın getirdiği pervasızlıkla hareket eden AKP, hedeflerini bir bir gerçekleştirmeye çalışıyordu. Ancak burjuvazinin kendi iç çelişkileri, AKP’nin adeta tek kale maç yürütürcesine hamlelerine izin vermeyecek kadar keskindi. AKP’nin türban konusundaki hamlesi, son birkaç ayda arka arkaya patlak veren gelişmelerin de başlangıcı oldu. Geçmişte Refah Partisi’ne yapılan “balans ayarı” bu kez AKP’ye yapılıyordu.

Elbette içindeki klik çatışmaları, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki ve çatlaklardan, bölgemiz üzerindeki hesaplardan bağımsız değil.

“Ergenekon çetesi” operasyonu kapsamında son tutuklananların İşçi Partisi yöneticileri olmaları, bunların da ABD’ye karşı, Çin-Rus emperyalistlerinin safında yer almaları, buna karşılık ABD işbirlikçisi AKP’ye kapatma davasının açılması, bu klik çatışmalarının ardındaki emperyalist güçleri ele veriyor.

bilir, bir yıl da” diyen genelkurmay ve hükümet yetkilileri, daha tükürükleri kurumadan apar-topar çekilmek zorunda kaldılar. Bu, tam bir hezimetti. CHP ve MHP’nin bu konudaki itirazları, onları genelkurmay ile karşı karşıya getirdi. Bu partiler, asıl olarak AKP’yi yıpratmak istiyorlardı fakat olayın merkezinde genelkurmay vardı. Böylece 22 Temmuz öncesinden farklı olarak genelkurmay ve AKP görünürde aynı safta yer almış oldu. ABD’nin izniyle yapılan “sınırötesi kara operasyonu”nun, yine onun müdahalesiyle bitirilmesi, AKP ve genelkurmayı, “kader ortaklığı”nda bir araya getirmişti. Bu ortamda gündeme gelen türban tartışmalarına da genelkurmay mesafeli durdu. Sadece “bu konuda bir şey söylemek malumun ilanından başka bir şey olmaz” demekle yetindi. “Laik-ulusalci” kesimlerin ordudan beklentileri bu değildi tabi...

Klik çelişkilerinin ardında yatanlar...

Elbette içindeki klik çatışmaları, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki ve çatlaklardan, bölgemiz üzerindeki hesaplardan bağımsız değil.

Ordu da kendi içinde “bölünmez bir bütün”, bir blok oluşturmuyor. Farklı klik çatışmaları, orduda da yansımaları buluyor. Zaten aynı günlerde eski genelkurmay başkanlarından Kıvrıkoğlu’nun gazetelerde yer alan demeci, bunu açıkça ortaya koyuyor. Kıvrıkoğlu, bir dönem önceki genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’e karşı olduğunu, dönemin kara kuvvetleri komutanı Aytay Yalman’ın genelkurmay başkanı olmasını istediğini söyledi. Özkök’ün AKP hükümetiyle uyumlu çalıştığı, ABD’nin Irak işgali sırasında gündeme gelen 1 Mart tezkeresinin çıkmasından yana olduğu; Kıvrıkoğlu’nun ise, genelkurmay başkanı olduğu dönemde ABD’ye hiç gitmediği, tersine Rusya ve Çin ile ilişkileri geliştirdiği arka arkaya sıralanınca, bu çatışmanın arka planı da görülüyor.

Devletin tüm kurumları içinde (ordu, polis, yargı, bürokrasi, vd.) çeşitli emperyalistlerin işbirlikçileri bulunuyor. Bunlar, dünyanın ve ülkenin içinde bulunduğu duruma göre konumlanıyor, bağlı bulunduğu emperyalist gücün çıkarlarına göre (bu tabi aynı zamanda kendi çıkarları oluyor) pozisyonlar alıp, ataklar yapabiliyor.

AKP’nin, bizzat ABD eliyle kurulduğu, tam da Ortadoğu’ya dönük savaş hazırlıkları içindeyken, bir “savaş hükümeti” olarak işbaşına getirildiği kimse için sır değil. Erdoğan’ın da ABD’nin yeni emperyalist savaş stratejisi olan BOP’un temsilcisi olduğu, bunu bizzat ifade ettiği biliniyor. Fakat ABD, başta Irak olmak üzere işgal ettiği ülkelerde büyük bir direnişle karşılaştı. Buna karşın ABD’nin rakipleri Çin ve

Rusya toparlandı, yer yer ABD’ye meydan okur hale geldiler. ABD’nin savaştaki yenilgisiyle birlikte ekonomik krizinin de derinleşmesi, eski gücünü yitirdiğine dair emareleri kuvvetlendirdi. Yeni emperyalist savaş asıl olarak bölgemizde sürüyor. Türkiye ise, bunun tam ortasında, merkezinde yer alıyor. Dolayısıyla her emperyalist gücün, birbirine üstünlük sağlama kavgası, giderek daha açık veriliyor. ABD bir taraftan Afganistan’daki savaşı yürütmekte daha fazla zorlanıyor, bir taraftan da İran’la bir savaşa hazırlanıyor. Her iki savaş için de Türkiye’ye büyük bir ihtiyaç duyuyor. Afganistan’daki çatışma bölgelerine Türkiye’nin asker göndermesi, İran ile yürütülecek bir savaşta en azından lojistik olarak destek sunması, Rusya’ya karşı kurulacak olan füze kalkanının bir parçası haline gelmesi gibi talepler, ABD açısından vazgeçilmez önemde. Bu nedenle ABD, Türkiye’nin savaştaki safını kendi yanında netleştirmesi için zorluyor. Ancak Türkiye’de de Rusya ve Çin işbirlikçisi kesimler, giderek daha fazla güç kazanıyor, onların ABD karşıtı tutumları keskinleşiyor. Bu çelişkiler, iç politika cephesinde kıran kırana bir çatışmanın ve saflaşmanın yaşanmasına neden oluyor.

“Ergenekon çetesi” operasyonu kapsamında son tutuklananların İşçi Partisi yöneticileri olmaları, bunların da ABD’ye karşı, Çin-Rus emperyalistlerinin safında yer almaları, buna karşılık ABD işbirlikçisi AKP’ye kapatma davasının açılması, bu klik çatışmalarının ardındaki emperyalist güçleri ele veriyor.

Kendi gündemimize dönelim...

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kendi aralarındaki it dalaşı, bütün hışmıyla süredursun, işçi ve emekçiler, kendi gündemlerini artık daha fazla dayatıyorlar. 22 Temmuz seçimleri öncesinden farklı olarak bu kez “dinci-laik” saflaşması şeklinde cereyan eden bu klik dalaşına alet olmadılar. Tekel işçileri özelleştirmeye, Tersane işçileri iş cinayetlerine karşı eylemlerini durmaksızın sürdürdü. Tüm işçi ve emekçiler, “sosyal güvenlik” yasasına karşı tepkilerini, artan protesto gösterileriyle ortaya koydu. Son olarak yaptıkları “uyarı” grevleriyle asıl gücün kendilerinde olduğunu gösterdiler.

Tüm emperyalistleri ve işbirlikçileri korkutan da budur. İşçi ve emekçiler, gerçek çelişkinin “emek-sermaye”, gerçek saflaşmanın da “burjuvazi-proletarya” ek-

seninde olacağını ortaya koydu. Her şeyin emperyalistlerin planları dahilinde yürümeyeceğini, sınıf mücadelesinin belirleyici olduğunu bir kez daha gösterdi.

AKP hükümetini de asıl zorlayacak ve sonunu getirecek güç, bu işçi-emekçi hareketidir. Ne klik çatışmaları, ne bu doğrultuda açılan davalar...

Nasıl ki, Özal’ın başında bulunduğu ANAP’ı hükümetten eden, ’89 Bahar atılımıyla yükselen işçi-emekçi hareketi olduysa, AKP’yi deviren GSS protestolarıyla ayak seslerini duyuran işçi ve emekçiler olacaktır. Bu süreç, “genel grev-genel direniş” ile taçlanır ve yasayı geri çekirtmek zorunda bırakırsa, işçi ve emekçiler, sadece AKP hükümetine değil, bir bütün olarak burjuvaziye kuvvetli bir şamar atmış olacaktır.

Devrimci 1 Mayıs Platformu Çalışmalara Başladı

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 24 Mart’ta TMMOB’da yaptığı basın açıklamasıyla, 1 Mayıs’ın örgütlenmesi için çalışmalara başladığını duyurdu.

Proleter Devrimci Du-

ruş, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Demokratik Haklar Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Partizan, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Yeni Dünya İçin Çağrı bileşenlerinden oluşan Platform, yaptığı açıklamada 4 yıllık bir emeğe sahip platformun bu yıl da “Devrimci, Birleşik ve Kitlesele bir 1 Mayıs”ı diğer bileşenlerle birlikte örgütlemek için görüşmelere devam edeceğini vurgularken, “Bu yıl yer tartışması yoktur. Yer Taksim’dir” dedi. Açıklamada, 2007 1 Mayıs’ında, ’77 katliamının 30. yılında, Taksim’de 1 Mayıs yasağına fiilen son verildiği belirtildi. “Sorun emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin biraraya gelip, Taksim 2008 1 Mayıs’ını birlikte örgütlemesi sorunudur. Bu sorumluluk hepimizindir. Sendikalar, meslek odaları, DKÖ’ler, siyasi partiler, devrimci güçler, kısacası tüm emek güçleri, bu sorumluluğun altına girip, 2008 Taksim 1 Mayıs’ını bir an önce örgütleme çabasına başlamalıdır” denilerek, 2008 1 Mayıs’ını birlikte ve Taksim hedefiyle örgütleme çağrısı yapıldı.

- ✓ Taksim’de 1 Mayıs Yasağına Son Verilsin!
- ✓ 1 Mayıs Resmi Tatil İlan Edilsin!
- ✓ ’77 Katliamcıları Yargılsın!
- ✓ SSGSS Yasası İptal Edilsin!

talepleriyle bu yıl alanlarda olacaklarını duyuran platform, sendikalara ve emek örgütlerine de iş bırakma çağrısı yaptı. Açıklamada 1 Mayıs’ın tarihsel özüne uygun olarak kutlanması için geçen yıllarda üzerlerine düşen görevleri yerine getirdiğini vurgulayan platform, bu yıl da bu çabayı en son aşamaya kadar sürdüreceğini belirtti.

8 Mart özgürlük alanıydı

2008 Dünya Emekçi Kadınlar Günü, büyük bir emek ve yoğun bir çalışma sonucunda devrimci bir içerikle kutlandı. Zorlu süreç ilmek ilmek örüldü.

Kapitalizmin dünya genelinde yaşadığı kriz nedeniyle, Türk işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalist burjuvaziye nefes boruları açmaya soyundu. Türkiye'yi de içine alan krizden çıkış yolu olarak, faturayı işçi ve emekçilere çıkartmak için işe koyuldu. "Sosyal Güvenlik Reformu" adını verdiği saldırısıyla, gelecek on yıllarını garantiye almak istiyor, istihdam paketleri açıyor, kıdem tazminatı ve emeklilik yaşını yükseltmek de dahil, kazanılmış haklara hücumu geçiyordu. Saldırı bombardımanı öylesine kapsamlıydı ki, zamlar, yıkımlar, yüksek vergiler, özelleştirmeler, işçi ve emekçi kitleleri soluksuz bırakmıştı. Bu yıl 8 Mart tüm bu pervasızlığa cevap olmalıydı.

Emperyalist savaşın bir parçası olarak Kürt halkına dayatılan imha ve teslim alma hareketi, 8 Martın emperyalizmi, şovenizmi, hedefe çakan, savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi yükselten bir işleve de sahip olmasını gerektiriyordu. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğma çabaları, birleşmeyi ve kardeşleşmeyi her zamankinden yakıcı kılmıştı. 8 Mart'ta bu sorumlulukla hareket edilmeliydi.

Türban tartışmasının dinci gerici-Kemalist laiklik dalaşına taraf

olmadan sınıf eksenli mücadeleye odaklanarak her ikisine de cevap vermekle karşı karşıya olduğumuz bir süreçti aynı zamanda. Kitlelerin bilincinin bulandırmasına izin vermeden ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini yükseltmek görevi, 8 Mart'ın içinin boşaltılmasının karşısına dikilerek, tarihsel-sınıfsal özüne sadık kalıp onun kızılığını yamakla mümkün olacaktı. İş cinayetlerine, artan bir şekilde katledilen işçilerin akan kanının kızılığı da olacaktı bu. Emekçi kadınlar üzerindeki katmerlenen sömürü için özel taleplerini de haykıracaktı kadınlar. Dahası, onu burjuva kulvara çekmek isteyen akımlara karşı dik duracak ve sınıf kardeşleri ile birlikte 8 Martı yaratan değerlere sahip çıkacaktı.

Devrimci 8 Mart Platformu, bütün bunların bilinciyle Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için Kadıköy'deydi.

Aylar süren bir çalışma üzerinden enerjisinin meyesini, coşkulu ve katılım yüksek bir eylemle aldı. Programı sade ve devrimci bir öze sahipti. Platform bu yolu, 4 yıldır sürdürdüğü devrimci bir savaşım sonucunda özgürlük alanını kazanarak döşedi. Haykırdığı şiarlar ve marşlar da bunun böyle döşendiğinin işaretiydi. Coşku doruklardaydı.

Devrimci platform, Kadıköy'deydi

Devrimci 8 Mart Platformu, 9 Mart'ta Kadıköy'de yaptığı mitingle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladı. Bileşenleri arasında Proleter Devrimci Duruş, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Halk Kültür

Merkezleri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Kadın Hareketi, Partizan, Kaldıraç, Devrimci Hareket, Türkiye Komünist Partisi, Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube, BES 1 No'lu Şube, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Tunceliler Derneği'nin de bulunduğu platform, saat 14'te Kadıköy'de Tepe Natilius'un önünde toplandı. Odak, Kız, Devrimci Komünistler, KESK'li kadınlar da katılarak mitinge destek verdiler.

Kortejlerin oluşturulmasının ardından saat 15'te yürüyüşe geçen kitle, sloganlarla Kadıköy İskele meydanına yürüdü. Yürüyüş boyunca kortejlerden sık sık "8 Mart Kızıdır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın Erkek El Ele Mücadeleye", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son" sloganları atıldı.

Mitinge Proleter Devrimci Duruş okurları "Emekçi Kadının Sahiplendiği Kavga Yenilmez" yazılı pankartıyla katıldı. Dünya komünist kadın önderlerden Clara

Zetkin ve Rosa Luxemburg'un resimleri kortejin başında yer alırken, hemen arkasında İhtilalci komünist kadın şehitleri; Selma Aybal, Songül Kayabaşı, Zeynep Poyraz, ve Nilgün Gök'ün resimleri taşındı. Ayrıca "Kadın Erkek El Ele Mücadeleye", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" yazılı dövizler ve PDD flamları vardı. Kortej, disipliniyle dikkat çekti. Genel sloganların yanı sıra kortejde sık sık "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Eşit İşe Eşit Ücret", "Kadına Yönelik Şiddete Hayır", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Kürt Halkına Özgürlük", "Nilgün-Zeynep Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Selma-Songül Yoldaşlar Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı mitingde, kitlenin alana girmesinin ardından, devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı ve program başladı. Devrimci 8 Mart Platformu adına yapılan açıklamada, 8 Mart'ın tarihsel gelişimi anlatıldı, 8 Mart'ın kutlanmasında kadın devrim şehitlerinin rolüne değinildi. Kadının, kapitalizm tarafından sömürüldüğüne, yozlaştırıldığına ve çürütüldüğüne, kadının özgürleşmesinin mücadeleye atılmakla olabileceğine ve mücadeleye atılan kadının daha güçleneceğine vurgu yapıldı. Ardından, tüm işçi ve emekçi kadınlar mücadeleye çağrıldı.

Yapılan konuşmanın ardından Yasemin Göksu ve Grup Yorum tarafından söylenen türkü ve marşlarla miting sona erdi.

Bu yılki 8 Mart'ta kitlenin ve kortejlerin coşkusu dikkat çekerken, atılan sloganlarda ağırlıklı olarak 8 Mart'ın özüne vurgu vardı. Son yıllarda feminist akımlar tarafından dayatılan ve erkekleri dışlayan 8 Mart kutlanması ve "Dünya Kadınlar Günü" çarpıtmasına inat, Devrimci 8 Mart Platformu, kadınıyla erkeğiyle birlikte alanları doldurdu ve kurtuluşun hep beraber olacağını bir kez daha gösterdi.

Gazi şehitleri anıldı

Gazi Katliamı'nın 13. yılında Gazi Mahallesi'nde anma yapıldı. 12 Mart 2008'de Gazi'de toplanan devrimciler, Gazi Mahallesi ve Ümraniye'de 1995'te devletin gerçekleştirdiği katliamla ölen 22 kişiyi andılar.

Anmalar, ailelerin Alibeyköy mezarlığında gelmeleriyle başladı. Saat

10'da Gazi'ye gelen ailelerle birlik-

te HÖC mezarlığa yürüyüş gerçekleştirdi. Anmanın en kitle- sel kortejini oluşturan HÖC, şehitlerin resimleriyle birlikte, katliama yönelik pankartlar ve dövizler taşıdılar.

Mezarlıktaki anmada aileler adına Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz bir konuşma yaptı. Konuşmasında "Gazi katliamının hesabının sorulmamasının yeni katliamları beraberinde getirdiğine, Hrant Dink'in katledildiğine, Şemdinli'de kitapçının bombalandığına, çetelerin asker ve polis bağlantılı olduklarına" vurgu yaparken, asıl sorumlunun devlet olduğunu söyledi.

Gazi Eski Karakol önünde toplanan Gazi Platformu da, önde "Yaşasın Devrimci Dayanışma" pankartının ardından kortejlerin sıralanmasının ardından yürüyüşe geçtiler. Gazi Cemevi önüne kadar yapılan yürüyüşte sık sık "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı.

Yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş pankartı ve flamlarıyla katılan PDD okurları, "Asla Unutmayacağız Asla Bağışlamayacağız", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı dövizlerin yanı sıra Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk'un fotoğraflarını taşıdılar. PDD okurları sık sık "Taş Yürek Barikat Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi Katliamının Hesabını Soracağız", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Zeynep-Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde", sloganlarını attılar. Ayrıca "Orak Çekiç silah Yıldız Bayrağımız", "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Bolşevik", "Yaşasın TİKB(Bolşevik)" sloganlarının atıldığı gözlemlendi.

Kortejlerin cemevinin önüne gelmesinin ardından Gazi Platformu hazırlamış olduğu programı yaptı. PDD okurları da oradan mezarlığa giderek Zeynep Poyraz'ın mezarının başında gerçekleştirdikleri anmayla, yoldaşları Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk'u andılar. Yapılan saygı duruşundan sonra, Zeynep ve Hakan'a dair bir konuşma yapıldı. "Zeynep Poyraz Yoldaş Ölümsüzdür", "Hakan Çabuk Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarıyla anma bitirildi. Mezara çiçeklerin yanı sıra PDD flaması, Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk'un resmiyle dövizler bırakıldı. TİKB(Bolşevik) militanlarının yürüyüş güzergahına TİKB(B) imzalı "Zeynep-Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür" pankartını astıkları görüldü.

Gazi platformu ise, programın ardından mezarlığa gelecek anma gerçekleştirdi. Saygı duruşu ve konuşmaların ardından cemevine yürünerek anmayı bitirdiler.

Newroz İsyandır!

Newroz'lardan farklı bir atmosfere sahne oldu. Bir taraftan, Kürt kitlesinin öfkesi, çok güçlü ve militan bir biçimde sokağa taştı. Bütün illerde Newroz'un binlerle, onbirlerle kutlanması, eylemlerdeki militanlık, polis saldırısına ve uygulanan vahşete rağmen eylemi sürdürmede kararlılık çarpıcı biçimde kendini gösterdi. Eylemlerin doruk noktası, Yüksekova'da kitleden kaçırılan cenazenin geri alınması oldu. Newroz kutlamalarının militanlığı ve kararlılığı, '89 sonrasında yaşanan serhıldan günlerini hatırlatmaktadır. Bu yıl ki Newroz, Kürt hareketinin de yeniden uyanışını muştulamaktadır.

Diğer taraftan, yıllar sonra ilk defa devrimcilerle beraber Newroz kutlanması, önemli bir gelişmeydi. Son sınırötesi hareketin ABD'nin verdiği destekle gerçekleştirilmiş olması, emperyalizme güvenerek hakların elde edilemeyeceğini gösterdi. Bu da, Kürt hareketinin son on yılına damgasını vuran "barış" söylemlerinin geriye düşmesine neden oldu. Bu süreçte devrimcilerin gösterdiği dayanışma ve sahiplenme, Kürt hareketinin devrimcilerle yeniden yakınlaşmasına yol açtı.

Bu iki unsur, gerek ülkemizdeki genel mücadelelerin yükselişi, gerekse Kürt hareketinin yükselişi açısından umut veren bir gelişmedir.

İstanbul'da Newroz 200 bin kişilik bir katılımıla Kazlıçeşme meydanında yapıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren her sokaktan akan binlerce insan, kortejler oluşturarak, "Newroz Piroz Be" diyerek geldi. Bu yılki Newroz kutlamaları aralarında PDD, DTP, HÖC, BDSP, Kaldıraç, HKM, DHP, Partizan, SDP, ESP, EMEP, SODAP, TÖP, DİP Girişimi'nin de bulunduğu birçok kurum tarafından ortaklaşa örgütlendi. Son aylarda Kürdistan'a yönelen "sınırîçi-sınırîdışı" operasyonlara devrim cephesinin birleşik bir yanıtıydı bu. O açıdan anlamlıydı.

Saat 9.30'dan itibaren kortejler, Abdi İpekçi Spor Salonu'nun önünde toplanmaya başladı. Erken saatlerden itibaren miting alanında ve alana çıkan yollar da, on binden fazla polis birikmişti. Sadece miting alanında değil, semtlerden otobüslerin kalkmasına, trenlerin seferlerini yapmasına engel olmaya çalışılırsa da başarılı olamadılar. Kortejler, sıklıkla "Newroz Piroz Be", "Biji Newroz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürt-Türk-Ermeni Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Susma Haykır Halklar Kardeşidir" sloganları atıldı. PDD okurları mitinge PDD imzalı "Newroz İsyandır" pankartıyla katılırken sık sık "Kürt Halkına Özgürlük, Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde" sloganlarını haykırdı.

200 metrelik bir yürüyüşün ardından alana giren kortejlerin toplanmasıyla miting, saygı duruşuyla başladı. Sonra, platformu örgütleyen kurumlar adına hazırlanan metin okundu. Metinde, halkların birbiriyle sorunu olmadığı, Kürt, Türk, Ermeni her ulustan insanların aynı sömürüye maruz kaldığı, kurtuluşun birlikte mücadele etmekten geçtiği vurgulanıyordu. Miting boyunca DTP Milletvekilleri Sabahat Tuncel, Sırrı Sakık, Emine Ayna, EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel ve Barış Anneleri İnişiyatifi sözcüsü konuşmalar yaptılar. Kitlenin coşkusu ve öfkesi dikkat çekerken sıklıkla "Katil AKP, Katil Erdoğan", "PKK Halktır, Halk Burada" sloganları duyuldu. Alanda PKK bayraklarının yanı sıra Abdullah Öcalan posterleri açıldı. Miting Grup Yorum'un söylediği marşların ardından sona erdi. Miting alanına kitlelerin girişi sırasında 100'den fazla kişi gözaltına alındı.

İzmir'de 23 Mart'ta yapılması düşünülen mitinge izin verilmemesi üzerine İzmir DTP il binası önünde toplanan 2000 kişi ateş yakıp sloganlar atarak Newroz'u kutladı. Kitlenin etrafını çembere alan polis, daha sonra kitleye gaz bombaları ve coplarla saldırarak birçok kişiyi yaraladı ve göz altına aldı.

Diyarbakır'da 21 Mart'ta DTP'nin örgütlediği mitinge 500 bin civarı kişi katılırken, mitingde Newroz kutlamaları sırasında yapılan saldırılara karşı öfke dikkat çekti. "Katil Erdoğan" sloganı en sık atılan sloganlardan biri oldu. Miting alanının etrafı polis tarafından kuşatıldı, mitinge katılmak isteyenler didik didik aranarak içeri alındı. Miting sırasında da Türk ordusuna bağlı savaş uçakları, alçak uçuş yaparak kitleyi tehdit etmek istedi. Mitingde DTP'li milletvekilleri birer konuşma yaptılar.

Van'da Newroz mitingine izin verilmemesi üzerine DTP il binası önünde yürüyüşe geçen kitleye kurşun ve gaz bombalarıyla saldıran polis, Zeki Eriş adındaki bir kişiyi yaraladı. Zeki Eriş daha sonra hastanede hayatını kaybederek Newroz şehitleri arasına katıldı. Kitleye vahşice saldıran devlet, yaşlı kadınları ve çocukları yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Birçok kişi başından ve vücutlarının çeşitli yerlerinden yaralandı. Bir gün sonra Van'da yapılan cenaze törenine 30 bin kişi katılırken, polis bir kez daha kitleye saldırdı.

Hakkari-Yüksekova'da da Van'daki gibi vahşi gö-rüntüler yaşanırken, polisin saldırısına kitle, taşlarla ve barikatlarla karşı koydu. Devletin kolluk güçleri tarafından açılan ateş sonucu yüzlerce kişi kurşunla yaralandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı. 29 yaşındaki İkbâl Yaşar ise, katledildi. Sonrasında, cenazenin gece saatlerinde kaymakamın talimatıyla gizlice toprağa verildiği anlaşıldı. Ailesinin başvurusu üzerine harekete geçen DTP yetkilileri, cenazenin yerini öğrenebildiler. Caddeleri dolduran kitlenin cenazeyi almadan dağılmayacağını ve daha büyük olayların gelişeceğini anlayan kaymakam, İkbâl Yaşar'ın gömüldüğü yerden çıkarılmasına izin vermek zorunda kaldı. Cenaze buradan alınarak, onbinler tarafından dört kilometre ilerideki mezarlığa götürülüp defnedildi. Bu, kitlenin gücüyle cenazenin sadece devletin elinden değil, gizlice gömüldüğü yerden de alınabileceğini ortaya koyan çok anlamlı bir örnekti. Bu süre boyunca esnaf da kepenk kapatarak eyleme destek verdi.

Newroz Şırnak, Batman, Ankara, Mersin, Adana gibi illerde, Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde coşkuya kutlandı. Ayrıca birçok semtte Newroz ateşleri yakıldı, halaylar çekildi. Suriye'nin Kamışlı bölgesinde ise Newroz kutlamaları, tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, devlet terörüne maruz kaldı. Saldırıda 3 kişi hayatını kaybetti, onlarcası yaralandı.

Newroz'un arifesinde, DTP Kayapınar Belediyesi ile DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası arasında imzalanan toplu iş sözleşmesinde Newroz "izin günü" olarak kabul edildi. Ve böylece ilk kez Newroz bayramı, resmi belgede "tatil günü" olarak kayıtlara geçirildi. Genel-İş Şube başkanı, işçilerinin tamamının talebi sonucu bu maddeyi koyduklarını, belediye başkanının da memnuniyetle imzaladığını belirtti.

"Newroz İsyandır" sözü boşuna söylenmiyor. Newroz, binlerce yılın ezilmişliğine, sömürmüşlüğüne, şiddetine ve zulmüne karşı bir başkaldırı, suların bentlerini yıkmasıdır. Diriliştir Newroz, doğa özündeki güzelliği yüzeye çıkarırken, insanlığa da umudu, sevinci, mutluluğu yayar. Yüreğindeki, beynindeki paylaşmak, ortaya koymak isteği uyandırır.

Newroz İsyandır! Bir eli Dicle'de bir eli Fırat'ta olan koca bir devdir uyanan. Başlı Ararat'tır, kolları Cudi, ayakları Gabar olan bir dev. Binlerce yıl önce Zalim Dehak'a karşı başkaldıran Demirci Kawa'nın taşıdığı kavga ateşi, dalga dalga yayılarak, büyüyerek taşındı yüreklerde. Kürt halkının beyninde, bilincinde serhıldan oldu. Zalim Dehak'lar olduğu müddetçe buna karşı direnen yeni Kawa'lar fışkırdı her baharda topraktan. Gökyüzünü aydınlatan güneş gibi, ateşleri saldıran sokaklara, caddelere, dağlara, koyaklara... Ateşi gören aktı, aktı... Bir çağlayan gibi geldiler, ateşin etrafında biriktirdiler umudu ve coşku-yu...

Newroz İsyandır! İsyandır ve isyanın cezasını kan akıtarak ödetmek isteyen Zalim Dehak'lar, hangi çağda olursa olsun boş durmuyorlar. İnsanlığın, eşitliğe, özgürlüğe olan özlemini kanla boğacaklarını sananlar, binlerce kez yanıldılar ve yanılmaya devam edecekler. Onlar öldürmekten bıkmayacaklar, Newrozca büyüyenler de isyan etmekten... Ulaşacağını bilerek dağların doruklarına, nehirlerin ve denizlerin ak köpüklü sularına, çiçeklerin özüne, rengine, mavisıyla, yeşiliyle, sarısıyla hayat veren doğa gibi her daim koşacaklar...

Diyarbakır'dan İstanbul'a, Van'dan İzmir'e, Hakkari'den Ankara'ya ve daha başka başka yerlere ulaştı "Newroz Piroz Be" sloganı. Ölmek mi bu sloganın karşılığı! O da bahar kokuları arasında, güneşin sıcaklığıyla gelecekse, binlerce, milyonlarca kez Newroz Piroz Be!

KUTLAMALAR KİTLESEL ve MİLİTANDI

Bu yıl da Newroz, Türkiye'nin dört bir yanında kutlandı. Çok daha kitlesel, yaygın ve militanca... 2 ölü, 126 tutuklama ve yüzlerce yaralı pahasına... Faşist diktatörlüğün zulmüne, şiddetine inat alanlara akan milyonlar... Newroz'u isyan tadında kutladılar, kızıştırdılar. Newroz'un başkaldırı ve diriliş olduğunu, umut ve coşkuyla, taşlarla, sloganlarla, önüne çıkan engelleri aşı aşı haykırdılar.

İstanbul ve Diyarbakır'da yüzbinleri bulan Newroz kutlamaları, özellikle Kürt illerinde ve Newroz kutlanmasına izin verilmeyen yerlerde çatışmalı geçti. Devletin çok büyük bir kinle saldırdığı bu eylemlerde kadınlar, çocuklar yerlerde sürüklendi. Buna karşın büyük bir öfkeyle polis araçları taşlandı, molotoflandı, caddelere barikatlar kurularak saatlerce çatışıldı.

Bu yıl ki Newroz, son yıllara damgasını vuran

Genel Grev Genel Direnişle 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına!

2008 1 Mayısına girmek üzereyiz. 1 Mayıs'a günler kala işçi ve emekçilerin cephesi, oldukça hareketli. Türkiye'nin dört bir yanında yol kapatmalar, basın açıklamaları, işyerini terketmeme, iş bırakma vb eylemleriyle mücadeleyi sürdürüyorlar. Özellikle GSS yasa tasarısına karşı tabanın basıncı sonucu gerçekleşen 14 Mart iki saatlik iş bırakma (uyarı grevi) işçi emekçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Yurdun dört bir yanında onbinler, sokaklara taşıdı, "İşçi-Memur Elele, Genel Greve" sloganı eylemin temel sloganı oldu ve bir genel grev provasına dönüştü.

Derecikler birleşerek ırmaklaştı

Bu hareketlilik ve sokağa dökülme, elbette birdenbire olmadı. Buraya gelene kadar irili ufaklı bir dolu eylemler, direnişler yaşandı. İşçi ve emekçiler, kendi gündemlerini oluşturmaya başladılar. Burjuvazinin türban üzerinden yeniden başlayan dinci-laik tartışmalarına rağmen, işçi ve emekçiler, özelleştirmeye, iş cinayetlerine, GSS yasa tasarısına karşı mücadeleyi yükseltmeye devam etti, ediyorlar.

Tekel işçileri, özelleştirme saldırısına karşı kenetlendi. Tekel fabrikalarının olduğu illerde mitingler düzenlediler, bütün illerden Ankara'ya gelerek Ankara'da kitlesel ve devletin kolluk güçleriyle çatışmalı militan bir eylem gerçekleştirdiler. Sokak eylemlerini işyerini terk etmeme eylemleriyle birleştirerek mücadeleyi sürdürüyorlar. Tuzla tersane işçileri, iş cinayetlerine karşı, bazı atölyelerde iş bırakma eylemleri ve militan sokak gösterileriyle, bütün dikkatleri üzerine çekmeyi başardılar. GSS saldırısı ise, işçi ve emekçilerin mücadelesini birleştirdi, genelleştirerek önünü açtı.

GSS'nin gündeme gelmesiyle birlikte buna karşı tepkiler de oluşmaya başlamış, eylemlere dökülmüştü. Mücadelenin ihtiyacı, örgüt biçimlerini de ortaya çıkardı. Başta İstanbul olmak üzere "Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Platformu"nda biraraya gelen devrimci kurumlar, sendikalar, meslek odaları, dernekler, önemli işler başardılar. Fiili mitinglere dönüşen basın açıklamaları, sempozyum, imza standları, yaygın afiş, bildiri dağıtımı vb eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Her faaliyet bir öncekinin üzerine çıktı. Bu hareketlilik, bürokratik sendika merkezlerine karşı muhalif sendikaları da yanına çekmeyi başardı. Aynı zamanda işbirlikçi sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltti.

Bunun üzerine "Emek Platformu" da iki saatlik iş bırakma kararı almak zorunda kaldı. Onlar, bu kararı kendilerine dönük olan basıncı azaltmak, tepkileri düşürmek "dostlar alışverişte görsün" misali pasif bir katılımla geçiştirebileceklerini düşünüyorlardı. Hele işçi emekçilerin sokağa çıkmalarını hiç istemiyorlardı. Fakat böyle olmadı...

İşçi ve emekçiler, sadece iş bırakma ile yetinmediler, her alanı sokak eylemine dönüştürerek kitle gücünün, örgütlü gücün neler yapabileceğini göstermiş oldular. "Bu ülkede grev yapılmaz" diyen işbirlikçi sendika bürokratlarına, aynı teraneden çalan reformistlere de en iyi cevabı pratikte verdiler.

Sokağın dili ve gösterdikleri

İşçi ve emekçiler, sadece iş bırakma ile yetinmediler, her alanı sokak eylemine dönüştürerek kitle gücünün, örgütlü gücün neler yapabileceğini göstermiş oldular. "Bu ülkede grev yapılmaz" diyen işbirlikçi sendika bürokratlarına, aynı teraneden çalan reformistlere de en iyi cevabı pratikte verdiler.

İstanbul'da kurulan platformunun daha ilk toplantılarında Genel Grev-Genel Direniş tartışılmaya başlanmıştı. O gün, genel grev genel direnişin nesnel zeminini olduğunu ve bu hedefle çalışmak gerektiğini be-

lirtmiştik.

Genel grev genel direnişin yolunun, önce "uyarı grevi"nden geçeceğini, öncelikle iki saat, yarım gün, tam gün vb. iş bırakma eylemlerini hayata geçirmememiz gerektiğini söylemiş ve bileşenlere bunu önermiştik. O gün söylediklerimiz, bugün yaşam buldu. 14 Mart'ta genel grevin ilk provası gerçekleşti.

"İşçi memur elele genel greve" sloganını pratik hale dönüştürmenin ve genel direnişle birleştirmenin uygun zamanı neden 1 Mayıs olmasın?

Tersane ve Tekel işçilerinin yaptığı eylemlerde görüldüğü gibi, işçi emekçilerde eylem isteği artmış durumda. Özellikle GSS'ye karşı eylemler, giderek daha geniş kitlelerin katıldığı ve sokakları doldurduğu eylemlere dönüşüyor. Protestoculuktan çıkıp hesap sorma, hak alma eğilimi güçleniyor.

Komünist ve devrimci örgütlerin sınıfla bağının zayıflığı hala önemli bir eksiklik olarak durmaktadır. Buna karşın Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek gibi platformlarda olmaları, mücadelenin doğru rotada ilerlemesinde, önemli bir etki gücü oluşturmaktadır. Diğer yandan GSS eylemlerinin yayılma zemini geniş olmakla beraber, iç örgütlülükte zayıflıklar devam ediyor. Bu zayıflıkları gidermek için, merkezden bölgelere, ilçelere, semt ve havzalara doğru taban ör-

gütleri oluşturulmalı, daha geniş işçi ve emekçiye ulaşılmalıdır. İşyeri temsilcileri üzerinden işyeri komiteleri oluşturup işlevli hale getirilmesi, iç örgütlülüğün güçlenmesi açısından önemli olacaktır.

Genel Grev Genel Direniş

14 Mart iş bırakma eyleminin ardından Çalışma Bakanı sendika ve kitle örgütlerine çağrı yaptı, yasa taslağını "gözden geçirmek" üzere toplantılar düzenledi. Bu, eylemin gücünün göstergesiydi. AKP hükümeti manevra yapma ihtiyacı duymuştu.

Uzun süren görüşmelerin ardından, hükümet sadece emekli olmak için getirilen 9 bin işgünü zorunluluğunu 7 bin 200'e düşürmeye razı oldu. Buna karşın 65 yaş dahil olmak üzere en temel maddeler korundu. Gerek IMF'nin gerekse TÜSİAD'ın açıklamaları bir kez daha gösterdi ki, AKP hükümeti, yasa taslağının ruhundan, ana mentalitesinden taviz vermeyecek.

Onlara geri adım attıracak olan tek güç, bizim örgütlü gücümüzdür. Tıpkı 14 Mart'ta olduğu gibi. Bu yüzden rötuş değil, yasanın tümünden geri çekilmesini dayatmalı ve bunu başarmalıyız. Bu doğrultuda HSGG platformunun ve Türk-İş İstanbul Şubeler Platformunun yasa geri çekilinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini deklare etmeleri; ardından DİSK, KESK, TTB, TMMOB gibi sendika ve kitle örgütlerinin 1 Nisan'da yarım günlük iş bırakma kararı alması, çok önemlidir. Bunu büyütmeliyiz. Uyarı grevlerini Genel Grev Genel Direniş'le taçlandırmalıyız!

Böyle bir güce sahibiz. Yeter ki, buna inanalım. Bu inanç ve ciddiyetle işlere koyulalım!

İşyeri komiteleri, sınıf mücadelesinde '89 bahar eylemleriyle oldukça olumlu izler ve mücadele geleneği bırakmıştır. Hareketin iç örgütlülüğünün sağlamlaşmasında, ileriye taşınmasında işyeri komitelerinin fonksiyonu oldukça önemlidir. Harekete önderlik şimdi GSS'ye karşı oluşan platformlar üzerinden şekillenmektedir. Komünist ve devrimciler, sendikalarda, odalarda etkin olmalı, yönetimleri zorlamalıdır. Yerel platformları işlevli kılmalı ve bunlar üzerinden taban örgütlülükleri, işyeri komiteleri kurulmalıdır. Varolan işyeri komiteleri ve işçi temsilcilerinin yerel platformlarla temasını sağlanmalı, bu komitelerle "Genel Grev Genel Direniş"e hazırlanılmalıdır.

1 Mayıs'a giderken "Genel Grev Genel Direniş" şiarını yaşama geçirmek, onun çok daha güçlü ve görkemli bir şekilde kutlanmasını getirecektir. "1 Mayıs'ta eller şaltere, ayaklar Taksim'e!" diyoruz! Geçen yıl fiilen kırılan Taksim yasağını bir kez daha kiralım ve yeniden Taksim'i zapt edelim! Bu kez tüm hayatı durdurarak, daha kitlesel ve militan bir şekilde...

Kaç kez kırdılar dallarımızı, kaç kez budadılar İŞTE YİNE EYLEMDEYİZ, YİNE GREVDE!

“İşçi-Memur El Ele Genel Greve!”, “Geliyor, Geliyor Genel Grev Geliyor”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Kurtuluş Yok Tek Başına YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!”...

Bu sloganların caddeler dolusu işçi ve emekçinin ağzından duyulmasının üzerinden çok zaman geçmişti... Karşılarında hükmünü yitiren yasalar ve kurumlar, bir kez daha kısa süreliğine bir şok yaşadı. Çok fazla bir zaman da değildi ama sokaklar ve caddeler coşkuyla doldu, öfkeyle doldu, dayanışmanın soluğuyla doldu.

Hayatı yaratanlar, o gün iki saatliğine de olsa hayatı durdurdular. Tabi bundan memnun olmayan ve hayatın anlamını sadece paradan ibaret görenler vardı ve bunlar çok korktular. Korkularını manşetlere taşıdılar: “17 yıl sonra...” diye başlayan cümleler, böyle bir şey beklememenin şaşkınlığını ilan ediyordu.

* * *

Evet, tam 17 yıl önce bir genel grev yaşanmıştı Türkiye’de. 3 Ocak grevi, 12 Eylül sonrası ilk genel grevdi. ’89 Bahar eylemleri ve Zonguldak madencisinin büyük direnişi, sendika ağalarını böyle bir greve zorlamıştı. O zaman da sendika ağaları işçileri evlerine hapsedmeye çalışmışlardı, bu yüzden “pijama grev” yakıştırmaları yapıldı. Fakat işçi ve emekçilerin bir kısmı, yine sokaklara çıktı. Komünist ve devrimcilerin önderlik ettikleri yerlerde çatışmalı, militan gösteriler oldu.

O günde Irak’ta savaş vardı. Adına “Körfez Savaşı” denilen savaşta yine bombalar yağıyordu Irak halkının üzerine. Kitlelere televizyonlardan canlı canlı ölümlerin izletilmeye başlatıldığı bir dönemdi. Ancak burjuva medya, en çok Körfez’e dökülen petrolün içinde çırpınan bir karabatağı öne çıkarıyor, ona ağlıyordu. ABD’nin başında “Baba Bush” vardı ve bir kez daha Ortadoğu’da hegemonya savaşı veriliyordu. Bizim “başımız”da ise, “bir koyup üç almaktan” bahseden, Türkiye’yi savaşın içine doğrudan sokmaya çalışan Turgut Özal. Baba Bush’la her gün telefonda görüşmekle övünen, 12 Eylül’den bu yana işçi ve emekçilerin haklarını kuşa çeviren, özelleştirme furcasını baş-

yerini ise, Erdoğan’ın AKP’si almış durumda. ABD işbirlikçiliğinde, işçi ve emekçilere saldırıda Özal’la yarışıyor adeta.

O gün yürüyenlerle 14 Mart’ta yürüyenler arasındaki fark ise, bugün yürüyenlerin birçoğunun o günlerin çocukları, gençleri olması. İş hayatına yeni başlayanların, işçi ve emekçi okulunun sıralarındaki ilk derslerini aldığı zamanlar...

* * *

latan ve açıktan “ben zenginleri se-verim” diyen Özal...

Bugün de savaş var ve savaş, çok farklı bir genişlikte yürüyor. Baba Bush’un yerini oğul Bush almış sadece. Özal’ın ANAP’ının

Pankartlar, dövizler, sloganlar... Türkiye’nin bir yanı Genel Grev diyor bir yanı Genel Direniş. İstanbul “İşçi Memur El Ele” diyor; Ankara “Genel Grev!” Diyarbakır, Gazi Antep “Biji Bratiya Gelan” diyor, Malatya, Trabzon, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”.

Binalardan sarkanlar, caddelere, sokaklara baharı taşıyanları, coşku ve özlemle alkışlıyor, gülüşüyorlar. “Nerelerde kaldınız” dercesine ve ışı-tahla çırpıyorlardı ellerini.

Geleceğimizi isteyenler, bedenimizi pazarlık masasına yatıranlar “yalan söylüyorsunuz” diyorlardı gözümüze baka baka. Utanmadan ve sıkılmadan “güzel bir gelecek” vaat ediyorlardı bize. “Güzel gelecek” olarak yarışmalardan, üç kağıtlıktan başka bir şey sunmayanlar, “paran yoksa öl” diyorlardı, “suskunluğumuzun” üzerine basa basa.

Sayılar büyüdü, büyüdü ve iki saatliğine de olsa, hayatın boğazını sıkı, nefesini kesti. Hatırlattı kendini. “Yaratan ve kahreden biziz!” dediler.

“Mücadele edenler her zaman kazanamazlar ama kazananlar her zaman mücadele edenlerdir!” dediler. “İlk önce direniş, sonra zafer!” dediler

Biz nice kavgalara girdik, nice yengiler, yenilgiler gördük. Ama halkız biz, her defasında yeniden doğrulduk, tohuma durduk, ölümlerden yeniden doğduk. İşte şimdi yine alanlardayız. “Genel Grev Genel Direniş!”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması!” “Kurtuluş Yok Tek Başına!”

Biraz kendileri için en çok da yarınlarındakiler, çocukları, torunları için yürüdüler. Hani bize “sizi ilgilendirmiyor, ama çocuklarınızı bize vereceksiniz” dediler ya... Yarının sınıf kardeşlerimiz olacakları satmamızı istediler ya... İşçi ve emekçiler, 2030’larda ölmü istenen çocuklarımız için yürüdüler.

Satmaya çalışanlar yok mu? Olmaz mı? Sendika ağaları ne güne duruyor? Bizim coş-kumuzu, gücümüzü, pazarlığa havale edenler, masa başında kabul ettiklerini, tükürmek zorunda kalacaklar elbet. Dün böyle olmadı mı? Yarın da öyle olacak. Hangi vicdana sığar ki, karşılığı olmayan boş sözler yumağını kabullenmek.

* * *

Ey hayat... İşte hükmümüz budur. İsteddiğimiz zaman, güçlü olduğumuz zaman ve hep bir ağızdan gülüşlerimizi, haykırışlarımızı, coş-kumuzu paylaştığımız zaman, sen de bize güleceksin. Tıpkı Yunanistan, Fransa, Almanya’da büyüyen işçi direnişlerinde olduğu gibi ve tıpkı bombaların arasında hayatı arayan Filistin, Kürt ve Irak halkının direnişi gibi...

Terimize karışan toprağın, nefesimize karışan kokun ve avuçlarımızı açtığımızda buram buram dolan coşkun dağların esintisiydi ardımızda taşıdığımız ve tüm renkleri bir ressamın edasıyla gördük. Bir kez daha haykırıyoruz: “Genel Grev Genel Direniş!” Dünyanın tüm mısraları o kahreden gücün, hayatın kendisinin anlamını aramıyorlar mı? O anlam kavgası, mücadele ve zaferde gizli...

İlbek Tekstil direnişiyle dayanışma

Gaziosmanpaşa-Küçükköy’de yaklaşık 1.5 aydır direniş yapan İlbek Tekstil işçilerini “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu” ziyaret etti. 22 Mart’ta Elmabahçesi İmam Hatip Lisesi Durağı’nda toplanan platform bileşenleri, “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu” imzalı “İlbek İşçisi Yalnız Değildir” pankartını açtı. 200 metre yürüyen kitle “İlbek İşçisi Yalnız Değildir”, “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Mezarda Emekli Olmayacağız” sloganlarını attılar.

İlbek Tekstil işçileri de platformu caddede sloganlarla karşılarken “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganlarını attılar. Fabrika önüne gelen işçiler ve platform bileşenlerine hitaben yapılan açıklamada, İlbek işçilerinin süren direnişine destek vermek için yanlarında oldukları vurgulanırken, direnişin bir anlamda gelecek mücadelesi demek olan bir günde denk geldiği ve bu açıdan ele alınması gerektiğine değinildi.

İlbek Tekstil’de, 2001 yılından bu yana aylık ve fazla mesai ücretlerini alamayan 200 işçi, patrona karşı dava açmış ve bu davayı kazanmışlardı. Davayı kaybeden patron İlyas Bektaş ise, iş makinalarını tırlara yükleyerek kaçırmak istemişti. Patronu engelleyen işçiler, fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçtiler. 1.5 aydır direnişi sürdüren işçiler, haklarını alıncaya kadar kararlı davranacaklarını söylüyorlar.

14 Mart eylemleri: “İşçinin ayak sesleri”

14 Mart'ta Türkiye genelinde Emek Platformu bileşenlerinin çağrısıyla 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. 10-12 saatleri arasında gerçekleşen iş bırakma eylemi boyunca meydanlara inen işçi ve emekçiler, GSS yasasını protesto etti ve

iptal edilmesini istediler. “Genel Grev Genel Direniş” talebinin yükseldiği ve coşkuyla dillendirildiği eylemler boyunca, hükümet istifaya davet edildi. Yapılan eylemlere Türkiye genelinde yüz binler katılırken, bu yasanın sokaklarda paçavraya çevrilebileceği bir kez daha görüldü.

İstanbul'da her işyerinin önü eylem alanına döndü. Kadıköy ve İstanbul Sarıyer'de kitlesel gösteriler düzenlendi. Sabah saat 11'den itibaren Kadıköy Belediyesi önünde toplanmaya başlayan işçiler, sloganlarla yolu trafiğe kapatarak Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdüler. Emek Platformu pankartının arkasında kortejler oluşturan işçiler ve memurlar sık sık “Genel Grev Genel Direniş”, “Şalter İnecek Bu İş Bitecek”, “Hükümet Yasası Al Başına Çal”, “Ankara Ankara Duy Sesimizi İşte Bu İşçinin Ayak Sesleri”, “Hükümet İstifa”, “Savaşa Değil Sağlığa Bütçe”, “Sağlıkta Tasarruf Ölüm Demektir”, “GSS Yasası İptal Edilsin” sloganlarını haykırdılar. İskele meydanına gelindiğinde yapılan konuşmalarda AKP hükümetinin derhal bu yasayı çekmesi istendi.

Avrupa Yakası'nda da Cerrahpaşa ve Aksaray Metrosu önünde toplanan işçi ve memurlar, Sarıyer'de yürüdüler. Aksaray Metro önünde toplanan Belediye-İş üyesi işçiler, halayların ardından kortejler oluşturarak Vatan Caddesi'ni trafiğe kestiler, oradan Sarıyer'e yürüdüler. 2 bin kişinin katıldığı eylemde, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Genel Grev Genel Direniş”, “Savaşa Değil Sağlığa Bütçe”, “Savaşa Değil Eğitime Bütçe”, “AKP Yasası Al Başına Çal”, “Hükümet İstifa”, “Yalancı Başbakan İstemiyoruz”, “Katil ABD İşbirlikçi AKP”, “Katil ABD Ortadoğu'dan Defol” sloganları atıldı. PDD okurları da bu yürüyüşünde yer aldılar ve Devrimci Sendikal Birlik, Proleter Devrimci Duruş imzalı “GSS'ye Hayır! Sağlık Haktır Satılmaz!” “Sosyal Güvence Sosyalizmde! Kahrolsun Kapitalizm!” dövizlerini taşıdılar.

Cerrahpaşa Hastanesi önünde toplanan emekçi memurlar ise, “Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek” platformunun pankartının ardında sıralandılar. KEKS, DİSK, Hak-İş, Kamu-Sen, Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler de bu kolda yer alırken, sık sık “Genel Grev Genel Direniş”, “İşçi Memur El Ele Genel Greve”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçile-

rin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”; “Savaşa Değil Eğitime Bütçe”, “Savaşa Değil Sağlığa Bütçe” sloganları haykırıldı. ESP, BDSP, HÖC de bu kolda dövizleriyle yerlerini aldılar. Bu kolda yaklaşık 3 bin kişi yürüdü.

Kortejlerin Sarıyer parkına gelmesinin ardından, kitlenin coşkusu daha da arttı. Yapılan konuşmalarda eylemlerin büyüyeceğine vurgu yapıldı. İşçi ve emekçiler, “Genel Grev Genel Direniş” sloganını haykırarak, yolu gösterdiler. İstanbul'da eylemlere katılmayan işçiler ise işyerlerinin önünde eylemler yaptılar.

En büyük katılımın gerçekleştiği İzmir'de 50 bin işçi ve emekçi eyleme katıldı. Süleyman Çelebi'nin de katıldığı eylemde işçiler sık sık, “Genel Grev Genel Direniş”, “İşçi Memur El Ele Genel Greve”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz” sloganlarını attılar.

Ayrıca Ankara'da 5 bin işçi ve emekçi yürürken, Diyarbakır, Mersin, Malatya, Kocaeli ve birçok ilde kitlesel eylemler ve basın açıklamaları düzenlendi.

Eylemlerde sendikacılar, günlerdir dillendirdikleri “hükümet bizimle görüşsün” talebine sarıldıkları halde, işçi ve emekçiler bu yasanın kalkması için tek yolun genel grev ve genel direniş olduğunu haykırdılar ve sloganlarıyla sendikacıların bu oyunlarını bozdular.

Ne yasa tasarısını allayıp pullamaları, ne eyleme çıkan işçi emekçileri karalamaları, ne de “halkı mağdur ettiler” söylemleri artık tutmuyor. Halkın geniş kesimi, işçi emekçilerin yanında olduklarını, kimi yerlerde eylemlere katılarak, kimi yerlerde uzatılan mikrofona “eylemler haklıdır, onları destekliyoruz” diyerek gösterdiler.

Eylemlerde “Hükümet istifa”, “AKP Şaşırma, Sabrımızı Taşıma” sloganlarının bolca atılması kavganın AKP üzerinde yoğunlaştığını gösteriyor. Bu da doğaldır. Çünkü söz konusu yasa tasarısı ve son beş yıldaki daha nice saldırı, AKP hükümeti eliyle gerçekleşti, gerçekleşiyor. Diğer taraftan İMF şahsında emperyalist kapitalizm de hedefe çakılıyor. AKP önceli hükümetler de İMF programını hayata geçirmeye çalışmışlardı. İşçi ve emekçi-

ler, bunu yaşayarak görmüşlerdi. O yüzden AKP ile birlikte emperyalizme ve kapitalizme karşı da altan alta mayalanarak güçleniyor.

GSS yasasına karşıtlık şeklinde birleşen ve genelleşen mücadelenin, anti kapitalizm, anti emperyalizm yönleri de giderek büyüyor. Bu yönü güçlendirmenin ve sosyalist söylem ve sloganları öne çıkarmanın koşulları her zamankinden daha elverişli durumda. “Sosyal Güvence Sosyalizmde, Kahrolsun Kapitalizm” şiarıyla hareket etmeliyiz. Sosyalizm propagandasını artırmalıyız.

Sadece bugünü değil geleceğimizi de elimizden almak istiyorlar. Onlar ölümüne saldırırken, bizlerin de mücadelesi ölümüne olmalı, sendikacıları genel grev kararı almaları yolunda daha çok baskı altında tutmalıyız. Kurtuluşumuz ancak işçi, emekçi, memur, tüm sömürülenlerin ortak mücadelesinden geçiyor.

13 Mart'ta Taksim eylemi

14 Mart'ta yapılacak 2 saatlik iş bırakma eyleminin duyurusunu yapmak için, 13 Mart'ta işçi ve emekçiler yürüyüşler düzenlediler.

İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde yürüyüş gerçekleştiren Emek Platformu bileşenleri ve “Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek” platformu üyeleri, sloganlarla Taksim'i miting alanına çevirdiler. İşçileri yürütmek için önlem alan polisler, kitlenin

sayısı ve coşkusu karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Yaklaşık 7 bin kişinin katıldığı yürüyüş boyunca “Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçi Memur El Ele Genel Greve”, “Genel Grev Genel Direniş”, “Savaşa Değil Sağlığa Bütçe”, “Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek”, “Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir” sloganları haykırıldı. Eyleme dışarıda bekleyen insanlar da destek verdiler.

Eyleme direnişteki İlbek Tekstil işçileri, Tekel işçileri, Arçelik işçileri de katıldılar. Taksim Meydanı'na çıkan kitleye hitaben Türk İş'ten Faruk Büyükkucak bir açıklama yaptı. Hükümetin “yalancı” nitelimesine karşı, maddeleri okuyarak hak gasplarını sıralayan Büyükkucak, asıl yalanı hükümetin söylediğini ve insanları kandırmak istediğini belirtti. “Bizler her türlü eyleme hazırız. Bu yasa derhal çekilmelidir” dedi.

Eylemin bitmesinin ardından Tekel işçileri bir süre daha eylemlerine devam ettiler. “Hainler, Şerefsizler Tekel'i Peşkeş Çektiler”, sloganı ve marşlarla eylemi sürdüren TEKEL işçilerine, polisler müdahale ederek sloganların atılmaması yönünde saldırıya geçmek istedi. Ancak işçiler, sloganlarını haykırarak eylemlerini kendileri bitirdiler.

13 Mart akşamı Harb-İş'e bağlı işçiler, Pendik Köprüsü'nde toplanırdan sonra E-5 Karayolunu trafiğe kestiler. Polisin kurduğu barikatları zorlayan işçiler, sloganlar atarak bu yasaya duydukları tepkiyi ortaya koydular.

Genel Sağlık Sigortası yasa tasarısı parça parça hayata geçirildikten sonra, artık bir bütün olarak yürürlüğe konmak isteniyor. AKP hükümetini, bir taraftan IMF ve diğer emperyalist güçler sosyal güvenlik yasasını hayata geçirmesi yönünde zorlarken, diğer taraftan da emekçilerin artık sokaklara dökülen tepkileri zorluyor. Bu sıkışmışlık içinde değişik manevralara ve demagoji yöntemlerine başvurarak emekçilerin kafasını karıştırmaya ve bölmeye çalışıyor.

Başbakan, önce, sendikacıların yalan söylediğini, tasarının hiçbir hak gaspı getirmediğini söyledi. Ama bütün gazetelerin bile çarşaf çarşaf yayınladığı hak gaspları sayfalar tutuyordu. Bu demagoji tutmayınca, bugün çalışanların haklarında bir değişiklik olmadığını, gelecekte olacak bir şey için neden tepki gösterildiğini sorguladı. 14 Mart iş bırakma eylemlerinden sonra ise, "memurlara ne oluyor, onlar zaten 9 bin gün primle emekli oluyor" diyerek emek cephesini bölme taktiklerini denedi.

İşçi ve emekçiler biliyorlar ki, gelecekte hak gaspına uğrayacak olanlar, kendi çocuklarıdır. Gelecek olmadan bugünün olmayacağını da iyi biliyorlar. Bugün grev hakkı kullanılıyorsa, Kavel işçilerinin direnişleri sayesinde. 15-16 Haziranlarda 1 Mayıs'ta kazanılan hakları kullanıyorlar. Gelecekte de bugün kazanılan haklar kullanılacak. Kaldı ki, tasarı bugün çalışanları da vuruyor.

Tasarının getirdiği hak gasplarından bazılarını yeniden sıraladığımızda, bugün çalışanları nasıl vurduğu daha açık olarak görülecektir:

Özel hastaneler istediği kadar katkı payı alacak

Özel hastaneler, sigortalılara sundukları sağlık hizmetinin yüzde 20'si kadar katkı payı alacaklar. Özel hastane sahiplerinin oluşturduğu dernekler, bu katkı payının yüzde 20 ile sınırlandırılmaması ve istedikleri kadar katkı payını alabilmek için hükümetle sürekli mesai halindeler. Kaldı ki yasada bu katkı payının, Bakanlar Kurulu kararıyla 5 katına kadar artırılabilceği belirtilmektedir.

Diş tedavileri ücretli oluyor

18 yaşını doldurmayanların bütün tedavi ücretlerinin devlet tarafından sağlanacağı ve priminin de devlet tarafından ödeneceğinin reklamı yapılıyordu. Ancak yasada, 18 yaşından küçük ve 45 yaşından büyük olanların diş tedavileri ve protezlerinin masrafinin yarısının sigortalının kendisi tarafından ödeneceği söyleniyor. 18- 45 yaş arasında olan sigortalı ve bakmakla yükümlü oldukları kişiler ise, diş tedavi masraflarının tamamını kendileri ödeyecek.

2 YTL özelleştirmenin sembolüdür

Kamu sağlık kuruluşlarında da fark ücreti getiriliyor. Ayakta tedavide doktor ve diş hekimi muayenelerinde şimdilik 2 YTL fark ücreti alınacak. Ama bu kısa zamanda artacaktır. Çünkü yetki Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) içinde kurulan "Fiyatlandırma Kurulu"na bırakılıyor. Fark kapsamına giren hizmetlerin çeşidi, kapsamı ve fiyatları bu kurul tarafından belirlenecek.

Bu 2 YTL bir sembol. Bugün için kamu hastane-

SG ve GSS Ne getiriyor? Ne götürüyor?

lerinde kağıt üzerinde her işlemin ve her tahlilin bir fiyatı bulunuyor. Yapılan bu işlemlerin faturaları Sosyal Güvenlik Kurumu'na gönderiliyor ve hastane parasını buradan tahsil ediyor. Yani Sağlık Bakanlığı maaşlar dışında hastanelere ödenek göndermiyor. Hastanelerin verdiği döner sermaye de Bakanlığın verdiği maaşa eşit neredeyse. Yani, personel maaşının ödenmesi yöntemi dahil, SGK'nın sözleşme ile hizmet aldığı özel bir hastane statüsüne dönüştürmek için, kamu hastanelerinde bütün alt yapı hazır. Hatta, kamu hastanelerinin, önce yerel yönetimlere devredilmesinin, sonra da özelleştirme adı altında özelleştirilmesinin yasal düzenlemesi bile hazır. Sadece zamanı geldiğinde ve uygun zemin bulunduğu hayata geçirilmeyi beklemektedir.

Bütün bunlardan bakılırsa, işçi ve emekçiler önce katkı payı denilen şeye alıştıırılacak, sonra da bu katkı paylarına peş peşe zamlar gelecek. "Karadelik", "zarar" vb. bahanelerle birkaç yıl içinde bu 2 YTL artarak, katkı payı, özel hastanelere eşitlenecektir.

Sadece ayakta tedavi olurken değil; hastalık, kaza, ameliyat gibi nedenlerle hastaneye yatmak gerekince de 'katılım payı' adı altında para ödenecek.

Hatta sağlık hizmeti alabilmek için, bu ülkenin vatandaşı olmak, vergi ödemek, dahası Genel Sağlık Sigortası primi yatırmak, bir de 'katılım payı' ödemek yetmeyecek. Şimdi bir de 'ilave ücret' adı altında para ödemek gerekecek.

Muayeneye katkı payı vermek yetmeyecek, tedavi için gereken ilaç, protez, ortez, iyileştirme araç gereçlerinden de yüzde 10 ile 20 arasında katılım payı alınacak.

Yeşil Kart kalkıyor

Bugün, yaygın bir yeşil kart uygulaması var. İnsanların özellikle de Kürt ailelerin tepkilerini yok etmek için, çok da incelemiden Yeşil Kart dağıtılmış durumda. Yeni yasa ile bu uygulama kaldırılıyor. Sadece, tespit edilmiş yoksulların primi devlet tara-

findan ödenecek. Devlet ancak, aylık geliri asgari ücretin üçte birinden az olanları yani 139,6 YTL olanları yoksul kabul ediyor. Bunun üzerinde geliri olanlardan prim alacak. Hatta yoksul diye primini devletin ödedikleri insanlardan bile fark ücreti ve katkı payı talep ediliyor.

Prim yoksa sağlık da yok

Mevcut uygulamada, bir önceki yıl 90 gün prim ödeyen sigortalının kendisi, 120 gün prim ödemişse bakmakla yükümlü oldukları kişiler, 6 ay süreyle sağlık hizmetlerinden yararlanabiliyor. Yeni yasa ile sigortalı işten çıktıktan sonra sadece 90 gün sağlık hizmetinden yararlanabiliyor.

Ek primler geliyor

Mevcut sosyal güvenlik kurumlarında alınan prim emeklilikle ilgili primdir. Yeni yasa ile emekçilerin sağlık hizmeti alabilmesi için maaşının yüzde 12.5'i oranında sağlık primi ödenecek. Bunun yüzde 5'ini çalışanlar ödeyecek. Emekli Bağ-Kur'lularının maaşından 10 yıl süreyle % 10 oranında Genel Sağlık Sigortası primi kesilecek.

Tarımın yıkımından dolayı zaten zor günler yaşayan küçük üreticilerin sattıkları üründen sağlık primi olarak yüzde 5 kesinti yapılacak. Primini ödeyemeyen üreticilerin, pamuğuna, buğdayına, üzümüne, tütününe el konulacak.

Mezarda emeklilik

Tasarıya göre, emeklilik yaşında kademeli artış uygulanacak. Emeklilik yaşı, 1 Ocak 2036-31 Aralık 2037 tarihleri arasında, kadınlarda 59, erkeklerde 61; 1 Ocak 2038- 31 Aralık 2039 arasında, kadın için 60, erkek için 62; 1 Ocak 2040- 31 Aralık 2041 arasında, kadın için 61, erkek için 63; 1 Ocak 2042- 31 Aralık 2043 arasında, kadın için 62, erkek için 64; 1 Ocak 2044- 31 Aralık 2045 arasında, kadın için 63, erkek için 65; 1 Ocak 2046- 31 Aralık 2047 arasında, kadın için 64, erkek için 65 yaş uygulanacak. 2048 tarihinde kadın ve erkekler için emeklilik yaşı 65'te eşitlenecek. En son 68 yaşına kadar yükseltilecek.

Prim gün sayısı artıyor

Emeklilik için gereken 7 bin prim gün sayısı, 9 bine çıkartılıyor. Başbakanın söylediğinin aksine, sadece yeni işe girenlerin değil, şu anda çalışanların da emeklilik için gereken prim sayısı artıyor. Şu anda çalışanların emekli olabilmeleri için çalışmaları gereken 7 bin güne her yıl 100 gün eklenerek, en son 9 bin güne çıkacak.

İşçi ve emekçilerin 14 Mart iş bırakma eylemlerinden sonra, göstermelik bir esneme yapıldı. Buna göre, 2008 ile 2016 yılları arasında her yıl 50 gün, 2016'dan sonra ise her yıl 100 gün eklenecek. Emekçiler, adeta emekliliği yakalayabilmek için peşinden koşmaya zorlanacaklar.

Aylık bağlama oranı düşürülüyor

Yüzde 60-75 olan emeklilik bağlama oranı, yüzde 47.5'lere kadar düşürülüyor.

Bir çalışanın ne kadar emeklilik maaşı alacağı hesaplanırken, her yıl maaşının belli bir bölümü ekleniyor. Bu oran, mevcut düzenlemelerde yüzde 3

iken, yasa tasarısı ile, 2015 yılına kadar yüzde 2.5; 2016 yılından itibaren ise, yüzde 2 olarak uygulanacak. Bu da aylık bağlama oranının yüzde 75 ile yüzde 60'lardan, yüzde 47.5'lere kadar düşürecek. Yani asgari ücretle çalışan bir kişi, maaşının yarısı kadar emeklilik maaşı alacak demek oluyor. Emeklilik maaşlarında yarıya yakın bir düşüş gerçekleşecek.

Emeklilik aylığı zaman içinde eritilecek

Emeklilik maaşı, her yıl günün koşullarına göre iyileştiriliyor. Bu artışta kullanılan katsayı, bir yıllık Tüketici Fiyat Endeksi (TÜFE) ile büyüme oranı toplanarak bulunuyor. Mevcut uygulamada, büyüme oranının yüzde 100'ü bu toplama katılırken, tasarı ile yüzde 30'u katılacak. Bu da emeklilik maaşlarında zaman içinde erimesine neden olacaktır.

Aylık alt sınırı kaldırılıyor

Emeklilik, malüllük ve ölüm aylıklarının belli bir değerin altına düşmemesi için alt sınır uygulaması bulunuyor. Bu uygulama kaldırılıyor. Bir taraftan emeklilik maaşını düşüren uygulamalar getirilirken, bir de alt sınır kaldırıldığında, emekli maaşları asgari ücretin yarısının bile altına düşecek.

Ölenin hakkını bile gasp ediyorlar

Malüllük ve ölüm aylığı hak etmek için aranan 5 yıllık hizmet süresi 10 yıla; 900 günlük prim gün sayısı ise 1800 güne yükseltilmektedir.

Yetimin hakkını bile yiyorlar

Yetim kız çocukları için ödenmekte olan evlenme yardımı (çeyiz parası) yetim aylığının 24 katı tutarından, 12 katına düşürülüyor.

Fiili hizmet zammı kaldırılıyor

Bazı mesleklerde, yıpranma payı olarak bilinen fiili hizmet zammı kaldırılıyor. Gazeteciler, infaz koruma memurları, PTT dağıtıcıları, devlet tiyatro sanatçıları, hava yolları uçuş ekipleri, gemi çalışanları, lokomotif makinistleri gibi mesleklerde, fiili hizmet zammı uygulamasıyla erken emekli olma hakkı bulunuyor. Bu tasarı ile kaldırılıyor.

Bu yasa tasarısı, Başbakanın ve Çalışma Bakanı'nın yaptığı bütün demagojilere rağmen, çalışanların haklarında büyük gasplara yol açacaktır. Başbakan sendika başkanlarına "yalancı" diyerek üste çıkmaya çalışmaktadır. Gerçekte ise, yasa 30 yıl sonrasına değil, bugünün haklarına ciddi saldırılar getirmektedir. Zaten 30 yıl sonrasını etkileyecek bir yasayı şimdiden yürürlüğe sokma çabası da anlamsızdır. Burjuvazi bugünkü karını düşünmekte, bugün işçi emekçilerin büyük mücadeleler ve ağır bedeller sonucu kazanılmış haklarına gözdikmektedir.

GSS protestoları sürüyor

Kağıthane'de kurulan SSGSS Karşıtı Platform, 2 Mart'ta yaptığı basın açıklamasıyla, bu yasayı protesto etti ve kamuoyuna kuruluşunu duyurdu.

Proleter Devrimci Duruş, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Sosyalist Dayanışma Platformu, Emekçi Partisi, Kurtuluş, Eyüp Vartolular Derneği, Sosyalist Devrim Parti Girişimi, Halkevleri, Toplumsal Özgürlükler Platformu ve Dayanışma Sendikası'nın oluşturduğu platform, saat 12.30'da Kağıthane İş Bankası önünde toplanarak AKP ilçe binasına yürüdü. "SSGSS Yasası İptal Edilsin! Herkese Eşit Parasız Sağlık" pankartının taşındığı eylem boyunca "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe", "Herkese Eşit, Parasız Sağlık", "GSS Yasası İptal Edilsin" sloganları atıldı.

50 kişinin katıldığı basın açıklamasında, savaşa ayrılan ve halkların bombalanması için alınan silahların parasının sağlık, eğitim gibi en temel haklarımızdan kesilerek finanse edildiğine değinilirken, bu yasanın geleceğimizin gasp edilmesi anlamına geldiğine vurgu yapıldı. Basın açıklamasının ardından eylem bitirildi. Ayrıca 28 Şubat'ta Nurtepe esnafı GSS'yi protesto etmek için Kadıköy eyleminin yapıldığı 12.30-13.30 saatleri arasında bir saatlik kepenk kapatma eylemi gerçekleştirdi. Eyleme büyük bir katılım sağlarken, polislerin esnafı kepenkleri açması için zorladığı ve kepenk kapatanları kameraya çektiği öğrenildi.

"Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" Platformu bileşenleri, Emek Platformu'na üye sendika ve kitle örgütlerinin başkanlarının Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le görüşürken, **Kadıköy ve Aksaray Metro** önünde oturma eylemi yaptılar ve yasanın kabul edilmemesini istediler.

Saat 17'de toplanan işçiler ve emekçiler, yaptıkları açıklamalarda ve attıkları sloganlarda maddeler üzerindeki görüşmeleri kabul etmediklerini, sendika başkanlarının tasarıyı toptan reddetmeleri gerektiğini vurguladılar. Her iki eyleme de 400'er işçi ve emekçi katılırken, eylemde "Genel Grev Genel Direniş", "Uzlaşma Değil, Genel Direniş", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "AKP Yasası Al Başına Çal" sloganları sıklıkla atıldı.

Yaklaşık bir buçuk saat süren oturma eyleminin ardından, yeni eylemler yapılması için çağrılar yapıldı ve eylem bitirildi.

27 Mart'ta da Platform bileşenleri, Emek Platformu'nun yaptığı "uzlaşma" açıklamasını protesto etmek ve eylem programını açıklamak için **Bakırköy** Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nden Bakırköy Devlet Hastanesi'ne kadar yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

12.30'da Psikiyatri Bölümü Ayakta Tedavisi Ünitesi'nin önünde toplanan işçiler ve memurlar, buradan kortej oluşturarak hastane yolundan Devlet Hastanesi önüne geldi. "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" imzalı pankartların açıldığı yürüyüş boyunca kitle GSS karşıtı sloganları attı. Hastaneye gelen halk da eyleme yoğun ilgi gösterdi.

Devlet Hastanesi önünde basın açıklamasını SES Bakırköy Şube Başkanı okurken, açıklamada, yapılan uzlaşma çağrılarının bir kandırmaca olduğuna, uzlaşacak hiçbir şeyin olmadığına ve yasanın derhal geri çekilmesi gerektiğine değinildi. Ayrıca İstanbul Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu yasanın meclise geleceği bu günlerde aldığı eylem kararlarını açıkladı. 1 Nisan'da 12.30'da Okmeydanı ve Kadıköy Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanarak yasanın geri çekilmesini isteyeceklerini, 6 Nisan'da da İstanbul Kadıköy'de büyük bir protesto mitingi düzenleyeceklerini açıklayan platform, 14 Mart'ta gösterdikleri eylemli gücü, yeniden sokaklara taşıyacaklarını vurguladı. Eyleme 150 kişi katıldı.

28 Şubat'ta Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, **Kadıköy** Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden Kadıköy İskele meydanına yürüyerek, Meclis'te görüşülen Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nı protesto etti.

Saat 12.30'da Poliklinik binasının önünde toplanan platform bileşenleri, en önde "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" yazılı pankartı taşıdılar. PDD'nin de bileşenlerinden biri olduğu Platformun düzenlediği yürüyüş boyunca sık sık GSS karşıtı sloganlar atıldı.

Tersanelerde grevde bulunan işçilerin yanı sıra, Yol-İş, Birleşik Metal-İş, Tez Koop-İş, Genel-İş, SES, Yapı Yol Sen, Limter-İş sendikaları da eyleme katıldılar. Proleter Devrimci Duruş Okurları da eyleme "Sosyal Güvence Sosyalizmde! Kahrolsun Kapitalizm!", "GSS'ye Hayır! Sağlık Haktır Satılamaz!" dövizleriyle katıldılar.

Bir saatlik bir yürüyüşün ardından İskele Meydanı'nda toplanan kitleye, platform adına basın açıklamasını Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Dursun Yıldız yaptı. Açıklamada, meclise sunulan tasarının geri çekilmemesi halinde, işçi ve emekçilerin tüm güçlerini sokaklara dökerek tepkilerini gösterecekleri vurgulandı.

3000 kişinin katıldığı eylem, atılan sloganlarla son buldu.

Ayrıca aynı gün **Adana**'daki HSGGP Platformu da yaptığı eylemle "uzlaşma" açıklamalarını protesto etti. Adana'daki eylemde de sıklıkla "Genel Grev Genel Direniş", "AKP Yasası Al Başına Çal", "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Mezarda Emekli Olmayacağız" sloganları atıldı.

Almanya'da grev dalgası

Geçmiş on yıllarda Almanya, grevlerin en az yaşandığı ülke olarak istatistiklere geçti. Bunun önemli bir nedeni Almanya'daki sendikaların Sosyal Demokrat Parti ile iç içe geçmişliği ve uzlaşma kültürünün oturmuşluğu denilebilir. En önemli sektörlerde toplu sözleşmelerin yapılıyor olması, iki büyük konfederasyonun hemen hemen önemli tüm sektörlerde "rekabetsiz" olması da bu durumu ağırlaştıran bir faktör.

Oysa 2000-2008 yılları arasında Almanya'da da işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırılar yoğunlaşmış, çalışma saatlerinin artırılması, izin paralarının kaldırılması, sözleşmelerin fiilen işlevsizleşmesi gibi uygulamalar başlamıştı. Özellikle 2004 ve 2005 yılları, sosyal hak gasplarının yoğun olduğu yıllardı. Fakat 2003 metal işçilerinin tarihi grev yenilgisi, grevlerin gündemden düşmesini getirmişti. Bu yıllar boyunca her ne kadar sokağa çıkılmışsa da, o dönemki sosyal demokrat ve yeşiller hükümeti ile sendika ağalarının dayanışmaya girmesiyle, eylemler somut bir sonuç alamadan sona ermişti. 2006 ve 2007 yılında doktorların grevinde olduğu gibi başarılı grevler de oldu fakat bunlar çok istisnayıdı.

Bir yandan işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının ağırlaşmasına tepkiler yükseliyordu, fakat diğer yandan Almanya'nın zor bir dönemle karşı karşıya olduğu, bundan dolayı kemer sıkılması gerektiği propagandası, işçi ve emekçiler arasındaki dayanışmayı zayıflatıyor ve ateş düştüğü yeri yakıyordu. Sendikaların da bu koroya katılması ve "olmayan yerden bir şey gelemes" söylemi, işçi ve emekçilerin mücadele isteği ve umudunu kırıyordu.

"Zenginlikten payımızı istiyoruz!"

Bu tablo, 2007 yılının ortalarından sonra değişmeye başladı. Almanya'nın büyüme hızının açıklanması, en fakir eyalet olan Berlin'de bile büyüme oranının yüzde 1.7'ye ulaşması; işçilerde de "madem şirketler kazanıyor o zaman biz de payımızı isteriz" talebini ortaya çıkardı. Buna diğerlerine oranla küçük bir sendika olan makinistler sendikası GDL'nin grevlerde aldığı destek ve istenilen sonuçla olmasa da grevi kazanması eklenince, bir de Fransız işçi ve emekçilerinin Sarkozy'i dize getirdiği görülünce, işçi ve emekçilerin morali yükseldi. Yılın başından beri yapılan tüm toplu sözleşme görüşmelerinde temel slogan; "biz kemerleri yeterince sıkıttık, şirketler kazandı, biz de payımıza düşeni istiyoruz. Vermezseniz greve çıkarız!" oldu.

Gerek kamu işçilerinde ve çalışanlarında, gerekse de enerji, demir çelik ve ulaşım sektöründeki grev oylamalarında, oran hep yüzde 95'in üzerinde oldu. Tabanın zorlaması ile yapılan uyarı grevlerinde katılım oranı ve sokağa çıkanların oranı ise, oldukça yüksekti.

Tabandan işçi ve emekçilerin basıncına dayanamayan sendika ağaları, özellikle toplu sözleşmeyi sadece ücret artışına kilitledi ve oranı da yüzde 8 civarında tuttu. Her iki konfederasyon, ağız birliği etmişçesine yüzde 8 artış talep etti. Bugüne kadar yapılan toplu sözleşmeler, talebin çok altında kaldı. Bunun önemli nedeni, taban baskısı sonucu greve çıkmak zorunda kalan sendikaların uygun bir ortam buldukları an, kapalı kapılar ardında hemen sözleşmeleri imzalaması, kararları taban oylamasına sunmamasıydı.

Diğer yandan farklı işkolları arasında dayanışma örülmedi, ortak eylemler yapılmadı. Şubat ve Mart aylarında onbinlerce işçi ve emekçi, uyarı grevine çıktığı halde, bu süre içinde ortak tek bir miting örgütlenmedi. Berlin'de iki haftadır süren ulaşım grevinde, toplu ve güçlü bir miting düzenlenmedi.

Sendika ağaları, "bakın biz grev yapıyoruz ancak hükümet ve işvereni ikna edemiyoruz" duygusunu vermek istiyor. İşçiler ise, "zenginliği biz yaratıyoruz, payımıza düşeni de istiyoruz" şiarına tutunuyorlar.

Son dönemde yaşanan grevler

Şubat ayında 90 bin demir çelik işçisi toplu sözleşme görüşmelerinde yüzde 8 ücret artışı talep etti. Ver.di ve IG Metal sendikasının çağrısıyla 40 bin işçi uyarı grevine çıktı. İşverenler apar topar yüzde 5.2 zamlı toplu sözleşmeyi imzaladı. Sözleşmenin ince noktaları, -40 saatlik işgünü gibi basına duyurulmadı.

Avrupa Birliği'nin üçüncü büyük İsveç elektrik şirketi Vattenfall'da 7 bin 500 işçi uyarı grevine gitti. 4 bin kişi Berlin'de grevdeydi. Talep yüzde 8'di. Uyarı grevinin hemen ardından Vattenfall, yüzde 3.9 zamlı sözleşmeyi imzaladı.

Şubat ayından bu yana Almanya'da kamu çalışanları toplu sözleşme görüşmesinin tıkanması ile birlikte, kreşlerde, okullarda, çöp toplama vb. işlerde peş peşe uyarı grevleri gerçekleşti. 1.3 milyon kamu çalışanı için Ver.di sendikası 12 aylık sözleş-

me ve yüzde 8 zam talep ediyor. Devlet işveren olarak 2 yıllık sözleşme ve toplam yüzde 6 zammın yanında, 40 saatlik işgünü dayatıyor. Ver.di sendikası 40 saatlik işgününe karşı çıkıyor görünse de, fiilen birçok işyerinde 38.5 saat yerine 40 çalışılıyor. Ya da 40 saatlik iş, 38.5 saate sığdırılıyor. Devletin yeni tekliflerle gelmemesi durumunda Nisan ortasında süresiz greve gidileceğini duyurdu Ver.di sendikası.

Mart'ın ortasında yapılan uyarı grevlerinin ardından yeni bir gelişme olmazsa, greve gideceğini duyuran diğer bir sendika, 55 bin doktorun, 700 devlet hastanesinin örgütlü olduğu Marburger Bund sendikası. Doktorlar yüzde 10.19 zam talep ediyor. Marburger Bund 2006 yılında da diş diş mücadeleyle büyük oranda taleplerini elde etmişti.

Şimdi gözler Berlin ulaşım işçilerinde

İki haftadır süresiz grevde olup da Paskalya tatili dolayısıyla greve ara veren, günde 2.5 milyon yolcu taşıyan, Berlin ulaşım işçi ve çalışanlarının grevi kritik bir noktada. 12 bin 600 kişinin örgütlü olduğu Ver.di sendikasının talebi, yüzde 12 ile başladı ve yüzde 8'e düştü. Ver.di son yaptığı açıklamalarla daha azına da razı olduğunu ima etti. İşveren ise iki yıla dağılmak üzere her yıl için yüzde 3'ü dayatıyor. Özellikle uzun süreli çalışan işçilerin ücretlerine zam yapmak istemiyorlar.

Son dönemlerin ulaşım alanında en uzun grevlerinden sayılan ve Berlin'i felç eden grevin, başarıya ulaşmadan bitmesi, herkesi endişelendiriyor. Berlin hükümetinin sosyal demokrat ve sol partiden oluşması, gazetelerin çoğunluğunun (iki sol yerel gazete zaten hükümetteki iki partinin) grev karşıtı tutumuna ve halkı greve karşı kıskırtma çabalarına rağmen, greve destek azımsanmayacak orandaydı. Tüm trafiğin iki hafta boyunca felç olmasına karşın bu destek sürüyor. "Çekilen zorluğa değmiş olması, yani grevin başarıyla sonuçlanması" isteniyor. Ancak bu grev kararı da tabanın baskısı sonucu alındığı için, sendika ağalarının hükümet karşısında geri adım atacağı endişesi büyük.

Grevlerde yaşanan tüm iniş çıkışlara rağmen, esen hava, "artık sıra bizde" havası. Mitingler, uyarı grevleri ve grevler bunu izliyor. Ancak henüz sendika ağalarının gücünü kırabilecek bir taban örgütlülüğü mevcut değil. Taban, var olan kurumlar içinde baskı yaparak greve kadar getirdi. Bunun devamının örülmesi için, birincisi olarak taban örgütlülüğünün yaratılması, ikincisi de işçi ve emekçilerin güçlerini ortaklaştırdığı gösteriler gerekiyor.

Almanya'da patronlar, "endişeli" olduklarını söylüyorlar. Şimdi bu "endişeyi" korkuya çevirme zamanı.

Yunanistan'da emeklilik hakkının gaspına karşı

3. Genel Grev

Yunanistan'da Aralık ve Şubat ayında gerçekleşen genel grevin ardından 19 Mart'ta 3. Genel Grev tüm ülkeyi sarstı.

Yunanistan hükümeti, işçi ve emekçilerin mücadelesi sonucu birçok AB ülkesinin emeklilik haklarında yaptığı gaspları yıllardır yapamıyor. Avrupa Birliği ise, bu "reformların" yapılması için Yunanistan hükümetine baskı yapıyor.

Geçen yıl hükümet emeklilikle ilgili yasa taslağını hazırladığını ve ne pahasına olursa olsun hayata geçireceğini ilan etti. İşçi ve emekçiler de bu yasayı geçirmeyeceklerini ilan ettiler.

19 Mart öncesi birçok sektörde uyarı grevleri yapıldı. Mart'ın ilk haftası enerji sektöründeki işçilerin grevi sonucu, Atina'nın yüzde 40'ına elektrik verilmedi.

19 Mart genel grevi ise, tam bir katılımıla gerçekleşti. Kamu çalışanları, öğretmenler, gazeteciler, avukatlar, doktorlar, liman işçileri, havaalanı çalışanları, ulaşım işçileri... hepsi grevdeydi. Uçaklar uçmadı, trenler çalışmadı, radyolar ve televizyonlar yayın yapamadı. Genel greve katılım, işçi ve emekçilerin grevi sahiplenmesi olağanüstüydü.

Atina'da aynı gün 100 binin üzerinde işçi emekçi miting alanında buluştu. Devlet eylemin sonuna doğru mitinge saldırdı. Ancak eylemin görkemini bu da gölgeleyemedi. Öfke büyüktü.

Ülkenin en büyük iki sendikası GSEE ve ADEDM eylemlere devam kararı aldı. Sendikaların eylemlere devam kararı almasındaki en önemli etken tabanın yoğun baskısı ve tüm sektördeki işçi ve emekçilerin el ele vermesi.

Emeklilik hakkı gasp ediliyor

Yeni çıkarılmak istenen yasa ile Yunanistan'da tıpkı Türkiye'de olduğu gibi emeklilik ya-

şı kademeli olarak 65'e yükseltmek isteniyor. Şu an emeklilik yaşı 58. Asıl ciddi saldırı ise ödenecek miktarda. 65 yaşından önce emekli olanlarda her yıl için yüzde 8 kesinti yapılacaktır. Ve ancak 68 yaşında emekli olanlara daha önce aldıkları ücret veya maaşın yüzde 80'i ödenecek. Bu emeklilik yaşının fiilen 68'e çıkarılması anlamına geliyor.

Yine ek emeklilik sigortasından alınan miktar, yarından fazla düşürülüyor. Yunanistan'da ortalama ücretin 700 Euro olduğu hesaplanırsa, emeklilikte işçilerin eline geçecek miktar, yoksulluk sınırının altında kalıyor. Devlet, 150 tane olan emeklilik sigortasını 13 sigortada toplamak istiyor. Sigortaların hepsinin borçlu olduğunu artık eski sistemi taşıyamadığını iddia ediyor. İşçiler ise devletten sigortalara olan borçlarını ödemesini ve sigortasız işçi çalıştıran işyerlerine göz yummasını talep ediyor. Devlet, fakir sigortalılarla zenginleri biraraya getirerek işçiler ve emekçilerin bölünmesini ve birbirlerine karşı savaşmasını umdu, birkaç sektörde bu anlayış zemin bulsa da, genelinde "böl parçala yönet" politikası işlemedi.

Yunanistan'da işçi ve emekçiler geleceklerine yönelik bu geniş çaplı saldırı karşısında tek vücut halinde aylardır eylemler. Üçüncü kez büyük ve güçlü bir genel greve imza attılar.

Berlin'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Berlin'de 9 Mart'ta ADHK, AGIF Kadın Komisyonu, Bir-Kar, Navenda Kurd e.V ve PDD olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ortak bir etkinlikte karşıladık.

Navenda Kurd derneğinde "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" şiarıyla ortak hazırlanan sunu gerçekleşti. Ardından "dünden bugüne kadın hareketi" ve "8 Mart'ın doğuşu" konularıyla ilgili sinevizyon gösterildi.

Bu yıl 8 Mart'taki ağırlık noktası, "Göçmen Kadınlar ve Sorunları"ydı. Ayrıntılı bir biçimde sorunlar dile getirildi ve göçmen kadınlara mikrofon uzatıldı.

Şiir grubu Nazım Hikmet'ten şiirler okudu. Guley, gerilla kadınlara adadığı Kürtçe parçalarıyla herkesi halaya davet etti.

Yaklaşık 200 kadının katıldığı etkinlik, büyük bir coşku ve halaylarla son buldu.

Berlin PDD

Nokia işçileri: "Kapitalizmin açgözlülük örneği NOKIA!"

Almanya'nın Bochum kentinde 2 bin 300 işçi, 2008 yılını Bochum'daki Nokia'nın kapanacağı haberiyle karşıladı. Finlandiyalı Nokia şirketi, geçen yıl yüzde 15 daha fazla kar etmesine rağmen, Bochum'daki fabrikayı kapatıp Romanya'ya taşıyacağını açıkladı.

Şirket yetkilileri, açıktan kar yaptıklarını söylüyorlar. Ancak bugünkü koşullarda Romanyalı bir işçinin ücretinin Almanyalı bir işçinin ücretinin onda biri olduğunu, şirketin daha fazla kar etmesi için bu kararı aldıklarını açıkça belirttikten sonra, Alman işçilerine de bugüne kadar verdikleri emeklerinden dolayı teşekkür ettiklerini ekliyorlar. Utanmadan ve sıkılmadan...

Bu açıklamanın ardından, Almanya'da hükümette ve muhalefetteki partilerde fırtına koptu. Hep bir ağızdan Finlandiyalı şirkete baskı yapmaya çalıştılar. Teşvik için verilen 60 milyon Euro'yu mahkeme yoluyla geri almaktan, kapitalizmin kör kar hırsından, çalışan Alman işçisinden söz etmeye başladılar. Almanya devletinin Finlandiya'yla görüşmeleri sürüyor.

Tabii ki, Nokia bir Alman firması olsaydı, tüm bu sözleri duymak mümkün olmayacaktı. Oysa Siemens firması bir bölümünü Çin'e taşıırken, Almanyalı işçilere "sen çok pahalısın, ya az ücrete, ya da işsizliğe razı ol" demişti.

Nokia'nın Bochum kenti için önemi büyük. 2 bin 300 işçi Nokia'da çalışıyor, ancak binlerce yan sanayi işçisi de fabrikanın kapanmasından etkilenecek. O yüzden de tüm şehirde dayanışma ağı örüldü. Ocak ayında yapılan mitinge 15 bin kişi katıldı. Şubat'ta herkese ailesini de birlikte getirme çağrısı yapıldı ve yine binlerce kişi mitingdeydi. Nokia işçileriyle dayanışma ekipleri kuruldu, 14 günde bir toplantı yapıyorlar. Örneğin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde olduğu gibi, stand açıp imza ve bağış topluyorlar. Bir de dillerinden kapitalizmin aç gözlülüğünü düşürüyorlar.

Tüm bölge, fabrikanın kapatılmasına öfkeli. Yıllardır fabrika kapanmasın diye, işçiler hak gasplarına, ücretlerin sabit tutulmasına razı olmuş. Şimdi ise şirket kar etmesine rağmen fabrikayı kapatma kararı alıyor. Nokia da her tekel gibi kar oranını arttırmaya bakıyor. O yüzden de Çin ve Hindistan'a işyerlerini taşıyor, pazar kapma yarışında geri kalmamaya çalışıyor.

Nokia, tüm eylemlere, tepkilere ve teşvik vaatlerine rağmen Almanya'daki fabrikayı da Romanya'ya taşımaya kararlı. Bunun için AB'den teşvik primi de talep ediyor, yani vergi ödemeyecek. Hükümet, AB düzeyinde bu teşviğin önünü keseceğini ilan etti.

İşçiler ise yaptıkları açıklamada, hükümetin çabasına umut bağlamıyorlar. Onlar, "tüm işçiler olarak biraraya gelmeliyiz ve birlikte karşı koymalıyız" diyorlar. AB çapında yaşanan şirket kaydırmalarına karşı Avrupalı işçi sınıfını dayanışmaya çağırıyorlar.

Almanya PDD

“Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selâm!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler, güzel günlerimiz ellerinizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeyen,

gecelelerinde aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Meydanlarda hasretimizi haykırınlara,

toprağa, kitaba, işe hasretimizi.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancıнын roketini yenecek işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!”

İşçiler, emekçiler, gençler!

Birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor! Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, ezilen ve sömürülen tüm kesimler, bu büyük günü, kendi bayramını kutlayacak! Dünya işçi-emekçi ordusunun bir bölümü olan Türkiye işçi ve emekçileri de bu kavgada yerini layıkıyla alacak ve meydanları kendi talepleriyle inletecek!

Biz durursak, hayat durur!

Bu yıl 1 Mayıs’a tüm dünyada sosyal hak gaspları ve buna karşı yükselen mücadele ile giriyoruz. Almanya, Fransa, İtalya, Yunanistan işçi ve emekçileri, emeklilik yaşının yükseltilmesine,

Savaşa, faşizme, hak gasplarına karşı 1 MAYIS’A, 1 MAYIS ALANINA!

maaşlarının düşürülmesine karşı günlerdir eylem halindeler.

Avrupa’nın pek çok bölgesi, genel grevle sarsılıyor. İşçiler durunca, hayatın duracağını gözler önüne seriyorlar. Çöpler toplanmıyor, ulaşım sağlanmıyor, üretim yapılmıyor... İşçi ve emekçinin “yaratan” olduğu kadar “kahreden” de olduğu, böyle büyük bir güce sahip olduğu yeniden hatırlatılıyor...

Türkiye işçi ve emekçileri de “sosyal güvenlik” adı altında hak gasplarına “uyan” niteliğindeki eylemlerle yanıt veriyor... Bu aynı zamanda bir “genel grev” provasıdır. Bu prova bile egemenleri ve onun sözcülerini tutuşturmaya yetti.

Ama görüldü ki, burjuvazinin bu yasanın ruhuna, özüne dokunmaya hiç niyeti yok! Sadece küçük rötuşlarla kitleleri kandırmak, yükselen tepkiyi düşürmek derindeler. Kimi sendika ağaları da bu oyunun bir parçası durumunda. Taban baskısıyla almak zorunda kaldıkları eylem kararlarını, olabildiğince geriye çekmeye, işyerlerine hapsetmeye çalışan da onlardı. Şimdi de işçi ve emekçileri bölmeye, yasal prosedür içinde boğmaya çalışıyorlar. Ancak geline aşamada bunu başarabilmeleri artık çok zor...

Yaşam hakkımız, mücadele gücümüz kadardır!

İşçi ve emekçinin sadece bugünü değil, yarını da tehdit altında! Her ağzını açtığında “daha fazla çocuk doğurun” diyen Başbakan, bu yasanın bizi değil, çocuklarımızı ilgilendirdiğini, bu yüzden karşı çıkmamamız gerektiğini vaaz ediyor. Oysa yasanın, bugün çalışanlar için de önemli hak kayıpları doğurduğu bir yana, çocuklarımız için mücadele etmemiz kadar doğal ne olabilir?

Bencil olmamız, kendi çıkarımıza bakmamız, çocuğumuzu bile düşünmememiz öğütleniyor. Bizden önceki kuşakların

büyük bedeller ödeyerek kazandıkları ve bize miras bıraktıkları haklarımızın birer birer elimizden alınmasına sessizce boyun eğmemiz isteniyor. Tıpkı bir koyun gibi salhaneye kendi ayaklarımızla gidip, başımızı uzatmamız bekleniyor.

Hayır! Hem kendimiz, hem çocuklarımız için savaşaacağız! Hem bugünü, hem de yarınları kurtaracağız! Tıpkı bizden öncekilerin yaptıkları gibi...

Bizi 65 yaşına kadar çalıştırıp posamızı çıkarttıktan sonra bir kenara fırlatmak isteyenler, yaşama hakkımıza kast edenlerdir. En temel hak olan sağlığı, paralı hale getirip “paran yoksa öl” diyen zihniyet, yoksula yaşamı çok görendir. Emekliliği hayal haline getirip, bizi mezara gömmeye hazırlananlar, geride kalanları da sürünmeye mahkum etmektedir.

GSS’ye karşı mücadele, hem kendimizin, hem çocuklarımızın yaşam hakkını savunma mücadelesidir. Ama biliyoruz ki, yaşam hakkımız da ancak mücadele gücümüz kadardır. Öyleyse mücadele güç ve kapasitemizi büyötmek ve birleştirmek zorundayız. Tepeden tırnağa örgütlü olan burjuvaziye karşı, tabandan merkeze doğru örgütlenmek durumundayız. Bunları başardığımızda, karşımızda duracak hiçbir güç yoktur!

Hayat denilen kavgaya girdik...

GSS ile mezarda emekliliği dayatanlar, Tuzla’da, Davutpaşa’da iş cinayetleri ve katliamlarla her gün aramızdan bir kaç kardeşimizi alıyorlar. Zenginlere peşkeş çekmek için evlerimizi başımıza yıkan da,

haksızlığa karşı geldiğimiz için coplayıp tutuklayan da onlardır.

Buna karşın bizi Kürt-Türk, Alevi-Sünni diye bölüp, birbirimize düşürmektedirler. Zaten ancak bu sayede düzenlerini sürdürebilmekte, karlarına kar katmak-tadırlar.

Son zamanlarda buna, dinci-laik çelişkisi eklenmiştir. Devlet içindeki çeteler ve onun arkasındaki burjuva klikler, rant ve kar uğruna birbirine düşmekte, buna da kitleleri alet etmeye çalışmaktadır.

Bu kavgaya, bizim kavgamız değildir!

Bizim kavgamız hayat kavgasıdır, sınıf kavgasıdır!

Hayatımıza kast eden tüm sömürücülere ve ezenlere karşıdır! Hangi ulus ve mezhepten, hangi din ve dilden olursa olsun, işçi ve emekçiler, aynı çalışma ve yaşam koşullarını paylaşmaktadır. Birbirimize değil, ortak düşmanlarımıza döndüğümüz zaman, tüm sömürücülerin sonu olacaktır!

Bir yerde bir avuç emperyalist ve işbirlikçisi, diğer yerde milyonlarca işçi ve emekçi... Dostu, düşmandan ayırmasını bilmeli, gücümüzün büyüklüğünü görmeliyiz! Kavgamızı bu ortak düşmanlara yöneltmeli, birliğimizi ve dayanışmamızı büyötmeliyiz!

**Genel grev genel direniş şiarıyla
1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanına!**

GSS saldırısına maruz kalan işçi ve emekçiler, her gün ölüm riskiyle çalışanlar, arkadaşlarını, yakınlarını iş cinayetlerinde yitirenler, evi başına

yıkılanlar, dağı taşı bombalanıp kimliği inkar edilenler, şimdi güçleri birleştirme zamanı! “Uyarı” eylemlerinden “genel grev-genel direnişe” geçme zamanı!

İşçi ve memurlar, üretimden gelen gücünü ortaya koyarken, öğrenciler okulları boykot ederek, esnaf kepenk, şoför kontak kapatarak, sömürülen, ezilen herkes, bu büyük kavganın içinde yer almalı! Kadını erkeği, genci yaşlısıyla sokaklara çıkmalı, meydanları inletmeli!

Ülkemizde “1 Mayıs” ve “Taksim” birbirleriyle özdeşleşmiş iki kavramdır. Geçen yıl Taksim’e uygulanan 30 yıllık yasak fiilen delindi.

Şimdi Taksim’i çok daha kitlesel katılımıla fethetme zamanıdır! Fabrikalardan, okullardan, varoşlardan Taksim’e akmalı, 1 Mayıs’ı, özüne uygun bir şekilde kutlamalıyız!

**Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!
Kahrolsun Emperyalist Savaş!
Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizm!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

1 Mayıs’ın tarihçesi

Yüzyılı aşkın bir zamandır 1 Mayıs, işçi sınıfının kavga günü olarak kutlanıyor. Tarihi, bir o kadar eski, kökleri bir o kadar sağlam...

Amerika işçi sınıfı, 8 saatlik işgünü talebiyle 1886 yılının 1 Mayıs günü büyük bir grev başlatır. Burjuvazi, grevci işçilere azgınca saldırıya geçer. Onlarcasını katleder, binlercesini tutuklar, dört işçiyi ise darağacına yollar. Böylece bir ilde başlayan grev, bu katliam üzerine tüm ülkeye, sonra da dünyaya yayılır. Tutuklanan işçilerle dayanışma eylemleri, her yerde yükselir.

Bu olaydan üç yıl sonra, 1889 yılında toplanan Enternasyonal, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebini desteklemek ve ölen işçileri anmak için 1 Mayısı, “birlik, mücadele, dayanışma” günü ilan eder. Ve 1890 yılından itibaren 1 Mayıslar, işçi ve emekçilerin mücadele günü olarak tüm dünyada kutlanmaya başlar. Devrim ile karşı-devrimin güçlerini sınıdığı, birbiriyle hesaplaştığı bir gün olur 1 Mayıs...

Ülkemizde de 1 Mayıslar, Osmanlı devleti döneminden beri kutlanıyor. Bunlardan en kitleseli, 1921-1922 yıllarında kutlanan 1 Mayıslardır. Bu yıllarda Osmanlı’nın emperyalist işgal altında olması, 1 Mayıs kutlamalarını, işgale karşı protesto gösterilerine dönüştürür.

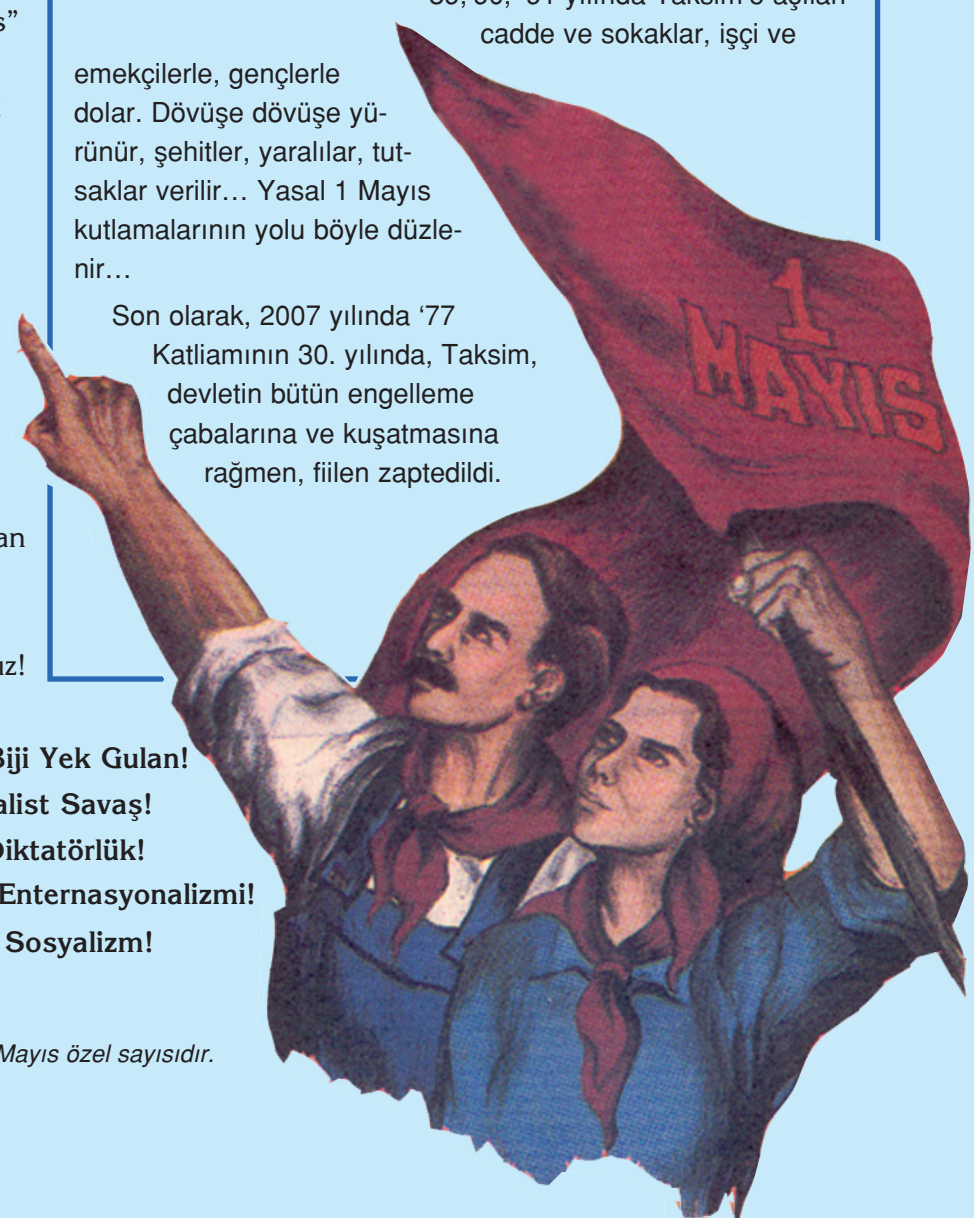
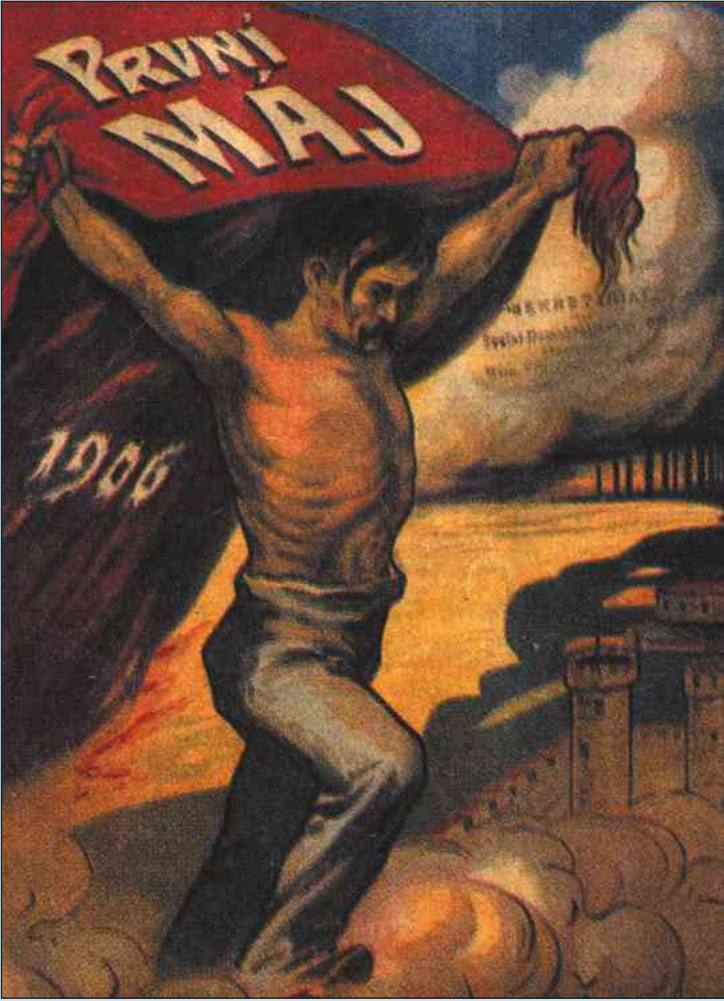
Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki ilk yıllarda da 1 Mayıslar “amele bayramı” olarak kutlanır. Ancak sonrasında ‘70’li yıllara dek yasaklıdır. Kimi zaman yakalara takılan bir karanfille, kimi zaman yasa-dışı gösterilerle, ama mutlaka bir biçimde kutlanmaya devam eder...

’76’da, meydanlara çıkılır yeniden. ’77 1 Mayısı ise, devletin provokasyonu ile kana bulanır. Taksim meydanı yasaklanır. Fakat kitlesel kutlamalar devam eder. Ta ki ’80 cuntasına dek... ’88 yılından itibaren yeniden başlar kitlesel ve açık kutlamalar. ’89, ’90, ’91 yılında Taksim’e açılan cadde ve sokaklar, işçi ve

emekçilerle, gençlerle dolar. Dövüşe dövüşe yürünür, şehitler, yaralılar, tut-saklar verilir... Yasal 1 Mayıs kutlamalarının yolu böyle düzlenir...

Son olarak, 2007 yılında ’77 Katliamının 30. yılında, Taksim, devletin bütün engelleme çabalarına ve kuşatmasına rağmen, fiilen zaptedildi.

1 Mayıs özel sayıdır.

Üniversitelerde artan faşist saldırılar

Son aylarda üniversitelerde sivil faşist saldırılar yeniden artmaya başladı. Devlet destekli bu saldırılarda, birçok devrimci, demokrat öğrenci yaralandı, gözaltına alındı. Bursa-Uludağ Üniversitesi ve İstanbul'da birçok üniversitede bu saldırılar, devrimci-demokrat öğrencilerin protestolarıyla karşılandı.

Son olarak Ankara'da DTCF ve Fen Fakültesi'nde yine sivil faşistler meydana çıktı. Yine devletin kolluk güçlerinin koruması altında saldırıya geçtiler. Devrimci öğrencilerin nispeten örgütlü olduğu yerlerde bu saldırılar püskürtülürken, dağınık olan yerlerde daha ağır zararlara uğradılar. Bir kez daha görüldü ki, devlet destekli sivil faşist saldırıları durdurmanın tek yolu, birleşik örgütlü bir duruş sergilemektir.

DTCF'DE faşist saldırılar

Ankara-Dil Tarih'te Mart ayında başlayan faşist saldırılar basına "sınır ötesine sevinen bir gurup ile onlara karşı olan grup" şeklinde çıkmıştı. Olayların aslı, faşist saldırıların yeniden gündeme gelmesinden başka bir şey değildir. Faşistler saldırdıkça aldıkları cevap ve bu cevaptan doğan hüsrancıları, onları yeni saldırıları daha açıktan ve polisle beraber yapmaya itmiştir. Devrimci-demokrat öğrenciler arasındaki bölünmüşlükten de cesaret alarak tekrar saldıran faşistler, hak ettikleri cevabı kitlesel bir karşı duruşla almıştır.

En sonu Dil-Tarih'de bugüne kadar olayları izlemekle yetinen onlarca insan, gaz bombalarına aldirmadan polise taş atmaktan çekinmemiş ve bu faşist saldırganlığa tahammüllerinin olmadığını devrimcilerin saflarında yer alarak göstermiştir. Bunu daha ileri taşımali ve özgürlüklerimize sahip çıkmalıyız.

* * *

29 Şubat tarihinde DTCF yemekhanesinden orta bahçeye gidilen merdivenlerden çıkmakta olan iki arkadaşın yapılan sözlü sataşma, diğer devrimci-demokrat arkadaşların olay yerine koşmasına sebep oldu. Faşistler yemekhanenin ortasında, yaklaşık 20 kişi olarak tek bir atmaya başladı. O hengamede fiziksel müdahaleler de oldu. Sonrasında taşlar atıldı ve çevik kuvvetin gelmesiyle karşılıklı sloganlar devam etti. Ardından toplu halde çıkışlar gerçekleşti. Polisler bu olayda açıktan sivil faşistlere destek oldular. 24 ve 25 Mart'taki olaylarda çevik kuvvet ve okuldaki özel güvenlik, safını öyle açıkça belli ediyordu ki, en ilgisiz öğrenci bile polisin üniversitedeki gerçek rolünü kavramakta güçlük çekmiyordu. Nitekim bunu 29 Şubat gibi diğer eylemlerde apolitik kalan ama bu olayda hiç tanımasa bile alkışla slogana katılan öğrenci sayısının artışında da gözlemleyebildik.

Tarih 24 Mart 2008. Ön bahçede pusu kuran bir grup faşist, okuldan çıkan bir arkadaşımıza saldırıyor ve satırla kolundan yaralıyorlar. Bu olay karşısında polisin yaptığı şey, suç aleti satırı saklamak oluyor. Ertesi gün ise yine benzer bir olay ile irkildik. Bu kez de faşistler yemekhanede pusuya yatmışlardı ve bekledikleri arkadaşımız, kapıdan girer girmez üstüne saldırmışlardı. Arkadaşımız boynundan satırla yaralanmış ve kanlar içinde kalmıştı.

Korkakça, haince ve kalleşçe yapılan bu saldırılara tepki göstermek lazımdı. Sloganlar atılmaya başlandı, ardından da karşılıklı olarak taşlaşmalar. Arkadaşımız yaralanırken seyrederek bu saldırıya ortak

olan polisler, biz karşılık vermeye başlayınca, sözde olayın büyümemesi amacıyla olaya müdahale ettiler. Gerçekteyse, bu müdahale, yalnızca orta bahçeye vurulmaya çalışılan bir darbe niteliğindeydi. İki arkadaşımızı yaralayan faşistlerin arkasından, tartaklanan, cop yiyen, taşlanan biz oluyoruz.

Polisler, taş, sopa, soda şişesi, ne bulurlarsa fırlattılar. Aynı şekilde karşılık verilince, baş edemeyeceklerini anlayıp gaz bombalarıyla kalabalığı dağıtmaya çalıştılar, ancak yılmadık, direndik ve polis basın açıklaması isteğimizi kabul etmek zorunda kaldı.

200'e yakın kişi toplanarak ön bahçeye geçecek-tik, sloganlar atarak basına sesimizi duyuracaktık. Tam ön bahçeye geçerken, polislerin arkasından faşistler laf atmaya başladılar. Bir arkadaşımız da karşılık verince polisin saldırısına maruz kaldı. Diğer arkadaşlar müdahale edince, polis tekrar coplarıyla içimize daldı ve tekrar biber gazı... Bu yaptıkları yıldırır mıydı? Bahçenin merdivenlerini bile geçirtmedik onlara. Faşist olandan elbet hesap sorulurdu.

Bizim direnişimizin kararlılığı karşısında, çareyi okulu boşaltıp, üç gün ara vermekte buldular. Önce sınıflardaki öğrenciler çıkarıldı. Sonra faşist öğrenciler, polis korumasıyla okuldan çıkarıldı. Bizim grupsa uzun direnmeden sonra, slogan atarak okuldan çıktı ve bir süre sonra Yüksel'de yaptığı basın açıklamasının arkasından dağıldı.

Akşam haberlerinde medyanın olayı "iki karşıt görüşlü grubun çatışması sonucunda olaya müdahale eden polise öğrenciler saldırdı, beş polisimiz yaralandı" şeklinde yansıtmayı, işin en komik tarafıydı. Sonuç olarak medyanın çarpıtmaları ve polisin yıldırma çabalarına rağmen, gerçekte kazanan biz olmuştuk.

* * *

24 Mart'ın devamını çok daha ağır bir şekilde 25 Mart'ta deneyimledik. Bir haftadır sivil polislerin bahçede görülmesi, güvenlik görevlisi sayısındaki artış, bir şeylerin organize edildiğini hissettiriyordu. Nitekim 25 Mart salı günü sabah 11'den sonra yemekhaneye giden arkadaşlarımıza pusu kurulmuş, satır, sopa ve bardaklarla saldırılmışlar. Bir arkadaşımız başından ağır yaralanmış olarak hastaneye kaldırıldı, diğer arkadaşımızın kulağı kanlar içinde kalmıştı. Saldırıya uğrayan ve yaralananlar devrimci demokrat öğrenciler olmasına rağmen, bahçeye giren çevik kuvvet, arkadaşlarımıza gaz bombası ve biber gazıyla saldırdı.

Arkadaşlarımız, faşistlerin satırla saldırmasına rağmen, polisin onlara destek veren tutumunu kınadıklarını ve saat 13.00'te ön bahçede bir basın açıklaması yapacaklarını duyurdular. Saat tam 13.00'te alkışlarla ve sürekli, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganıyla merdivenlerden inmek isteyen aşağı yukarı 120 öğrenci, coşkulu ve öfkeli bir kalabalık

oluşturmuştu. Öfke, sadece sivil faşistlere değil, onlara açıkça gösteren polise, yani faşizmin kendisine, onun insanlık dışılığına idi. Merdivenlerden inince solda faşistlerin mevzilenmesi, kapıda ise polislerin yolu kapatması, aradaki işbirliğini açıkça gösterdi.

Biz ön bahçede açıklama yapmak için dışarı çıkmak istiyorduk. Polis buna izin vermedi ve slogan atarak okuldan çıkmaya hazırlanırken aramıza girek saldırdı. Öndeki arkadaşlarımız acımasızca joplandı, atılan gaz bombasıyla binalara doğru koşmaya başladık. 8-10 kişi geri dönüp polise taşlarla cevap

verdi. Birkaç arkadaşımız yine çeşitli yerlerinden yaralandılar. Biber gazından etkilenip bayılan arkadaşlarımız oldu. Böylece gerginlik bütün gün sürdü.

Saat 17'ye doğru DTCF'den ayrılarak, diğer devrimci demokrat arkadaşlarla beraber büyük bir kalabalık halinde Kızılay'a yürüdük ve Yüksel Caddesinde basın açıklaması yapıldı. Yürüyüş boyunca "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağılacak" sloganı en sık atılan slogan oldu. Sonra, Fen fakültesine gitmek için metroyu basarak ücretsiz binildi ve Tandoğan'daki arkadaşlara katılıp bir basın açıklaması yapıldı.

İki gün üstüste saldıran faşistler ve onlarla açıkça işbirliği yapan polis-özel güvenlik güçleri, karşılarında çok güçlü bir direniş bulmuştu. Faşist saldırganlığın karşısına kolektif bir güçle çıkmış ve onları püskürtmeyi başarmıştık. Faşizme karşı olan tüm kesimlerin kolektif gücünün karşısında hiçbir şeyin duramayacağını açık bir göstergesiydi bu.

DTCF'den PDD Okurları

Faşizm sınır tanımıyor

Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi kantininde otururken 25 Mart Salı günü saat 14.00 civarı çığlıklar duydum. Arkamı döndüğümde yerde birisinin yattığını gördüm, boynundan kan akıyordu. Takım elbiseli 3-4 kişi kapıdan çıkıyordu, birinin elinde yaklaşık 30 cm boyunda bir bıçak vardı. Kantindeki herkes kaçışmaya başladı, kimi de boş boş bakıyordu. Yerdeki çocuk kanlar içindeyken, sadece iki kız arkadaş karşı koymaya çalıştı. Dışarı çıktığımda, çöp bidonları dağıtılmış, öğrencilerin astığı afişler yırtılmış, stantlar dağıtılmıştı.

İnsanların bu şekilde vahşileşebileceğini hiç düşünmemiştim. O anda bu canilere duyduğum öfke ile üzerlerine yürümek istedim. Ancak daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığım için bunu tek başıma yapacak cesaretim yoktu. Keşke başkalarıyla beraber bu eli kanlı faşistleri engelleyebilecek gücümüz olsaydı.

Bu kadar olay olmuş, biri ağır yaralanmış ortalık dağıtılmıştı, ama güvenlik görevlilerinin hiç biri ortalıkta görünmüyordu. O kişiler ellerini kollarını sallayarak o bıçakla nasıl içeri girdi ve ardından aynı rahatlıkla ellerini kollarını sallayarak nasıl dışarı çıktı, güvenlik neden bir şey yapmadı?

Daha çok bir arada durmalı daha çok birbirimize kenetlenmeliyiz.

A.Ü. Fen Fakültesinden PDD okuru bir öğrenci

Arılar kimi soksun?

İstanbul Milli Eğitim Müdürü Ata Özer, “uyuşturucuya karşı mücadele” etme bahanesiyle akıllara ziyan bir projeyle ortaya çıktı. Arılara uyuşturucu verilerek uyuşturucu müptelası arılar üretilmesini, bu arılar sayesinde okullarda uyuşturucu kullanan öğrencilerin tespit edilmesini savundu.

Müdürün bu “zihni sinir” projesi, toplumun bütün kesimleri tarafından, layık olduğu biçimde, dalga geçilerek karşılandı. Müdürün piyasadan uyuşturucu alarak böyle bir işe girişmesinin ciddiye ortaya konarken, gazetelerde bu işin ne kadar saçma noktalara varabileceği ile ilgili yorumlar yapıldı.

Ancak bir milli eğitim müdürü tarafından ciddi biçimde savunulan bu proje, “uyuşturucuya karşı mücadele” adı verilen şeyin, ne kadar çarpık ve sonuçsuz bir konu olduğunu bir kere daha gözler önüne serdi.

Uyuşturucuya karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeledir

Bu projenin dalga geçilecek yanı çoktur. Ancak ciddiye alınması gereken tek yönü, uyuşturucuya karşı mücadelenin, en alt kademede yürütülebilecek bir mücadele olmadığıdır. Uyuşturucuya karşı mücadele edilmek isteniyorsa, kullanıcılarla uğraşmayı bırakıp, satıcıların, bu işin ticaretini yapanların, rantını yiyenlerin peşine düşmek gerekir. Bunların önü kesildiğinde, gençler de kullanabilecek bir uyuşturucu bulamayacaklardır.

Uyuşturucu, dünya çapında pazarı olan, ticaretini yapanlara çok büyük karlar getiren bir alandır. Dünyada pekçok uyuşturucu üretim alanı vardır. Ancak en önemli üretim alanı, Afganistan ve Pakistan merkezli olmak üzere ‘Altın Hilal’ adı verilen Orta Asya bölgesidir. Gürcistan ve Türki-

ye üzerinden Avrupa’ya uzanan yol, Altın Hilal’de üretilen uyuşturucu için en önemli ticaret yoludur. Bu uyuşturucunun on binlerce kilometre yolu ve onlarca ülkeyi, bu ülkelerin gümrüklerini, kontrol merkezlerini, güvenlik güçlerini geçebilmesi hiç de kolay bir iş değildir. Tek tek kişilerin ya da kimi küçük organize suç örgütlerinin altından kalabileceği bir trafik değildir bu. Basitçe faturayı ‘mafya’ örgütlenmelerine keserek de bulamayız suçluyu. Emperyalist tekeller ve devletler organize etmediği sürece, uyuşturucunun, yoksul köylünün toprağından okul önlerine kadar gitmeyi başarması mümkün değildir.

Her gün yaşanan sıradan olaylara bakmak bile bu ilişkinin boyutunu rahatlıkla gözler önüne serer.

Mesela ülkemizde, eskiden, alkollü içki bulunan mekanların okullara en az 200 metre uzaklıkta olması öngörülürken, bugün bu mesafenin 100 metreye indirilmesi gündeme gelmiştir.

Mesela okulların önünde satılan tek sigaraların, öğrencilerde bağımlılık yaratan maddelere alışmasını kolaylaştırıcı bir etki yarattığı, resmi araştırmalarda da tespit edilmiştir, ama okulların önünde açık paketlerden tek sigara satılmasının önüne geçme konusunda tek bir adım atılmaktadır.

Mesela, okulun önünde uyuşturucu satıldığına tanık olarak semtteki karakola başvuran velilerin, polisin tehditleri ile karşı karşıya kaldıkları yönünde haberler son derece yaygındır. Bütün bu örnekler, en basit ve en alttaki görüntülerdir.

Ülkemizde gençler arasında uyuşturucu kullanımı giderek artmakta, uyuşturucuya başlama yaşı ise giderek düşmektedir. Bu sadece ülkemizde değil, bütün dünyada böyledir. Hollanda gibi ülkeler, uyuşturucuyu serbest bırakarak sorunu

kökten çözmüşlerdir(!) Bazı Avrupa ülkelerinde uyuşturucu yasak olmakla beraber, kentlerde merkezi yerlerde, içinde bedava enjektör bulunan uyuşturucu kabinleri kurulmuştur. Gençlerin “sağlığını” düşünen emperyalistler, uyuşturucu kullanırken mikrop kapmamaları, ya da birbirlerinin enjektörünü kullanarak bulaşıcı hastalıklara yakalanmamaları için gençlere bedava enjektör sağlamaktadırlar. İngiltere, geçtiğimiz aylarda yaptığı bir açıklamada “uyuşturucuya karşı mücadeleyi kaybettiğini” resmi olarak dile getirmiştir.

İngiltere’nin vardığı nokta, emperyalist sistem içinde, uyuşturucuya karşı mücadele edilemeyeceğinin en doğrudan ve en gerçekçi ifa-

desidir. Çünkü uyuşturucu pazarı emperyalist tekeller tarafından yönetilmektedir. Resmi olarak yok sayılmakla birlikte, el altından uyuşturucu kullanımı propaganda edilmekte, bunun yayılması için her türlü

yöntem kullanılmaktadır. Tüm dünyada uyuşturucu üretiminin ve kullanımının her geçen gün sistemli bir biçimde artmasının başka bir açıklaması yoktur.

Bu artışın temel nedeni tekellerin kar güdüsüdür. Ne kadar çok kullanıcı ve bağımlı olursa, tekellerin karı, o kadar artar çünkü. Ancak bununla içiçe olan bir başka neden, devletlerin, gençleri ve genel olarak kitleleri kontrol altında tutabilmek için onları bağımlı hale getirmeye çalışmasıdır. Uyuşturucu kullanan birisi, sadece kendisi ve yakınları için tehdittir. Devlete karşı bir tehdit haline gelmesi mümkün değildir.

Ülkemizde ‘90’lı yılların ikinci yarısından itibaren, devrimci mücadelenin çok yüksek olduğu bölgelerde (mesela İstanbul-Gazi mahallesi, İzmir-Kadifekale vb) birkaç yıl içinde uyuşturucu kullanımının çok hızlı bir biçimde yaygınlaşması da bununla ilgilidir. Devlet bu mahallelere bedava uyuşturucu sokmuş, sonra giderek yayılmasını sağlamıştır. Bu türden mahallelerde “uyuşturucuya karşı mücadele” adı altında ek güvenlik önlemleri, operasyonlar, aramalar, polis sayısının artırılması vb gündeme getirilmekte, bu da mahalle üzerindeki baskıyı genel olarak artırmaktadır. Benzer biçimde okullarda da, uyuşturucu bahane edilerek öğrencilere ek baskı önlemleri dayatılmakta, bunlar meşrulaştırılmaktadır.

Bunların hepsi göstermelik, hepsi sorunları gözlerden gizlemeye dönüktür. Uyuşturucuya karşı mücadele, uyuşturucu kullanıcılara, hatta üretimi yapan köylülere karşı değil, bu ticaretten asıl vurgunu vuran, kar elde eden emperyalist tekellere karşı yürütülmelidir. Sonuç almanın tek yolu budur. Bu da kapitalizm koşullarında mümkün değildir.

* * *

Bu projenin İstanbul Milli Eğitim Müdürü’nden çıkmış olması, eğitim sisteminin halini de ortaya seren çarpıcı bir durumdur. Bir Milli Eğitim Müdürü, eğitim sisteminin sorunları ile değil, bu türden abuk-subuk fantezilerle uğraşmaktadır. Okul ve derslik yetersizliği, öğretmen açığı, paralı eğitim sisteminden dolayı yoksul çocukların okuyamaması, müfredatın dinci-gerici-faşist karakteri, ders kitaplarındaki sınıfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel ve cinsel ayrımcılığı körükleyici anlatımlar...

Eğitim sistemindeki çarpıklıklar ve eksiklikler saymakla bitmez. Hele ki İstanbul gibi bir yerde, bu sorunlar, çok daha katmerli, çok daha derin yaşanmaktadır. İstanbul’da eğitim konusunda en yetkili bürokrat ise, arılarla uğraşmaktadır!!! Üstelik bu proje kendisine ait bile değildir. Daha önce ilkökul öğrencileri tarafından ortaya atılmış bu konuyu, alıp da kendi düşüncesiymiş gibi koymasını, yani intihal yapması, yani fikir çalması da bu “eğitimcinin” düzeyini ortaya koymaktadır.

Uyuşturucuyla mücadelede arılar!

- Kovanlar okulun içinde mi bekletilecek? Her okulun kendi kovani mi olacak?
- Arılar kaçarsa ne olacak?
- Arılar kış uykusuna yatıyor. Diğer aylarda uyuşturucu taraması nasıl yapılacaktır?
- Arıların ortalama ömrü 4-5 hafta. Projedeysen bir arıya 2,5 ay uyuşturucu verileceği belirtiliyor. Bu nasıl olacak?
- Eroinman arı, uyuşturucu kullanmayan birini sokarsa, o kişi uyuşturucu almış mı olacak?
- Proje geliştirilirse, binlerce arı için kullanılması gereken uyuşturucu nasıl elde edilecek?
- Uyuşturucunun birçok çeşidi var, arılar ayrı ayrı mı uzmanlaşacak?
- Üstüne arı konan her çocuğun velisi uyuşturucu testine mi koşacak?

(15.3.2008 tarihli Radikal gazetesinden alınmıştır)

20 Mart 2003 tarihinde ABD'nin Irak'ta başlattığı işgal 5. yılını doldurdu. ABD Başkanı Bush, işgalin 5. yıldönümünde yaptığı değerlendirmede, "pişmanlık duymadığını" söyledi ve ABD'nin zafer yolunda olduğunu ekledi.

Geçen 5 yıl içinde, Irak savaşının "neden" yapıldığı, ABD'nin Irak'ta "ne" aradığı gibi konular öylesine sorgulanmaya başlandı ki, ABD Başkanı, tam bir savunma psikolojisi içinde "pişmanlık duymadığını" söylemek zorunda kalıyor.

ABD Başkanı, yaptığı değerlendirmede; "geçen süre içinde Irak'ta elde ettikleri başarıların inkar edilemez" olduğunu iddia ediyor. ABD'nin Irak'taki hedeflerine ulaşmada kimi adımlar atıldığı doğru; ancak hedeflerin büyüklüğü ile karşılaştırıldığında, bulundukları nokta çok geridedir. Üstelik bunun bile bedeli, ABD emperyalizmi açısından çok ağır olmuştur. Diğer taraftan, savaş Irak'ta çok büyük bir yıkım yaratmış, sadece Irak halkı değil, ABD'nin prestiji ve demagojileri de bu yıkımın altında kalmıştır.

Vahşetin 5 yılı

5 yıldır süren savaş, Irak halkı için büyük bir katliamdır. Bu süre içinde ölen Iraklı sayısını tespit etmek mümkün değildir, ancak çeşitli verilere bakılarak tahmin edilmektedir. Countercurrent Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin hazırladığı rapora göre, 5 yılda ölen Iraklı sivil sayısı 1.7 milyona yaklaştı. BM ve Dünya Sağlık Örgütü'nün verileri ile hazırlanan bu rapora göre, '91 yılındaki Birinci Körfez Savaşı ile birlikte, ABD'nin Irak'taki operasyonlarında ölen sivil sayısı 3.9 milyon kişidir. Bu rakamlar sadece sivil sayısını göstermektedir. Ölen Iraklıların toplam sayısı elbette bunun çok üzerindedir.

Yaralanan, saldırıya uğrayan, tecavüz edilen, işkence gören Iraklıların sayısı ise bilinmemektedir. Ebu Garip hapishanesinde yapılan işkenceler, basına sızdıkları için duyuldu ve öğrenildi; ancak ABD'li askerlerin ev baskınlarında, sokaklarda yaptıkları bu nedenle de kayıtlara geçmeyen işkenceler, pervasız bir biçimde sürmektedir.

Savaş başladığından bu yana 2 milyondan fazla Iraklı, ülkesini terketti ve mülteci oldu. Ülke içindeki mülteci sayısı ise, 2.5 milyona ulaştı. 2007 yılında 45 binden fazla Iraklı, kapitalist ülkelere iltica başvurusunda bulundu.

Halkın yaşamsal ihtiyaçları karşılanamaz hale geldi, ülkenin altyapısı çöktü. Elektrik, su gibi en temel ihtiyaçların düzenli olarak karşılanması savaş başladığından bu yana hiç mümkün olmadı.

Saddam döneminde Irak, laik bir devletti. İşgal ile birlikte aşama aşama şeriat devletine dönüştürüldü. Anayasa, şeriat hükümlerine göre düzenlendi. Irak'taki mezhepler arasındaki ayrılıklar, şiddetli çatışmalara dönüştü, Şii ve Sünniler arasında düşmanlık tohumları ekildi. Geçmişte karışık olarak oturan mahalleler, büyük etnik çatışmaların arkasından, yüksek duvarlarla çevrili ve

İşgalin 5. yılında IRAK

ABD, bütün askeri olanaklarına, son teknoloji ürünü teçhizatına rağmen, değil Irak'ı, başkent Bağdat'ı bile güvenli bir hale getiremedi. Bağdat'ın en güvenli bölgesi olarak ilan edilen Yeşil Hat'ta bile önemli dönemlerde direnişçiler tarafından saldırılar düzenleniyor, bombalar patlıyor.

artık karışık olmayan gettolara dönüştürüldü.

Savaşın 5. yıldönümü, Mart ayında şiddetlenen çatışmalarla karşılandı. Şii Başbakan Maliki, Şii lider Mukteda Sadr'a bağlı Mehdi ordusuna karşı kanlı bir operasyona başladı. Basra'da başlayan olaylar, beş gün içinde 230 kişinin ölümüne yol açtı. Bağdat'ın Sadr semti, Kerbela gibi Şii kentleri de çatışmalarla sarsıldı. Buradaki çatışmalarda yüzden fazla Şii milis öldü, yüzlercesi de yaralandı. Şii'lere dönük olarak başlatılan bu savaş, Irak güvenlik güçleri içindeki Şii'lerin de tepkisine neden oldu. Basra'da polis olmuş çok sayıda eski milis, çatışmalara girmeyi reddederken, Sadr semtinde 40 polis, silahlarını Sadr'ın ofisine bırakarak "kardeşlerimizle savaşmayacağız" dediler.

ABD güç kaybetti

ABD Başkanı Bush, Irak'ta zafer yolunda olduklarını söylüyor; ancak yaşananlar, bunun tersini gösteriyor. ABD'nin Irak'ta elde ettiği son derece sınırlı kazanımın bedeli ise düşünülenin çok ötesinde ağır oluyor.

Savaşa başlarken, ABD askerlerinin Irak halkı tarafından çiçeklerle karşılanacağı söylenmişti. Ancak Irak halkının elinde, ABD askerlerine yöneltilmiş çiçekler değil, silahlar ve bombalar vardı. Savaşın başından bu yana ölen ABD askeri sayısının, 5. yılın sonunda 4 bine ulaşması, ABD açısından "psikolojik eşiğin aşılması" anlamına geliyor. Üstelik bu resmi rakamları yansıtıyor. ABD'ye dönen asker cenazelerinin sayısının bundan çok daha fazla olduğu tahmin ediliyor, bu da ABD'deki savaş karşıtı tepkileri büyütüyor. Yine resmi rakamlara göre, yaralı sayısı 29 bine ulaştı. Irak'ta savaşan askerler içinde, savaştan kaçanların sayısı konusunda ise bilgi verilmiyor, ancak binlerce olduğu tahmin ediliyor.

ABD'nin savaşa girerken, asıl hedefi petrolü ele geçirebilmektir. Ucuz ve bol petrol, savaşın büyük ödülüdür. Ancak 5 yıl içinde, petrolün varil fiyatı ucuzlamak bir yana, 25 dolardan 100 dolara tırmandı ve geçti. ABD, Irak'tan istediği petrolü alamadı. Özellikle Kürt bölgesinde çeşitli petrol anlaşmaları yaptı. Ancak Irak meclisine dayattığı Petrol Yasası'nı

meclisten geçiremedi. Çıkarılmakta olan sınırlı düzeydeki petrolü aktarma konusunda da sıkıntılarını aşamadı. Bir taraftan petrol kuyularında ve varolan petrol boru hatlarında sürekli gerçekleştirilen sabotajlar yüzünden istediği sevkiyatı yapamadı; bir taraftan da, komşularıyla düşman ve Akdeniz'e kıyısı olmayan bir Irak'ta, petrol sevkiyatı için uygun koşulları yaratamadı.

ABD, bütün askeri olanaklarına, son teknoloji ürünü teçhizatına rağmen, değil Irak'ı, başkent Bağdat'ı bile güvenli bir hale getiremedi. Bağdat'ın en güvenli bölgesi olarak ilan edilen Yeşil Hat'ta bile önemli dönemlerde direnişçiler tarafından saldırılar düzenleniyor,

bombalar patlıyor. Irak hükümet görevlileri, çok büyük askeri güvenlik önlemleri almadan, Yeşil Hatta bile rahatça gezemiyorlar.

Savaşın maliyeti de ABD açısından giderek daha büyük bir sorun haline gelmektedir. IMF'ye yönelik eleştirileri ile tanınan eski IMF çalışanı ve Nobel ödüllü Joseph Stiglitz ve Harvard profesörü Linda Bilmes'in 3 Mart 2008'de yayınladıkları belgeye göre, savaşın 5 yıllık maliyeti 3 trilyon dolara ulaştı. Bu rakam dikkate alındığında, Irak savaşının maliyetinin 12 yıl süren Vietnam Savaşının maliyetinden daha fazla olduğu ortaya çıkar. Keza Kore savaşının maliyeti de bu rakamın yarısı kadardır. ABD, Irak savaşına her ay, BM'nin yıllık bütçesine eşit düzeyde (16 milyar dolar) para akıtmaktadır. ABD açısından bile, bu çok yüksek bir maliyettir. Hele ki Irak'a yönelik petrol hakimiyeti ve kar hesapları düşünüldüğünde, savaşın, beklentilerin çok gerisinde kaldığı görülür. İngiltere'nin yaptığı harcamalara ilişkin rakamlar da oldukça yüksektir. Avam Kamarası Savunma Komisyonu'nun hazırladığı rapora göre, Irak'ta Londra'nın harcamaları son bir yılda yüzde 72 artışla 1.6 milyar sterlini buldu.

Bu rakamlar, emperyalistlerin Irak'taki savaşa ne kadar büyük bir önem verdiklerini, çok zor durumda kalmalarına rağmen, bu kadar ağır koşullarda savaşı yürütmeye neden ısrarlı davrandıklarını göstermeye yetiyor.

ABD emperyalizminin Irak savaşından en büyük beklentisi görünürde petrolü ele geçirmektir. Gerçekte ise, hedefi bundan çok daha büyüktür. Dünya hegemonyası tehlikeye giren ABD, bu hegemonyayı yeniden inşa edebilmek için bu savaşı yürütmeye devam etmektedir. 2000'li yılların başından itibaren, ABD'nin dünya pazarlarındaki güç kaybı artmaya, bu pazarları başta Çin ve Rusya olmak üzere diğer emperyalist ülkelere kaptırmaya başlamıştır. ABD'nin önünde iki seçenek vardır: Ya bu hegemonya değişikliğini, kendisinin pazarlarının azalmasını, dünya siyasetindeki söz hakkının giderek zayıflamasını kabullenecek, içte ciddi ekonomik ve siyasi krizlerle, toplumsal altüst oluşlarla karşı karşıya kalacaktır. Ya da, ne pahasına olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün ve ne denli büyük maddi-manevi kayıplara malolursa olsun, ABD merkezli dünya hegemonyasını yeniden inşa etmeye çalışacaktır.

5. yılında giderek zorlaşmakta olan Irak savaşının ortaya koyduğu tablo budur.

Asya'da Budist renkli darbe girişimleri

Myanmar'dan sonra Tibet

Çin'e bağlı Tibet Özerk Yönetimi bölgesinde 10 Mart günü başlayan ayaklanma, Çin tarafından kanla bastırıldı.

Olaylar, Çin'e karşı 49 yıl önce gerçekleştirilen başarısız ayaklanmanın 49. yıldönümünde, 100 kadar Tibetli rahip önderliğinde gerçekleştirilen açlık grevinin, Çin polisi tarafından şiddet uygulanarak sonlandırılması üzerine başladı. Önce Tibet Özerk Bölgesi'nin merkezi Lasa'da kitleler sokaklara döküldü. Arkasından eylemler, Çin'in yoğun Tibetli nüfusu olan Siçuan, Çinghay ve Gansu eyaletlerine sıçradı. Çin polisi, göstericilere karşı gerçek mermi kullanarak kontrolü sağlamaya çalıştı. 10 Mart günü başlayan ayaklanma, başkent sokaklarında hızla yayıldı, yer yer yağmaya dönüştü. Tibetliler, Çinlilere ait dükkanları ve araçları ateşe verdiler. Onlarca rahip gözaltına alındı, eyleme destek vermek isteyen rahiplerin bulunduğu üç manastır, polis tarafından kuşatılınca, bu manastırlardaki iki rahip intihar etti. Çin hükümet güçleri ile eylemciler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı.

Sürgündeki Tibet Hükümetinin yaptığı açıklamaya göre, olaylar sırasında yaklaşık 100 kişi öldü, 72 kişi yaralandı. Ölü ve yaralı sayısı, Çin hükümeti tarafından elbette ki çok daha az gösteriliyor. Yüzlerce gösterici ise gözaltına alındı.

1959 Ayaklanmasının başarısızlığa uğramasının arkasından Hindistan'a gönderilen ve o tarihten beri Hindistan'da sürgün yaşayan Tibet'in ruhani önderi Dalay Lama, yaşananların kültürel bir soykırım olduğunu, Tibet kültürünün yokolma tehdidi ile karşı karşıya bulunduğunu açıkladı.

Tibet'in bağımsızlık savaşı

Tibet ile Çin arasında çok güçlü tarihsel bağlar var. Tibet, yaklaşık bin yıl boyunca Çin'e bağlı olarak varlığını sürdürdü. I. Emperyalist Savaş sonrasında Tibet bağımsızlığını ilan etmiş, 1950 yılında ise, özerklik statüsü ile yeniden Çin'in bir parçası oldu. O sırada Tibet'in ruhani lideri Dalay Lama 15 yaşındaydı. Dalay Lama ile birlikte Tibet nüfusunun önemli bir kesimi, özellikle de kentlerde yaşayan eğitimli kesimler, Çin Devrimi'nden etkilenmişlerdi. Bizzat Dalay Lama'nın kendisinin, 1950'lerin başında, Çin devriminin önderi Mao'yu öven şiirler yazdığı söylenir. Tibetliler, 20. yüzyılın ortasında hala devam eden köle sahibi derebeylerin hegemonyasına karşı, Çin'de gerçekleştirilen devrime sıcak bakıyorlardı.

Ancak, Çin'le Tibet arasında kurulan özerklik ilişkisi ve bağlar çok hızlı bir biçimde değişmeye başladı. Dalay Lama, ABD'nin yoğun kuşatması altında, hızla saf değiştirdi. Çin'in ulusal azınlıklara ilişkin yaptığı hatalar, "Kültür Devrimi"nin Budist rahipler tarafından tepkiyle karşılanması gibi etkenler de bu gidişi hızlandırdı. Sonuçta, 9 yıllık bir beraberliğin arkasından, 1959 yılında Dalay Lama Çin'e karşı bir ayaklanma başlattı. CIA destekli bu ayaklanma, Çin tarafından sert biçimde bastırıldı ve Dalay Lama Hindistan'a sürgüne gitti.

30 yıl aradan sonra '89 yılında Tibet'te ikinci ayak-

lanma başladı. '89 yılı, dünyada revizyonist blokun çökmeye başladığı, Polonya'nın revizyonist kamptan ayrılmasının arkasından Almanya'da da Berlin duvarının yıkıldığı yılı. Karşı devrim cephesinden esen şiddetli rüzgar, Çin topraklarına da ulaşmıştı. Pekin'de, ABD destekli olarak Tianenman meydanında gerçekleştirilen gösteriler, Çin tarafından kanla bastırıldı. Aynı yıl, Tibet de bu rüzgardan faydalanarak ayaklandı. Ancak bu ayaklanma da Çin devletinin şiddetine dayanamadı.

'89 yılında Dalay Lama, Nobel Barış Ödülü'nü aldı. ABD ile kurduğu ilişkiler ve Çin'e karşı mücadele ediyor oluşu, ABD emperyalizmi tarafından böyle ödüllendirilmişti.

Tibet, resmi olarak özerk görünmekle birlikte, Çin yönetimi burada sınırlı bir özerklik uyguluyor. Mesela Tibet yönetimi Çin merkezi hükümeti tarafından atama yoluyla belirleniyor ve ÇKP'nin (Çin Komünist Partisi) şube başkanının kontrolü altında kalıyor. Çin yönetimi, Budist rahiplerin bütün hareketlerini kontrol altında tutuyor, kimi törenlerine yasaklamalar getiriyor, dini etkilerini artırmalarını engelliyor. Geçtiğimiz yılın Ağustos ayında, Budist geleneklere göre reen-karnasyon ile belirlenmesi gereken bir sonraki Dalay Lama'nın, Çin yönetimi tarafından seçileceğinin açıklanması, Budist rahipler açısından bardağı taşıran bir etki yaratmıştı.

Ulusal baskının bir parçası olarak, Çin'in diğer bölgelerinden Tibet'e göçün teşvik edilmesi politikası, Tibet'in nüfus yapısını bozmayı amaçlıyor. Bu göç politikası öylesine etkili ki, başkent Lasa'da Tibetlilerin nüfusu, Çinlilerin nüfusunun altına düşmüş durumda. Ekonomik olarak, Tibet'in kalkınması için önemli adımlar da atılıyor. 2002 yılından itibaren bu adımlar hız kazandı; Tibet'e dönük büyük ekonomik paketler hazırlandı, yatırımlar yapıldı, Tibet bölgesini Çin'in diğer bölgelerine bağlayan demiryolları inşa edildi.

Budist rahipler üzerinden ABD politikaları

Tibet'teki olaylar, diğer devletler tarafından, Çin ile olan ilişkilerine paralel biçimde karşılandı. Çin'in göstericilere karşı şiddet uygulamasına karşı en sert tepkiyi gösteren ABD oldu. Çin'i kendisine en büyük rakip olarak gören ABD, Tibet'teki olaylara açık destek verdi. Fransa ve Avusturya Dışişleri Bakanlıkları, Çin'e tepkilerini ifade ettiler ve insan hakları konusunda duyarlılık çağrısı yaptılar.

2008 Ağustosunda Çin'de yapılması planlanan Olimpiyatlar da, bu olayların arkasından tartışma ko-

nusu haline getirildi. Kimi sporcular, olimpiyatları boykot etmeyi düşündüklerini belirtirken, Olimpiyat Komitesi Başkanı, yaptığı açıklamada, boykota gerek olmadığını belirtti.

Hollywood'da da Çin karşıtı kampanyalara destek veren sanatçılar harekete geçtiler. Sudan'da Darfur krizinin sorumluluğunun Çin'de olduğunu söyleyen aktör George Clooney gibi, Dalay Lama ile yakın ilişkisi bulunan aktör Richard Gere, ABD'nin bir şeyler yapması çağrısında bulundu. Babası Amerikalı bir Budist rahip olan Uma Thurman da, Hollywood'daki bir başka Dalay Lama destekçisi.

Yaşanan tüm gelişmeler, Myanmar'ın arkasından Tibet'te, Budist rahipler aracılığıyla başlatılan ayaklanma girişiminin arkasında ABD'nin bulunduğunu gösteriyor. Latin Amerika başta olmak üzere kendi pazarlarını büyük oranda Çin'e kaptıran ABD, Çin'in dünya üzerinde giderek yükselen hegemonyasını kırmak için her yöntemi deniyor. Son aylarda Asya'ya dönük planlarında ise Budistlerle kurduğu ilişki öne çıkıyor.

Dünyada yaklaşık 350 milyon Budist yaşadığı tahmin ediliyor. Yani yaklaşık olarak dünya nüfusunun 6'da 1'i Budist. Bunların ağırlıklı bir kısmı Asya'da yaşıyor. Budizmin örgütlenme ilkeleri nedeniyle, bu devasa nüfus, ruhani lider Dalay Lama'ya tam bir bağlılık gösteriyor. ABD, bölgede hegemonyasını güçlendirmek için, Dalay Lama'nın bu etkisinden yararlanmaya çalışıyor. Myanmar'da yaşanan Budist ayaklanmanın hemen öncesinde, Ekim 2007'de Dalay Lama'nın Beyaz Saray'da Bush ile görüşme yapmış olması, çarpıcı bir örnektir.

Diğer taraftan, ABD'nin bu çabaları, Çin ve Çin'e bağımlı ülkelerin tepki ve tavırları ile karşılanıyor. Bu ülkeler, son olayların ardından Tibet'in Çin'in bir parçası olduğunu, Olimpiyatlar öncesinde Çin'in durumunu tartıştırmak amacını taşıdığını söyleyerek Çin'e destek veriyorlar. Küba hükümeti yaptığı açıklamada, göstericilerin "bölücü güçler" olduğunu belirtti. Türkiye, Çin'in devlet egemenliğinin yanında olduğunu gösterdi. Venezüella, Moğolistan, Komor Adaları, Umman ve Irak, Çin'e destek veren açıklamalar yaptılar. Budist rahiplerin Tibet için eylem yapmaya çalıştığı Hindistan ve Nepal de bu eylemleri şiddetle bastırarak Çin'e desteklerini göstermiş oldular.

* * *

Her devlet, Tibet sorununa kendi emperyalist ilişkileri doğrultusunda yaklaşıyor. Saflaşma ABD ile Çin arasında yaşanıyor, diğerleri ise, yakın oldukları ülkeye göre yerlerini alıyorlar. Almanya ve Fransa gibi ülkeler ABD ile birlikte hareket ederken, Venezüella gibi Çin ile ilişkileri gelişkin ülkeler, Çin devletinin tutumunun arkasında duruyorlar. Bu saflaşmada her iki kesim de "barış", "insan hakları", "uzlaşma" gibi söylemlerin arkasına saklanıyor. ABD, "insan hakları" adına Tibetlilerin bağımsızlığını desteklerken, Çin, aynı söylemi kullanarak kendi toprak bütünlüğünü savunuyor. ABD ve Çin arasında giderek büyüyen hegemonya savaşı ise, dünyanın değişik bölgelerinde artarak süreceğe benziyor.

Birkaç ay öncesinde, ekonomik bir krizin kapıya dayandığı konusunda ilk yorumlar ortaya çıkmaya başladığında, burjuva ekonomistlerin büyük bir bölümü, bunun doğru olmadığını iddia ediyorlardı. Onlara göre ekonomide bir sorun yoktu, telaş ve paniğe, bu telaşla ani kararlar almaya, hisse satmaya, borsadan çıkmaya vb. gerek yoktu! Ekonomi gayet iyi gidiyordu! Sadece ekonomistler değil, hükümet de kitleleri yatıştırma telaşındaydı. En çok kullanılan kavram “bize bir şey olmaz”dı. Hükümet sözcüleri, ekonomimizin ne kadar “sağlıklı” olduğunu, “dış şoklara dayanıklı” hale geldiğini, “yabancıların güveninin” hala sürdüğünü, bunun da en önemli gösterge olduğunu anlatıp duruyorlardı.

Onların asıl amacı, kitlelerin gözüne perde çekmekti. Çünkü burjuvazinin büyük karları vurabilmesi, krizden güçlü çıkabilmesi, krizin faturasını kitlelere yıkabilmesi için, kitlelerin gözünün perdelenmesi gerekiyordu. Birilerinin kazanabilmesi için, birilerinin kaybetmesi gerekiyordu.

2001 krizi buna örnektir. Borsanın giderek yükseldiği ve çok karlı bir hale geldiği bir dönemde, geniş kesimler, ellerinde avuçlarında bulunan bütün parayı borsaya yatırdılar. İşçi ve emekçilerin büyük bölümü bu akıntıya kapıldı ve parasını borsaya teslim etti. 2001 Şubatında ise, yerli ve yabancı burjuvazi, 1-2 gün içinde yüksek borsa değerleri üzerinden bütün paralarını çektiler ve büyük bir vurgun vurdular. Borsa adeta yere çakılırken kitleler durumu farketti, ancak bu arada bütün paralarını kaybetmiş oldular.

Burjuvazinin bu tür tatlı karları, büyük vurgunları rahatlıkla vurabilmesi için, birilerinin kitleleri kandırması, gerçekleri gözlerden gizlemesi gerekir. Hükümetin, bakanların, ekonomistleri görevi de budur. “İşler çok iyi gidiyor, hiçbir sıkıntı yok” sözüne ne kadar geniş kesimleri ikna edebilirlerse, burjuvazinin vuracağı vurgun o kadar büyük olur. 2001’de yaşanan da buydu.

Bugün de krizin belirtileri giderek artıyor. Gıda fiyatları, birçok kalemden geçen yılki fiyatların iki katına çıktı. Esnafın iflasları ve dükkan kapatmaları, artık her semtte, çıplak gözle bile tespit edilecek hale geldi. Mesela sadece Merter gibi alışverişin çok yoğun olduğu bir alanda bile, son üç ayda 300 esnaf kepenk kapattı. Türkiye genelinde, kredi kartlarının toplam borçları 102 milyar 515 milyon YTL’ye ulaştı. Bankaların takibe aldığı tüketici kredisi ve kredi kartı borçları ise, 3 milyar 56 milyon YTL’ye ulaştı. Bu borçlar, kişisel olarak iflasın eşliğinde olanların ne kadar yüksek boyutta olduğunu göstermede önemli bir veri. Son beş yılın en karlı sektörlerinden biri olarak görülen konut sektörü bile krize girmiş durumda. Türkiye Muteahhitler Birliği Başkanı’nın yaptığı açıklamaya göre, emlak fiyatları yüzde 20 düşerken, emlak pazarı yüzde 50 oranında daraldı.

Bunlar ilk elde ortaya konabilecek göstergeler. Krizin çok büyük ve şiddetli yaşanacağına dair belirtiler, her geçen gün daha güçlü biçimde ortaya çıkıyor. Kriz ne kadar güçlü ortaya çıkıyorsa, burjuva ekonomistlerin ve hükümet sözcülerinin kitleleri kandırmak için yaptıkları manevralar, ayak oyunları, perde çekme çalışmaları, o kadar güçleniyor, kes-

Ekonomi rakamları Ne söylüyor

Ekonomi, para politikalarından, borsa ve piyasalardan, döviz hareketlerinden ibaret bir konu değildir. Asıl olarak üretimdir, yatırımdır, istihdamdır. Ülkede tarım ve sanayi üretimi hızla aşağıya doğru inerken, üretim yapmadan asıl olarak ithalata dayalı bir tüketim gerçekleştirirken, cari açık, dış borç, iç borç gibi rakamlar hızla tırmanırken, kitleler kredi kartı borçlarıyla yaşamayı alışkanlık haline getirirken, ülke ekonomisi iyiye, refaha doğru gidemez.

kinleşiyor; ama aynı zamanda da o kadar komik hale düşüyor.

Birkaç ay öncesine kadar, krizin varlığı bile kabul edilmiyordu. “Bize bir şey olmaz, kriz bizi etkilemez” adeta dilde pelesenk hale gelmişti. Şimdi ise, krizi saklayamadıkları için, bunun “basit bir mali kriz” olduğu propagandasını yayıyorlar. Sürekli olarak rakamlar değiştiriliyor, şişirilmiş rakamlarla kitlelerde bir yanılsama yaratılmaya çalışılıyor.

TÜİK’in “düzeltmeler”i bitmiyor

Kriz inkarcılığında artık trajikomik hale gelen konulardan birisi TÜİK’in (Türkiye İstatistik Kurumu) yaptığı “düzeltmeler”. Resmi rakamların güvenilmez ve belli amaçların ürünü olduğu bilinir. Ancak TÜİK, bunu bile ifrada vardiıyor, yaptığı açıklamalarla rakamları altüst ediyor. Hükümetin açıklamalarına ve hedeflerine uymayan rakamlar, TÜİK tarafından yapılan şık bir çalımla bir anda hedeflere uyduruluyor, ya da yaklaştırılıyor.

Bunun örnekleri epeyce artmaya başladı. Mesela TÜİK, Ocak 2007’de enflasyon endeksinde değişiklik yaptı ve o aylarda hızlı bir düşüş içinde olan kimi kalemler enflasyon hesaplamalarına dahil edildi. Böylece TÜFE artış oranı birden küçüldü ve hükümetin enflasyon hedeflerine uygun hale geldi.

Mesela 2005 yılına ait büyüme rakamları revize edilerek, önceden açıklanan rakam yaklaşık 2 puan birden yükseltildi. Böylece ekonomik büyüme, kesintisiz biçimde devam etmiş oldu.

Mesela 2006 Aralık ayında 11.5 milyar dolar olarak açıklanan toplam ithalat rakamı, 2007 Temmuzunda 13,8 milyar dolar olarak düzeltildi.

TÜİK, şimdi de milli gelir hesaplamalarında kullanılan ölçütleri değiştirerek, 1998’den kadar olan

milli gelir hesaplamalarının yeniden belirlendiğini açıkladı. Genel olarak milli gelirin her yıl yüzde 30 ile 35 civarında eksik hesaplandığını, kendilerinin yaptığı değişikliklerle daha gerçekçi milli gelir rakamlarına ulaşıldığını söyledi. Düzeltme sonrasında, 2006 yılı için 5 bin 480 dolar olarak tesbit edilen kişi başına düşen milli gelir 2 bin 20 dolar artarak 7 bin 500 dolara yükseldi. Böylece Başbakan Erdoğan’ın söylemiş olduğu “kişi başına düşen milli geliri 10 bin dolara yükselteceğiz” açıklaması doğrultusuna, milli gelir rakamları, bir anda birkaç adım birden sıçrayıverdi. Arkasından 31 Mart günü açıklanan 2007 yılına ilişkin veriler, kişi başına gelirin biraz daha yükselip 9 bin 333 dolara çıktığını söyledi. Erdoğan, 2013 yılında 10 bin dolarlık milli gelire ulaşacağını söylemişti, ancak TÜİK’in bu kadar beklemeye bile sabrı yok ki, milli gelir daha 2007 sonunda 10 bin dolar sınırına dayanıverdi. 2007 yılı milli geliri ise, 856 milyar 387 milyon YTL’ye (658 milyar 786 milyon dolara) yükseldi.

Elbette ki TÜİK bütün bu değişikliklerle sadece hükümetin “güvenilirliğini”, sözünü tuttuğunu göstermek için yapmıyor. Milli gelirdeki yeni düzenleme ve ortaya çıkan büyük artış, hükümetin bir taşla birden fazla kuş vurmasını sağlıyor. En başta, Türkiye’nin toplam mal ve hizmet üretiminin bugüne kadar ifade edilenden daha büyük olduğunu, ama yöneticilerin bunu tesbit edemediğini söylüyor. Yeni

rakamlar, pastanın görünenden daha büyük olduğunu, bu pastadan kişi başına düşen miktarın da arttığını söylüyor. Hele ki rakamlar dolarla ifade edilince, daha da büyük bir servet ortaya çıkıyor.

İkincisi, büyüme hedeflerini revize ediyor. Eski hesaplamalara göre 2007’nin ilk 9 ayında yüzde 3,8 olarak görünen büyüme rakamını, bir anda yüzde 5’e çıkartıyor ve hükümetin büyüme hedefini tutturmasını sağlıyor. (Mart başında yapılan ilk düzeltmede 2007’nin ilk 9 aylık büyüme rakamı yüzde 5 olarak belirlenmişti.) 31 Mart günü açıklanan 2007’nin bütününe ilişkin rakam ise büyüme hedefinin yüzde 5’in de altına düştüğünü, yüzde 4.5’t’e kaldığını gösteriyor. TÜİK’in cansiperane çabaları bile, son aylarda Türkiye’yi etkisi altına almakta olan krizin izlerini silmeye yetmiyor. Tabi önümüzdeki aylarda TÜİK’in yeni bir hesaplama yapıp bu rakamı da yükseltecek bir formül bulması mümkün elbette; TÜİK’te çareler tükenmiyor!

Bir diğer iyileşme, milli gelire oranlanarak uluslararası bir gösterge oluşturan borç stoku, cari açık ve dış ticaret rakamlarında ortaya çıkıyor. Türkiye’nin 250 milyar dolara ulaşan dış borç stoku, önceden 500 milyar dolar olarak ifade edilen 2007 milli gelirine göre, yüzde 50’lik bir miktarı ifade ediyordu. Yeni hesaplama ile 2007 milli geliri 600 milyar dolara ulaşacağı için, dış borç stoku yüzde 42’ye kadar düşüyor. 39 milyar dolar civarında olan ve yüzde 8,5 olarak ifade edilen cari açık, yeni hesaplanan milli gelirin yüzde 6,5’ine kadar iniyor.

Bütçe açığı ile iç borç stoku da yeni hesaplama ile küçülmüş durumdadır. Bütçe açığının milli gelire oranı yüzde 1’in altına, yüzde 45 civarında seyreden iç borç stokunun milli gelire oranı da yüzde 33’e gerilemiştir.

Milli gelirin düzeltilmesinin arkasından ortaya çı-

kan rakamları kullanarak hükümet, dışarıdan borçlanma iştahını yükseltebilir, kreditorlere daha az riskli bir Türkiye ekonomisi tablosu sunabilir. Avrupa Birliği İstatistik Enstitüsü'nün (Eurostat) bu rakamları onaylaması halinde, Türkiye bazı rating kuruluşlarına başvurarak, Türkiye'nin puanının artırılması için girişimlerde bulunabilir. Bu da Türkiye'ye yabancı sermayeyi çekmede faydalı olabilir.

Keza yeni milli gelir düzeyi, Türkiye'yi bir anda gelişmiş kapitalist ülkelerle aynı seviyeye yükseltmektedir. Yeni rakamla, Türkiye, IMF'nin yaptığı dünya GSYH sıralamasında 10 basamak birden yükseldi, Petrol ve doğalgaz zengini emperyalist Rusya'ya, petrol zengini Venezüella'ya, dünyanın 10. büyük ekonomisi Brezilya'ya geride bırakarak 54. sıraya oturdu.

Yeni rakamların inandırıcılıktan uzak olduğu öylesine açıktır ki, buna itirazlar hemen yükseldi. ATO Başkanı Sinan Aygün, yaptığı açıklamada; 2002 yılının sabit fiyatları ve 2002 yılı döviz kuru ile hesaplandığında, 2007 yılındaki milli gelirin 321 milyar dolara, kişi başına gelirin de 4 bin 544 dolara gerilediğini belirtti. TÜİK'in verdiği rakamlarla bu rakamlar arasındaki uçurum, oldukça çarpıcıdır.

Milli gelir değil, tüketim arttı

Yeni rakamların, hükümete faydaları çoktur. Bu rakamlar, hükümetin ekonomideki başarısı, Türkiye'nin krizden etkilenmediğinin göstergesi, ekonominin sağlamlığının gücü vb. olarak gösterilmektedir. Ancak hesaplamada kullanılan yöntem, oldukça tartışmalıdır. TÜİK, Birleşmiş Milletler Milli Muhasebe Sistemi'nden (NSA) Avrupa Birliği Hesap Sistemine (ESA) geçildiği söylenmektedir. Ancak NSA ve ESA sistemlerinin hesaplama kriterleri arasında milli gelir açısından önemli bir büyüklük farkı olmadığı ekonomistler tarafından söylenmektedir. Bizde bu kadar büyük farkların ortaya çıkması, TÜİK'in yaptığı manevralarla bağlantılıdır.

Milli gelir, en sade tanımla, bir ülkede belli bir dönemde üretilen mal ve hizmetlerin toplam ifadesidir. Yeni hesaplama sisteminde, tarım ve sanayi üretiminin payının azaltılması önemli bir sorundur. Eski hesap yönteminde tarımın payı yüzde 11.2 iken, yeni hesaplamada yüzde 8'e indirilmiştir. Böylece tarımda yaşanan büyük yıkım ve gerilemenin, toplam rakamları geriye çekici etkisi azaltılmıştır. İmalat sanayi toplamda yüzde 25.1 paya sahipken, yeni hesaplamada payı yüzde 17.2'ye gerilemiştir. Toplam sanayi üretimi (içine imalat, madencilik, elektrik ve su gibi alanlar da giriyor) eski yönteme göre yüzde 29.6'sını oluştururken, yeni hesaplama da sanayi üretimine ayrılan pay yüzde 20.2'ye düşmüştür. Sabit sermaye yatırımlarının payı eski hesaplamada yüzde 29.7 iken, yeni hesaplamada yüzde 22.3'e gerilemiştir. Böylece yatırımların azlığının ve sanayi üretimindeki düşüşün de toplam rakamları geriletmesinin önüne geçilmiştir.

Diğer taraftan, hane halkı tüketim harcamalarının payı artırılmıştır. Eski hesaplamada hane halkı tüketim harcamaları, toplam harcamaların yüzde 64'ü oranında ölçülmüştür. Yeni hesaplamada ise, yerleşiklerin tüketim harcamaları yüzde 70.7, yerleşik olmayanların yurtiçi tüketim harcamaları ise yüzde 4,4 olarak belirlenmiştir. Turizm harcamaları da

toplam tüketim harcamalarının içine dahil edilmiştir.

Milli gelirin sağlıklı biçimde artmasının göstergesi, yatırım, üretim ve istihdamdaki artıştır. Ancak TÜİK'in hesaplama yönteminde, bunların hesaplamadaki payı düşürülürken, turizm dahil olmak üzere tüketicinin, çocuk bakıcılığı, hizmetçilik, bahçıvanlık gibi hizmet sektörünün, konut sahipliğinin payı artırılmıştır. Bu durum, tarım ve sanayideki üretim ve yatırım rakamlarının, tahmin edilenden çok daha düşük olduğunun göstergesidir. Üretim rakamlarındaki gerilemenin, genel olarak milli gelir oranını düşürmemesi için, tüketim rakamları öne çıkarılmıştır.

Üretmeden tüketen bir ekonomik yapı, her geçen gün biraz daha dışa bağımlı, biraz daha şoklara ve darbelere açık, biraz daha kırılgan bir hale gelir. Şişirilmiş borsa ve döviz rakamları, yanıltıcı refah verileri ile ülkeye dışarıdan gelen sıcak paranın yarattığı yalancı cennet koşullarında, tüketimi teşvik etmek mümkündür. Ancak bu tüketim de, büyük oranda borçlanmaya dayalı bir tüketimdir. Mesela konut sahipliği artmıştır, ama bunların büyük çoğunluğu yeni satın alınmış, kredi borçları ise yıllar boyunca devam edecek konutların sahipliğidir. Keza yaşam standartlarını yükselten en büyük etken, kredi kartı ile yapılan, henüz kazanılmamış parayı harcamaya ve borç ödemeye dayalı tüketim alışkanlığıdır. Bu yanılsamalı refah döneminin sonu da uzak değildir.

Benim 10 bin dolarımı kim aldı?

Bugün herkesin sorduğu soru budur. Milli gelirdaki bu kadar devasa artış, kitlelerin yaşamlarında herhangi bir değişiklik yaratmadı. Bu kadar büyük bir milli gelir, "sokağa" yansımada. Hem bu gelirin oluşması yönüyle yansımada; yani bu gelir yeni istihdam olanakları, yeni üretim alanları yaratarak oluşmadı. Hem de kullanılması yönüyle yansımada; kitlelerin yaşamlarında bir iyileştirme olmadı. Tersine, devlet, kitlelerin kazanılmış haklarına çok daha ciddi bir saldırı başlattı.

Mesela, 10 bin dolar milli gelire sahip bir ülkede, sosyal güvenliğin "karadelik" olarak ilan edilmesi, emeklilerin maaşlarına bile göz dikilmesi, GSS yasası ile en temel sağlık haklarından, sosyal güvenceden yoksun bırakılması çelişik bir durumdur. Keza eğitim, sağlık, konut, ulaşım, altyapı gibi kitlelerin genelini ilgilendiren konularda yeni kazanımlar elde etmek bir yana, çok ciddi hak gaspları gündeme geldi; suya, elektriğe, doğalgaza büyük zamlar yapıldı; işçi-emekçilerin yaşam koşulları ağırlaştırıldı.

Milli gelirin bu kadar büyük rakamlarla ortaya çıkmasını doğru kabul etsek bile, bu gelirin asıl olarak zenginlerin cebine gittiği ortadadır. Milli gelirin paylaşımında, en alt gelir grubuna dahil kesim ile, en üst gelir grubuna ait kesim arasındaki uçurum her geçen gün büyümektedir. Gelir dağılımı hesaplamaları açıklandığında, bu net olarak görülebilecektir. Bu uçurumu büyüten, "kişi" başına düşen milli gelirin, en üst gelir grubundaki "kişiler"

tarafından yutulmasıdır. Gelir dağılımı hesaplamalarının, en üst ve en alt, yüzde 10'luk, yüzde 5'lik, yüzde 1'lik dilimlere kadar bölünerek tespit edilmesi, uçlara gittikçe uçurumun daha ürkütücü hale geldiğini göstermeye yeter.

Şişirilmiş rakamlar, ekonomiyi düzeltmez

TÜİK'in bu çabaları ve hükümetin ekonomiye ilişkin çizdiği refah tablosu boşuna değildir. Hükümet ve burjuva ekonomistler, bütün dikkatleri para politikaları üzerine çekmeye çalışıyorlar. IMF'nin önlerine koyduğu hedefleri uyguluyor; düşük enflasyon, yüksek faiz, düşük kur üçgeninden ibaret bir ekonomi politikası izliyorlar. Böylece ülkenin kredi notunu yükseltmek, yabancı sermaye için ülkeyi cazip hale getirmek, sıcak parayı çekmek istiyorlar.

Oysa ekonomi, para politikalarından, borsa ve piyasalardan, döviz hareketlerinden ibaret bir konu değildir. Asıl olarak üretimdir, yatırımdır, istihdamdır. Ülkede tarım ve sanayi üretimi hızla aşağıya doğru inerken, üretim yapmadan asıl olarak ithalata dayalı bir tüketim gerçekleştirirken, cari açık, dış borç, iç borç gibi rakamlar hızla tırmanırken, kitleler kredi kartı borçlarıyla yaşamayı alışkanlık haline getirirken, ülke ekonomisi iyiye, refaha doğru gidemez.

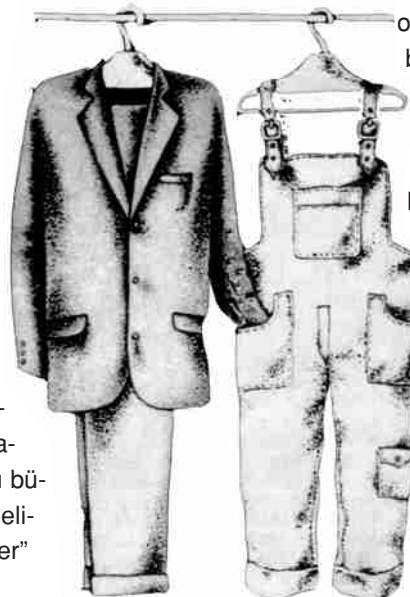
Bu koşullarda kimi kurumların rakamları yükseltmeye çalışması boşuna bir çabadır; inandırıcılık bir yana, komik olmaktan kurtulamaz.

Ekonominin gerçek yüzü, üretimdir. Borsa, döviz, faiz gibi alanlarda yaşanan her gelişme, gerçek ekonomiye, üretime bağlı olarak şekillenmektedir. Dönemsel olarak finans cephesinde şişen balonlar, yaratılan sahte cennetler kalıcı değildir, ekonominin gerçek rakamlarına bağlı olarak gerçek değerlerine dönmekle karşı karşıyadır.

ABD'de başlayan ekonomik kriz, dünyanın başka bölgelerine yayılmaya devam ediyor. Önce ABD'deki krizin basit bir mali kriz olmadığı, ekonominin '29 bunalımını bile geride bırakacak düzeyde ciddi bir krizle karşı karşıya olduğu ortaya çıktı. Arkasından İngiltere'de dengeler oynamaya, kriz İngiliz ekonomisine yayılmaya başladı. Şimdi Avrupa ülkelerinin de bu krizin etkisi altında olduğu konuşuluyor.

2001 yılında kapağı dayanan, ancak Afganistan ve Irak'ta başlayan yeni emperyalist savaşın yarattığı ekonomik canlanma ile birlikte ötelenen ekonomik kriz, daha da katmerlenmiş olarak ortaya çıktı. Dünya hegemonyası ile birlikte pazarlarını da kaybetmekte olan, ekonomik rekabet gücünü yitirmiş, üretimi azalmış, tüketimi ithalata dayalı hale gelmiş ABD, kendisiyle birlikte dünya ekonomisini altüst edecek bir kriz dalgasına kapılmış durumdadır.

Ülkemizde üretim, yatırım ve istihdam rakamları bu kadar geriye giderken, ekonomi bu kadar dışa bağımlı ve kırılgan bir yapıya sahipken, dünyayı etkisi altına almakta olan bu kriz dalgasına kapılması kaçınılmazdır. Şişirilmiş rakamlar, bu gerçeği değiştirmeye yetmeyecektir.

Ekmek zammı, açlıktır

Tarımda üretim düşüşünü, burjuva ekonomistler iklim değişikliklerine, artan kuraklık ve su sıkıntısına bağlıyorlar. Kuraklığın ve su sıkıntısının tarım üretimine ciddi bir etkide bulunduğu doğrudur. Ancak, dünya genelinde üretimdeki genel düşüşün tek nedeni, hatta asıl nedeni bu değildir. Düşüşteki en önemli etken, dünya genelinde artan biyoyakıt üretimi ve emperyalist tarım politikalarıdır.

İstanbul'da ekmeğe yapılan son zamlarla, bir ekmeğin fiyatı 75 YKr oldu. Daha önce 500 YKr'a satılan ekmeğin gramajı artırıldı ve fiyatı yüzde 50 artırıldı.

Ekmek, yoksulun yiyeceğidir. Zengin sofralarına getirilen, ekmekten çok pastane ürünlerine benzeyen yiyecekler, yoksulun hayaline bile giremez. Bir kase çorbayı ya da birkaç tane zeytini, yarım kuru soğanı bir ekmeğe katık etmek, yoksulların sofralarına özgüdür. Bu yüzden zam da asıl olarak yoksulları vurmaktadır.

Mısır'da ekmek eylemleri

Son dönemde, dünyanın pekçok yerinde ekmeğe yüksek oranlarda zamlar yapılıyor. Bu zamlar, yoksul kitleleri, açlığın pençesine itiyor. Ekmeğe yüksek oranda zam yapılan yerlerden biri de Mısır oldu. Özel sektörün yaptığı zamlardan dolayı, devlet kontrolündeki fırınlarda satılan ekmeğe yönelen halk, devletin de zam yapması üzerine, isyan etti.

Devletin kontrolündeki fırınlarda 5 tanesi 50 kuruşa satılan ekmeğe, yüzde 100 zam yapıldı ve fiyatı 1 pounda çıkartıldı. Ayrıca, aile başına günde 5 ekmek sınırı getirildi. Bu durum, nüfusunun yarısı yoksulluk sınırının altında olan Mısır'da, ortalama 8-10 kişilik aileler için açlık anlamına geliyor.

Sadece zamlı fiyatı değil, ekmeğe ulaşma biçimi de Mısırlıları bezdiriyor. Saatlerce kuyrukta bekledikten sonra, sadece 5 ekmek alınabiliyor ve elbette ki bu bir kişinin bile günlük ihtiyacını karşılamaya yetmiyor. Halk kimi zaman ekmek kuyruklarında birbirleri ile kavga ediyor, kimi zaman ise fırının içine saldırarak daha fazla ekmeğe ulaşmaya çalışıyor.

Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ise, ekmek kıtlığını fazla nüfus artışına bağlayarak halkı suçluyor.

Yaşanan sorun, toplumsal muhalefeti büyütüyor. "Pahalı hayata dur" kampanyası başlatan tekstil işçileri, öğretmenler, doktorlar ve hesap uzmanları, grev hazırlığı yapıyorlar. Bu arada, yaşam koşullarını düzeltme amacıyla çeşitli eylemler gerçekleştiriliyor. Geçtiğimiz ay, Mısır'ın en büyük tekstil fabrikasında çalışan 10 bin işçi, maaş zammı için gösteri yaptı. Doktorlar ise, Mart ortasından itibaren, günde bir saat iş bırakma eylemine başladılar. Doktorlar sendikası ile Mısırlı İşçi Sendikası, maaşların artırılması için harekete geçti. Fiyat yükselişlerine Karşı Vatandaşlar Birliği adı verilen muhalif kitle örgütü, yaşanan krize karşı devletin önlemler alması için uğraşıyor. Bu Birlik,

en az 70 kişinin öldüğü 1977'deki ekmek is-

yanlarını hatırlatarak, krize önlem alınmazsa, daha şiddetli bir sosyal patlama yaşanacağını duyurdu. Gösteri yapmanın yasak olduğu Mısır'da, uzmanlar, sosyal patlama tehlikesinin giderek arttığını düşünüyorlar.

Yaklaşık 80 milyon nüfusuyla Arap dünyasının en kalabalık ülkesi olan Mısır, en büyük un ihracatçılarından birisi. Bu yüzden artan gıda fiyatlarından doğrudan etkileniyor. Mısır aynı zamanda, Arap dünyasının en büyük ordusuna da sahip. Ordu ekmeğini kendisi yapıyor, ekmek sıkıntısından da etkilenmiyor.

Ekmek krizi dünyayı etkiliyor

Dünyada buğday üretiminin genel olarak düşmesi, dünyanın her bölgesinde etkisini hissettirmeye başladı. Yakın zaman önce, çeşitli ülkelerde ekmek zamlarına karşı tepkiler yükseldi. Yoksul nüfusu fazla olan ülkelerde, ekmek krizi daha şiddetli yaşanıyor.

Meksika'da, mısır ekmeği Tortilla'nın fiyatı yüzde 50 artınca, halk sokaklara döküldü. Devlet Başkanı Calderon, eylemler karşısında geri adım atmak zorunda kaldı ve zammı yüzde 40'a çekti. Tortilla'nın fiyatı, bazı eyaletlerde bir çalışanın gündelik ücretinin üçte birine kadar artmıştı.

İtalya'da ulusal yemek olan spagettinin fiyatının yüzde 30 artması üzerine, halk sokaklara döküldü. İtalyanlar, bir günlük "makarna yememe" eylemi gerçekleştirdi.

Fransa'da geleneksel ekmek olan bagete zam yapılması üzerine halk büyük tepki gösterdi. Halk ve basın Sarkozy'ye bu sorunu çözmesini istedi. Fransız İhtilali öncesinde Fransa Kraliçesi Marie-Antionette'nin halka "ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler" sözü, Fransızlar için bugünkü ekmek sıkıntısında daha özel bir anlam ifade ediyor.

Tek sorun kuraklık değil

Sadece ülkemizde değil, dünya genelinde tarım üretiminde büyük bir düşüş yaşanıyor. Bu da ciddi bir tarım krizinin kapıda olduğunu gösteriyor.

Bu üretim düşüşünü ise, burjuva ekonomistler iklim değişikliklerine, artan kuraklık ve su sıkıntısına bağlıyorlar. Kuraklığın ve su sıkıntısının tarım üretimine ciddi bir etkide bulunduğu doğrudur. Ancak, dünya genelinde üretimdeki genel düşüşün

tek nedeni, hatta asıl nedeni bu değildir.

Düşüşteki en önemli etken, dünya genelinde artan biyoyakıt üretimidir. Petrole karşı doğa dostu bir alternatif olarak piyasaya sürülen etanolün, öyle olmadığı ortaya çıkmıştır. Çok geniş tarım alanlarının bu ürünün üretimine ayrılması, giderek daha ciddi bir sorun haline gelmektedir. Eskiden temel gıda maddeleri ekilen bu tarım alanları, şimdi biyoyakıt hammaddesi olan ürünlere ayrılmıştır. Yani biyoyakıt üretiminin bedeli oldukça ağırdır. Üstelik zannedildiği kadar çevreci bir ürün olmadığı, havanın kirlenmesine katkısının petrolden çok farklı olmadığı yolundaki araştırma sonuçları da giderek artmaktadır.

İkinci ve daha önemli etken, tarım alanlarının emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi ve genel olarak ülke tarımlarının yıkıma uğratılmasıdır. Ülkemizde, son yıllarda fındıktan üzüme, kayısıdan çaya kadar pekçok ürünün üreticileri, devletin tarım politikaları nedeniyle yıkıma uğramıştır. Alım fiyatları düşük tutulduğu için iflas eden fındık ve üzüm üreticilerinin bu yıkıma karşı yaptıkları eylemler akıllardadır. Keza en son gündeme gelen, tarım arazilerini gaspeden Cargill tekelinin işini kolaylaştırmak için son 5 yılda 5. kez yasa hazırlanması gibi örnekler de, tarımdaki talanın bir başka görüntüsüdür.

Emperyalist tarım politikalarının bir cephesi, bağımlı ülkelerdeki tarım politikalarını terminatör tohum uygulamasıyla (üreticinin üründen tohumluk ayırmasını engelleyen, tek ekimlik tohumlar) kendilerine bağlamaktır.

Bir diğer cephesi ise, BM yardımıyla ayakta kalan Afrika ülkelerine yapılan yardımların biçimidir. Bu ülkelere, buğday yerine un gönderilmekte, böylece insanların buğdayın bir kısmını ayırarak ekmesi ihtimali baştan önlenmektedir. Emperyalistlerin bu politikaları, geniş tarım arazilerine sahip olan ve üretimini asıl olarak tarım sektöründe gerçekleştiren ülkelerde tarımı yoketme amaçlıdır.

Dünyada genel olarak tarım üretimi düşmekte, bu da başta ekmek olmak üzere gıda fiyatlarına yüksek zamlar biçiminde yansımaktadır. Tarımda bir kriz ve kıtlık, giderek kapıya dayanmaktadır. Kıtlık zenginleri değil, geniş işçi ve emekçi kitleleri vuracaktır. Bu krize çözüm bulmak, tarım üretimini yeniden yükseltmekle mümkündür.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı Siyah Lider Martin Luther King Öldürüldü.

15 Ocak 1929'da Atlanta'da doğdu. Marehouse kolejine devam ettiği sırada rektör Benjamin Mays'ın etkisinde kaldı. 1955 yılında bir siyahın kilisedeki liderliğini bir beyaza bırakması yönündeki kanunu protesto etmek için boykot düzenledi. Bu boykot, 382 gün boyunca, otobüslerdeki ırk ayrımcılığı kal-kana kadar sürdü. Yurttaş Hakları Hareketi'ni 1957 yılında kurdu. 1961 yılında harekete komünistlerin sızdığından şüphelenen FBI, King'i dinlemeye ve izlemeye aldı. Hareket, '60'lı yıllarda Amerikan halkının gündemine oturmuştu. King, oy hakkı, çalışma hakkı, ayrımcılığın kalkması için eylemler düzenledi ve bu eylemlerde başarılı olarak kanunların çıkmasını sağladı. Bu eylemlerden en önemlisi 1963 yılında düzenlediği Washington yürüyüşüdür. Bu yürüyüş büyük yankı uyandırdı ve ayrımcılık noktasında bazı hakların kazanılmasında etkili oldu. Sonraki yıllarda ABD'nin diğer şehirlerinde de birçok eylem örgütledi. 1968 yılında bir eylemde yaptığı konuşmanın ardından, kaldığı otelde suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso Öldü

Guernica tablosunun ne kadar güzel olduğunu söyleyen Alman subayına "Onu ben değil siz yaptınız" diyen Picasso, yaşadığı toplumun sorunlarına, yaşamalarına duyarlılık gösteren bir sanatçıydı. Karikatürist, grafiker, ressam, heykeltıraş, seramikçi, doku-macı, giysi ve sahne düzenleyicisi, şair, tiyatro yaza-

rıydı. Sanatın her alanında eserler veren bir sanatçı aynı zamanda Fransa Komünist Parti-si'nin üyesiydi. 2. Emperyalist Savaş başlamadan önce "Benim resimlerim düşmana karşı saldırı ve savunma silahıdır" diyordu. Savaş günlerinde ise tüm varlığıyla savaşmanın zorunlu olduğunu söylüyordu.

☆ 11 Nisan 1985-Enver Hoca Öldü

Arnavutluk devrimi-nin önderi, sosyaliz-min yılmaz savunucu-su, Sovyet revizyoniz-mine ve Maoculuğa karşı mücadele bayrağı Enver Hoca öldü.

☆ 13 Nisan 1977-

Plaza De Mayo Anaları'nın İlk Eylemi

Arjantin'de askeri diktatörlüğün kaybettiği, katlettiği devrimcilerin aileleri her Perşembe günü Plaza De Mayo meydanında toplanmaya başladılar. Cunta-nın baskısı azgındı. Yakınlarını aramak ve bulmak, hesap sormak için eylem yapanlar da cuntacılar tara-fından kaybediliyor, katlediliyordu. 92'tanesi bu şe-kilde kaybedildi. "Perşembe Delileri" dedikleri ana-lara geri adım attıramadı cuntacılar ve etkin bir mu-halif gücün oluşmasını engelleyemediler.

☆ 16-17 Nisan 1992-

Dev Sol Savaşçıları Şehit Düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özde-mir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ay-şe Gülen, polis tarafından kuşatıldıkları evlerinde kahramanca çatışarak şehit düştüler ve devrimci mi-rasımıza yeni bir değer eklediler.

☆ 19 Nisan 1943-

Varşova Ayaklanması Başladı

Yahudilerin katliamlara karşı gerçekleştirdik-leri tek silahlı direniş Varşova Ayaklanma-sı'dır. 450 bin Polonyalı Yahudi hapsedildikle-ri gettoda, aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildiler. Ni-san ayına gelindiğinde kalan 60 bin Yahudi si-

2 Nisan 1948- Sabahattin Ali'nin "faili meçhul" ölümü

Sabahattin Ali'nin ölümü ülkemizdeki faili meçhul cinayetlerinden ilklerindendir. Eserlerinde ezilen halkın sorunlarını, yaşadıklarını işlemiştir.

25 Şubat 1907'de Gümülcine / Iğrıdere'de doğ-du. Sisteme karşı yazdığı yazılarla sık sık günde-me gelen Sabahattin Ali, hayatı boyunca birçok kez tutuklanarak cezaevine girdi. En çok cezaevi günlerinde yazdığı şiirlerle bilinen (Aldırma Gö-nül, Geçmiyor Günler) Sabahattin Ali, sosyalist düşüncelere yakınlığından dolayı hayatını sür-günler, cezaevleri, işkencelerle geçirdi.

Aziz Nesin'le birlikte "Marco Paşa" adlı dergide yazdığı sistem karşıtı yazılar yüzünden tutuklanarak cezaevine girdi. Çıktıktan sonra devletin yoğun baskısıyla karşılaştı. Bulgaristan'a gitmek isterken yolda kendisine yardım eden Ali Ertekin adlı faşist tetikçi tarafından 2 Nisan 1948'te öldürüldü. Cesedi iki buçuk ay sonrabir dağ başında bir çoban tarafından bulundu, üzerindeki elbiselerden teşhis edilebil-di.

Sistem tarafından "vatan haini" olarak nitelendirilen ve hunharca öldürülen Sabahattin Ali, hayata, insanlara karşı inanılmaz bir sevgi ve tutku ile bağlıydı. O sosyalizmin, insana, topluma neler kazandı-rabileceğini iyi bilen kişilerdendi.

Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna, İçimizdeki Şeytan ro-manlarında, günlük olayları toplumsal eleştiriye dönüştürmeyi başa-rmış aydınlarımızdan biriydi. "Başın öne eğilmesin" diyecek kadar cesur ve kararlı bir şairdi aynı zamanda.

lahlı ayaklanmaya başladı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Karşılığında ise 13 bin Yahudi katledildi.

Geride kalan-

lardan bir kısmı

yakalanarak

farklı kamplara

gönderildiler.

Kaçabilenler ise

Polonya'daki

halk direnişine

katıldılar. Var-

şova Ayaklan-

ması, direnme

geleneği olmayan, faşizmin saldırıları karşısında

sessizce teslim olan geleneksel orta kesim Yahudi

geleneğinin tersine, Yahudi işçi ve emekçilerinin di-

renişi olarak geliştirdi.

☆ 22 Nisan 1870-Lenin Doğdu

Büyük Ekim Devrimi'nin ve ML'nin önderi-teoris-yeni Lenin doğdu. "Buzu yaran, yolu açan" Ekim Devrimi'ne önderlik yaptı. Dünya işçi ve emekçilere esin kaynağı olan sosyalizmin, elle tutulur bir ger-çeklik olmasını sağladı. Marksizm'in sadece bir doktrin, komünizmin "hayalet" olmadığını gösterdi.

☆ 22 Nisan 1997-

Tupac Amaro (MRTA) Gerillaları Katledildi

Peru'daki Japon büyükelçiliğini işgal eden gerilla-lar, eylemlerinin 126. günü Peru komandolarının operasyonu sonucu katledildi.

Mart Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

18 Nisan 1979-Azmi Akan

TİKB'nin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana Hacıbay-ram Karakolunda gözaltında bulunan TİKB sempatan-larını kurtarmak için, Sezai Ekinci'nin komutasında dü-zenlenen baskında, polis tarafından vurularak şehit düştü.

Irak İşgali 5. Yılında Protesto Edildi

ABD emperyalizminin Irak'ı işgal etmesinin 5. yılında dünyada ve Türkiye'de aynı anda protesto gösterileri düzenlendi.

2003 yılından beri Irak işgal ettiği Irak topraklarında her türlü işkence, baskı ve şiddeti uygulayan işgalciler, ülkenin zenginliklerini yağmalayarak, Irak halkını ölüme ve açlığa mahkum ettiler. Ancak Irak halkının buna karşı direnişi devam ediyor ve emperyalist işgalciler bu direniş karşısında tutunamıyorlar.

İşgali protesto etmek ve Irak halkının direnişini desteklemek için gerçekleştirilen mitinglerden biri de İstanbul'da Kadıköy'de gerçekleştirildi.

15 Mart 2008'de İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu tarafından düzenlenen miting, kortejlerin saat 11'de Tepe Natilius önünde toplanmasıyla başladı. Önde ortak pankartın taşındığı yürüyüşe, PDD, Kaldıraç, DHP, Köz, ÖDP, TKP, Halkevleri, BAK, TMMOB katıldı. KESK ve DİSK ise temsili düzeyde katılım sağladılar.

Kadıköy İskele Meydanı'na kadar yürüyen kortejler sık sık "Katil ABD Orta Doğudan Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarını attılar. Mitinge Proleter Devrimci Duruş pankartıyla ve PDD flamalarıyla katılan PDD okurları da "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kahrolsun Emperyalist Savaş", "Kürt Halkına Özgürlük Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe" sloganlarını haykırdı.

Kortejlerin tamamının miting alanına girmesinden sonra başlayan programda, emperyalist işgali protesto eden konuşmalar yapılırken, verilen müzik dinletisinin ardından eylem sona erdi. Mitinge 4 bin kişi katıldı.

Beyazıt ve Halepçe Katliamları bir kez daha lanetlendi

16 Mart 1978'de Beyazıt'ta atılan bombayla katledilen öğrenciler ve 16 Mart 1987'de Halepçe'ye Saddam tarafından atılan kimyasal bombayla öldürülen 5 bin Kürt, 14 Mart'ta yapılan eylemle anıldı.

Beyazıt Metrosu önünde toplanan öğrenciler Beyazıt Meydanı'na sloganlarla yürüdüler. "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla meydana gelen kitleye, daha sonra İstanbul Üniversitesi içinden çıkan öğrenciler katıldılar.

Yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarda, devletin katliam geleneğinin bir parçası olan İstanbul Üniversitesi'ne yönelik bombalı saldırının faillerinin hala yakalanmadığı belirtildi ve katliamların sonra da devam ettiği söylendi.

Öğrenciler, bombalı saldırının yapıldığı Eczacılık Fakültesi önüne giderek anmayı bitirdiler. Anmaya 400 öğrenci katıldı.

Hitler ve Musollini'nin Ölümleri

İkisi de dünyadaki işçi ve emekçilerin nefretini kazanan diktatörlerdi. Birisi Alman faşizminin, diğeri İtalyan faşizminin lideriydi. İkisi de birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, savaşın yıkımını yaşayan halkı kandırmak için ortaya çıktılar. Açlığın, yoksulluğun, yıkımın, yozlaşmanın had safhada olduğu yıllarda kurdukları partileriyle varoldular. İkisi de asker kökenliydi ve Birinci Dünya Savaşı'nda yer almışlardı. Halkın yoksulluğunu, açlığını iyi bir şekilde kullanıp, içlerinde örgütlenmeye başladılar.

İlk başta kitle tabanları yoktu ama devrimcilerin ve komünistlerin bıraktıkları boşlukları kullanarak, tüm dünyayı kan gölüne çevirecek büyük yürüyüşlere başladılar. İkisi de ihtiraslıydı. Birisi Alman ırkının arılığını, diğeri de İtalyan halkının büyüklüğünü anlatıp duruyordu. Alman ve İtalyan halkı, savaşın yıkımından dolayı bu sloganlara kolayca kandılar. Aslında komünistler ve devrimciler de vardı ama gerek devletin baskısı, gerek yapılan hatalardan, faşistler güç kazanıyor, kitle tabanı oluşturuyordu.

Hitler NAZİ'leri, Musollini Kara Gömleklileri ile hücre hücre örgütleniyordu. Birisi Berlin'e, birisi Roma'ya yürüyordu. Ve seçimlerle geldikleri hükümetlerde, silahla iktidarlarını pekiştiren diktatörlere dönüştüler. Tabi ikisi de sadece kendi "zeki"liklelerinden gelmediler başa. Kapitalist tröstlerin desteğini alarak, onların çıkarlarını güvenceye alarak geldiler. İlk yıllarda dillerinden düşürmedikleri halk, bir süre sonra başlayacak olan savaşta askere dönüşecek bir güçtü.

Emperyalist tekeller, onlar eliyle savaşın önünü açıyordu. Alman emperyalizmi, birinci dünya savaşının yenilgisini unutturmak ve dünya pazarından pay almak, İtalyanlar ise galip geldikleri halde birinci dünya savaşında kendilerine verilmeyenleri elde etmek için birleştiler. Alman ve İtalyan faşizmi, emperyalist dalaşın baş aktörleri olarak ortaya sürüldü. Savaş resmi olarak 1939'da başladı, ama 1934'te Musollini Habeşistan'ı, Almanya ise Çekoslovakya'yı işgal ederek, ilk adımları atmışlardı.

Tabi en önemli gerekçe, Sovyetler Birliği idi. Tüm dünya ekonomik krizle boğuşurken, Stalin'in önderliğindeki Sovyet emekçileri, sosyalizmin inşasını başarıyla gerçekleştiriyor, tüm dünya halklarına esin kaynağı oluyordu. Emperyalistlerin hoşuna gitmeyen bir durumdu bu ve bir an önce yok edilmeliydi. Hitler de, Musollini de halkların sosyalizme olan özlemini sömürerek iktidar olmuşlardı, ama asıl amaçları başta SSCB olmak üzere sosyalizmi tüm dünyadan silmekti.

Dünya halklarının gördüğü en kanlı savaş İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ydı. Savaşta 50 milyondan fazla insan ölürken, bir o kadarı yaralandı, sakat kaldı. Milyonlarca insan evsiz-barksız bırakıldı. O zamana kadar hiç görülmemiş silahlar sahneye sürüldü. İnsanlar, deneylerde kobay olarak kullanılırken, fırınlarda yakıldı, işkencelerde katledildi.

Hitler'in yıldırım orduları, yıldırım hareketiyle önüne gelen ülkeyi haritadan siliyor, büyük Alman İmparatorluğu'na katıyordu. Emperyalistler göster-

melik tepkilerle yetiniyor, asıl olarak Sovyetler Birliği'nin üzerine sürmeye çalışıyordu. 1941'e gelindiğinde Almanya 2. Dünya Savaşı'nın en büyük harekatını başlatarak Sov-

yetler Birliği'ne saldırıya geçti. İlk başta Almanlar ilerleyebildikleri yere kadar ilerlediler. 20 milyon ölü pahasına Sovyetler Birliği, Almanlar'a ve emperyalist güçlere karşı direndi. Stalingrad'da, Leningrad'da dünya devrim tarihine geçen direnişler yaşandı. Sovyet emekçileri, silah bulamadıkları yerde, elleriyle saldırdılar tanklara. Alman ilerleyişini durdurup, gerisin geriye sürmeye başladılar. İşte Sovyet insanın, yeni tipte insanın, kendi emeğiyle büyüttüğü ülkesine sahip çıkışı da böyle oluyordu. Emperyalistler, ne zaman ki Sovyetler Birliği ilerlemeye başladı, o zaman savaşa dahil olma gereği duydular. Sovyetler Birliği Berlin önlerine yaklaştıkça onların da korkuları büyüyordu. Çünkü Berlin'de dalgalanacak olan kırmızı bayrak, sadece Sovyetler Birliği'ni değil, onunla gönül birliği etmiş tüm dünya işçi ve emekçilerini temsil ediyordu. Üstelik devrimler de olmaya başlamış, emperyalistler ellerindeki mevzileri birer birer kaybetmişti.

Berlin'e Kırmızı Ordu'nun yaklaştığı günlerde, Hitler planlarını zaten yapmaya başlamıştı. Hitler, Kırmızı Ordu'nun ilerleyişinin durmayacağını anladığı günde, sevgilisiyle beraber intihar etti. Çünkü biliyordu ki, işlediği suçların hesabını işçiler ve emekçiler ondan soracaktı. Führer'in "Kavga"sının bittiği an 30 Nisan 1945 idi. Berlin üzerinde kırmızı bayrak ise 6 Mayıs'ta dalgalandı. Hitler'in mezarının nerede olduğu hala bilinmemektedir. Bilinen sadece onun halkların gönlünde uyandırdığı nefrettir.

Mussolini de savaşın bitişine yakın bir zamanda İtalya'dan kaçmak üzereyken, anti-faşistler tarafından kurşuna dizildi. Tarih 28 Nisan 1945 idi. Musollini savaşta Hitler kadar başarılı değildi ve ordusu hep yenildi. Yardıma hep Almanya koştu. Ne zaman ki Almanlar yenilmeye başladı, o da taraf değiştirerek Amerikan saflarına geçti. Ancak devrimciler ve komünistler de savaş boyunca mücadeleye devam ettiler ve büyük bir anti-faşist direniş örneği sundular. Duçe Musollini de böyle öldürüldü.

İkisi de aynı sonu paylaştılar. Dünyanın gördüğü iki faşist diktatör... Hayalleri tüm dünyayı ele geçirmektir ama onlar tüm dünyanın nefretini kazandılar. Emperyalizmin çıkarlarını savundukları müddetçe hiçbir sorun yoktu onlar için. Ama unuttukları şey, işçiler ve emekçiler idi. Onların öfkesinden kurtulamadılar ve kurtulamayacaklar...

“Emek-sermaye” çelişkisini büyütelim!

“GENEL GREV- GENEL DİRENİŞ”E HAZIRLANALIM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan
TİKB(B) merkezi yayın organı
“İhtilalci Komünist” in, Mart 2008
tarihli 63. sayısının başyazısını gün-
cel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

2008

**Son eylem de göstermiştir
ki, AKP hükümetini asıl sı-
kıştıran işçi ve emekçilerin
mücadelesi olacaktır. Bir
süredir yapay olarak sürdü-
rülen ve kitleleri büyük
oranda yedeklemeyi başaran
dinci-laik çelişkisi, yerini
doğru bir hatta, emek-ser-
maye çelişkisine bırakmak-
tadır. Ve sadece hükümetle-
ri değil, burjuva iktidarları-
nı sarsıp yıkacak olan da bu
çelişkidir. O yüzden de bur-
juvaziyi en çok korkutan da
budur. Komünist ve devrim-
ciler, bu zemini iyi değerlen-
dirmeli, “emek-sermaye”
çelişkisini daha da
büyütmelidir.**

yılına girerken, başta ABD olmak üzere emperyalist sistemin ciddi bir ekonomik bunalım içine gireceğini, bunun da Türkiye gibi emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ülkeleri derinden sarsacağını belirtmiştik. Her bunalım döneminde olduğu gibi burjuvazi, krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek isteyecekti ve bu doğrultuda saldırıya geçmişti bile. Burjuvazinin saldırı salvosunu işçi ve emekçiler, ancak “krizin faturası burjuvaziye” şiarıyla harekete geçtiği, bu yönde örgütlenip güçlerini birleştirdiği takdirde durdurabilirdi. Avrupa işçi ve emekçileri, bu yönde eylemlere başlamıştı zaten. Ne var ki, ülkemizde henüz bir hareketlenme yoktu. Oysa AKP hükümeti, daha 2008’e girmeden “sosyal güvenlik reformu” ve “istihdam paketi” adı altında saldırıya geçeceğini ilan etmişti. Bu yönde IMF’ye verilen sözler vardı. TUSİAD patronları, yasaların bir an evvel çıkmasını istiyor, hükümeti bu konuda sıkıştırıyorlardı.

Bu noktada Ocak ayının başında çeşitli sendika, meslek odaları ve devrimci-demokrat kurumların oluşturduğu platformunun önemi büyüktü. Bunun ayrırmında olarak, illerden ilçe ve semtlere doğru yayılan bu platforma, bulunduğu her yerde katılma, eylemlerinin içinde yer alma ve onu daha ileri taşıma kararı aldık. Bu yönde harekete geçtik. Geçen süre zarfında yaptığımız tespitlerin ve aldığımız kararların ne denli yerinde ve hayati olduğu, kanıtlanmış durumdadır. En başta krize dair yaptığımız değerlendirmeler, net bir biçimde görülmeye başlan-

dı. ABD’den başlamak üzere krizin etkileri her yerde, tabi ki Türkiye’de de hissedilmeye başladı. Yakın bir zamana dek bu krizin Türkiye’yi etkilemeyeceğini söyleyen burjuva ekonomistler bile, artık bu gerçeği teslim etmek zorunda kaldılar. Buna karşın bunun halen bir “mali kriz” olduğunu; Türkiye’nin alacağı tedbirlerle etkilerinin ve zararlarının asgariye çekilebileceğini söyleyip, kitleleri aldatmayı sürdürmekte. Egemen sınıfların çıkarları için çalışan, onların sözcülüğünü üstlenen bu ekonomistlerin, yalan ve demagojiye başvurmaları, son derece doğaldır.

Oysa kriz, basit bir mali kriz değil, hem dünyayı, hem de Türkiye’yi etkisi altına alacak büyüklükte ve derinlikte bir ekonomik krizdir. Türkiye açısından ise, sadece ekonomik krizle de sınırlı olmayıp, çok boyutlu bir hal alarak büyümektedir. Bu yüzden de önümüzdeki günlerde çok daha sarsıcı etkileriyle karşı karşıya kalınacaktır.

* * *

Türbanla birlikte yeniden alevlenen dinci-laik çelişkisi, bir süredir durulan burjuva klikler arasındaki çatışmayı yeniden gündeme getirdi. Bu durum AKP’nin 22 Temmuz sonrasında sağladığı üstünlüğü sarsmaya başladı ve TUSİAD patronlarını da telaşlandıran siyasi krizin sinyallerini verdi. Ardından hem askeri, hem siyasi ve diplomatik bir hezimet dönüşen “sınırötesi operasyon” ve bu durumun genelkurmay ile düzen partileri arasında bir söz düellosuna dönüşmesi, burjuva klikler arasındaki çelişkiye yeni bir boyut kazandırdı. Ordunun bugüne dek varolan dokunulmazlığı, eleştirilmezliği ortadan kalktı. Bu, düzenin ku-

rumlarının içine düştüğü açmazı ve aralarındaki çelişkilerin geldiği aşamayı ortaya koyması bakımından çarpıcıydı. Ayrıca ordu dahil düzen kurumların, kendi içinde birçok farklı görüşü barındırdığını, hiçbirinin blok hareket etmediğini bir kez daha ortaya serdi.

Ancak bütün bunlardan daha önemli olanı, işçi ve emekçilerde büyüyen tepkilerdi. Ne “sınırötesi operasyon” ve bu konuda birbirlerine düşmeleri, ne de türban tartışmaları, işçi ve emekçilerin kendi talepleri doğrultusunda yürüttükleri mücadeleyi durdurabilirdi. Davutpaşa ve Tuzla’daki iş cinayetlerine karşı yükselen tepkiler, Tekel işçilerinin özelleştirmeye karşı büyüyen eylemleri ile işçi sınıfı, uzun yıllardan beri ilk kez kendi gündemini ortaya koydu. Burjuva kliklerin it dalaşına ve gündemi saptırma çabalarına alet olmadı. Daha da önemlisi, GSS’ye karşı giderek yükselen tepkilerini, ülke çapında iki saatlik iş bırakma eylemleriyle taçlandılar. Bu, en son 3 Ocak 1991 yılında gerçekleşen “genel grev”den sonra, en kitlesel ve birleşik eylemdi. Sarı ve faşist sendika konfederasyonlarının tüm geri tutma çabalarına karşın, işçi ve emekçiler sadece iki saat iş bırakmakla kalmadılar, sokaklara çıkıp fiili mitingler gerçekleştirdiler. AKP hükümetinin tehditleri de, sendika ağalarının geriye çekme çabaları da, işçi ve emekçilerin işyerlerinden meydanlara coşkun bir sel gibi akmasını engelleyemedi.

Hemen ardından, Çalışma Bakanı’nın sendika başkanlarıyla görüşeceğini ve tasarıyı gözden geçireceklerini açıklaması, eylemin gücünü ortaya koyuyordu. Hükümet, kimi noktalarda geri adım atarak manevra yapmaya çalışacaktı. Yasanın, işçi-memur sendikalarıyla görüşülerek bir uzlaşma içinde çıktığı imajı verilecek, böylece yükselen kitle hareketi yatıştırılarak, yasa yürürlüğe sokulacaktı.

Sendika başkanlarının bu manevraya alet olmaları, hükümetin küçük tavizlerini “başarı” gibi gösterip uzlaşmaları mümkündür. Ancak nasıl ki, sendika konfederasyonlarına böyle bir eylem kararını aldırarak, işçi ve emekçilerin büyüyen tepkisi idiyse; uzlaşma girişimlerini önleyecek olan da, bu tepkileri canlı tutmak ve sürekli yükseltmek olacaktır. Dolayısıyla GSS mücadelesi bitmiş değildir. Henüz ilk muharebe yapılmıştır ve bundan galip çıkan işçi ve emekçiler olmuştur. Kesin olarak kazanabilmek için, uzun ve zorlu geçecek bu kavga sürecini iyi örnek gerektirmektedir. Komünist ve devrimciler, sürece ne kadar müdahil olabilirlerse, başarı şansı o oranda artacaktır.

Bize düşen görev, bugüne dek yaptıklarımızın üzerinde bir performansla GSS

platformlarına ve eylemlerine katılmak, daha geniş işçi-emekçi kesimlere ulaşmak, çeşitli sendika şubelerini daha aktif hale getirmek olmalıdır. İşçi ve emekçileri, hükümetin manevralarına, sendika ağalarının uzlaşma girişimlerine karşı uyarmalı, sendikalar üzerindeki basıncı arttırmalarını sağlamalıyız. Talep; GSS'nin tümünden geri çekilmesi. Bunun dışındaki hiçbir "ara çözüm" kabul edilemez. AKP hükümeti, işçi ve emekçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istemektedir. Sendika ağaları da kimi tavizler kopardıklarını söyleyip işçi ve emekçileri buna razı etmeye çalışacaktır. Sendika yöneticileri, işçi ve emekçilerin nefeslerini her an enselerinde hissetmeli, herhangi bir uzlaşma girişimlerinde kitlenin onları aşıp geçeceklerini bilmelidirler. Ancak bu başarılabilirse, GSS'de kesin zafer, işçi ve emekçilerin olacaktır.

* * *

"Sosyal Güvenlik" saldırısı, sadece Türkiye'de değil, tüm dünyadaki işçi ve emekçilerin başında bir kılıç gibi sallanmaktadır. Burjuvazi, son yıllarda arttırdığı hak gasplarını, "sosyal güvenlik reformu" adı altında sağlık ve emeklilik haklarının gaspına kadar gelip dayamıştır. Fakat buna karşı işçi ve emekçilerin tepkisi ve eylemleri de büyükmektedir. Almanya, Fransa, İtalya vb. Avrupa işçi ve emekçileri uzun süredir eylem ve direnişleriyle sokaklardadır. Son olarak Yunan işçi ve emekçileri 24 saatlik bir genel grev yapmış ve ülkede tüm hayatı durdurmuştur. Gazeteler çıkmamış, televizyon kanalları çalışmamış, çöpler toplanmamış, ulaşım tümünden durmuş, hatta trafik lambaları bile çalışmamıştır. Türkiye işçi ve emekçileri, Yunanistan'daki bu genel grevi örnek almalıdır. Hem tüm işkollarında hayat durmalı, hem de meydanlar işçi-emekçilerle dolmalı, onların talepleriyle yankılanmalıdır.

Burjuvazi, dünya çapında saldırıya geçmiştir. İşçi ve emekçiler de birbirlerinden öğrenerek ve güçlerini birleştirerek saldırıya yanıt vermektedir. Saldırıları durdurmanın tek yolu budur.

Son eylem de göstermiştir ki, AKP hükümetini asıl sıkıştıran işçi ve emekçilerin mücadelesi olacaktır. Bir süredir yapay olarak sürdürülen ve kitleleri büyük oranda yedeklemeyi başaran dinci-laik çelişkisi, yerini doğru bir hatta, emek-sermaye çelişkisine bırakmaktadır. Ve sadece hükümetleri değil, burjuva iktidarlarını sarsıp yıkacak olan da bu çelişkidir. O yüzden de burjuvazi en çok korkutan da budur.

Komünist ve devrimciler, bu zemini iyi değerlendirmeli, "emek-sermaye" çelişkisini daha da büyütmelidir. Bu, burjuvazinin bir süredir özellikle körüklediği "Türk-Kürt", "dinci-laik" çelişkisine karşı, mücadeleyi doğru bir eksene, sınıfsal zemine çekmenin önemli bir fırsatıdır.

Hava dönmeye, rüzgar işçi ve emekçiden yana esmeye başlamıştır. '89 Bahar eylemlerini çağrıştıran bir hareketlenme sözkonusudur. Ve nasıl ki, bugünkü hükümetin çokça öykündüğü Özal'ın ANAP'ını, '89 bahar eylemleri sarsmış ve alaşağı etmişse, AKP hükümetinin de sonunu hazırlayacak olan, yeniden gündemi belirleyen işçi ve emekçi hareketi olacaktır.

Tüm dünyada işçi ve emekçiler, yeniden sokakları ısıtıyor. Buna Türkiye'den de bir ses verildi. Şimdi bu sesi büyütme zamanıdır! Genel grev-genel direniş şiarıyla 1 Mayıs'a hazırlanma, 1 Mayıs alanını daha güçlü bir şekilde zaptetme zamanıdır.

* * *

Bir yanda işçi, memur, emekçi kesimlerin GSS odaklı tepkileri ve eylemleri artarken, bir yanda da Kürt halkının "sınır içi / sınır dışı" operasyonlara karşı eylemleri "Edi Bese" şiarıyla sürmektedir. Bu eylemler, yaygınlığı ve kitleselliği ile Kürt halkının yeni serhildanı niteliğindedir. Kürt reformistlerinin barış politikaları, emperyalistler ve işbirlikçilerle uzlaşma çabaları, son gelişmelerle birlikte iyice batağa saplanmıştır. Kürt halkı, yıllardır bu ninniye dinlemekten bıkmış ve kendi tecrübesi ile bu politikaların kofluğunu görmüştür. Şimdi Kürt halkı da ayaktadır ve neredeyse her gün sokakta devletin kolluk güçleriyle çatışmaktadır.

Diğer yandan "Kentsel Dönüşüm" adıyla emekçi semtlerdeki yıkımlar sürmekte, buna karşı direnişler yeniden alevlenmektedir. Özellikle Maltepe-Başibüyük'teki halk direnişi, kitleselliği ve kararlılığı ile öne çıkmıştır. Bu yöndeki direnişler, önümüzdeki dönem de devam edecektir.

Kısacası, işçi ve emekçiler, Kürt halkı, semt yoksulları, giderek büyüyen bir kavganın içindedirler. İlk belirtileri ortaya çıkan ve daha da şiddetleneyeceği öngörülen ekonomik kriz, daha fazla yoksulluk ve işsizlik getirecek, bu durum toplumun tüm kesimlerini etkileyecek ve sokağa çıkmaya zorlayacaktır. Dolayısıyla bugün halihazırda daha geride duran kesimlerin de harekete geçme olasılığı yüksektir.

Giderek kabaran ve birçok kesimi içine almaya başlayan toplumsal hareketin başını işçi sınıfının çekmesi çok önemlidir. GSS'de odaklanan mücadele, bu bakımdan tayin edici bir yere sahiptir. Geline aşamada "uyarı" niteliğindeki eylemlerden, hakalı eylemlere "genel grev-genel direnişe" geçmek şarttır.

Bu yönde ajitasyon-propagandayı arttırmalı, işçi ve emekçileri hem zihinsel hem de fiilen böyle bir eylemin hazırlığı içine sokmalıyız. GSS'yi merkezine oturtan, aynı zamanda her toplumsal dinamiğin kendi talepleriyle buna katıldığı bir "genel grev-genel direnişe" hazırlanmalıyız. Sendika ağalarının barikatlarını aşan, gerçek anlamda hayatı durduran ve sokakları işçi-emekçi sloganlarıyla cınlatan bir eylem olmalıdır bu. Burjuvaziye geri adım attırtana kadar kararlılıkla sürecek bir eylem olmalıdır.

Tüm kitleyi böyle bir eyleme hazırlayacak, eylem anında fiili önderliği üstlenecek devrimci bir öncülüğe ihtiyaç büyüktür. Kendi adımıza bugünden bunun gerekleri doğrultusunda harekete geçmeli, gerekli donanımı ve konumlanmayı başarmalıyız.

* * *

Burjuvazi, bir yandan ekonomik kriz, bir yandan da iyice su yüzüne vuran siyasi krizle boğuşmaktadır. AKP hükümetinin

geleceği belirsizdir. Bu durum içine düştükleri açmazı daha da büyütmektedir. Bir yandan kendi aralarındaki it dalaşı yeniden had safhaya çıkarken, bir yandan da işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik azgınca saldırıları sürmektedir.

Egemen sınıfların içlerine düştüğü açmazı da değerlendirerek, kendi gündemimizi dayatmalı, taleplerimizi daha gür haykırmalıyız. Bugün bunları elde etmenin olanakları, düne göre daha fazladır. Gerek egemen sınıfların içine düştüğü acz, gerekse işçi ve emekçilerin yükselen eylemleri, bunu ortaya koymuştur.

Tuzla ve Tekel işçilerinin kararlılığı ve militanlığı, Başibüyük halkının isyanı ve süren direnişi, Kürt halkının yeni serhildanları, GSS'ye karşı işçi ve emekçilerin birleşik eylemi, bir büyük toplumsal hareketin önemli belirtileridir. Bu, aynı zamanda "genel grev-genel direnişi" ören, onun kilometre taşlarını oluşturan basamaklardır.

Elbette krizin varlığı ya da işçi ve emekçilerin tepki ve eylemlerin artması, kendiliğinden "genel grev-genel direnişe" götürmez. Bu noktada öncülere düşen görev, son derece belirleyicidir. İşçi ve emekçileri bilinçlendirmek, kendi deneyimleriyle eğitilmelerini sağlamak, kitle örgütlerine sahip çıkmalarını ve yönetimlerini harekete geçirmelerini başarmak, olmazsa olmazdır. Keza, her birimde bugünden taban örgütlerini kurmak gerekmektedir. Burjuvazinin manevralarını, sendika ağalarının uzlaşma girişimlerini durduracak tek güç, yukarıda sıraladığımız noktalarda alınan mesafe olacaktır.

Hava dönmeye, rüzgar işçi ve emekçiden yana esmeye başlamıştır. '89 Bahar eylemlerini çağrıştıran bir hareketlenme söz konusudur. Ve nasıl ki, bugünkü hükümetin çokça öykündüğü Özal'ın ANAP'ını, '89 bahar eylemleri sarsmış ve alaşağı etmişse, AKP hükümetinin de sonunu hazırlayacak olan, yeniden gündemi belirleyen işçi ve emekçi hareketi olacaktır.

* * *

Bir bahar mevsimine daha giriyoruz. Doğayla birlikte, işçi ve emekçiler, ezilen halklar da uyanıyor, filize duruyor. Tüm dünyada işçi ve emekçiler, yeniden sokakları ısıtıyor. Buna Türkiye'den de bir ses verildi. Şimdi bu sesi büyütme zamanıdır! Genel grev-genel direniş şiarıyla 1 Mayıs'a hazırlanma, 1 Mayıs alanını daha güçlü bir şekilde zaptetme zamanıdır.

Tüm gücümüzle bu hedefe kilitlenelim! 1 Mayıs'a doğru akan zamanı, işçi-emekçi hareketiyle daha yakın ve sıkı bağlar kurmak için değerlendirelim! Yükselen tepki ve eylemleri daha da büyütme, onu "genel grev-genel direniş"le taçlandırmak hedefiyle çalışalım! Ajitasyon-propaganda ve eylem hattımızı, bu hedefi fethetmek oluşturmalıdır.

Yayınevimizden çıkan son broşür: LİSELİ GENÇLİĞİN SORUNLARI ve ÖRGÜTLENMESİ

Yayınevimiz tarafından Mart ayı içinde "Liseli Gençliğin Sorunları ve Örgütlenmesi" başlıklı bir broşür çıktı. Daha önceki yıllarda yine yayınevimiz tarafından yayınlanan "Anti-emperyalizm ve Gençlik", "Gücümüz Örgütlülüğümüzdür!" başlıklı broşürlerden sonra, üçüncü gençlik broşürünü çıkarmış bulunuyoruz. Liseli gençliğe dönük çıkarılan son broşür, 1990'lı yıllarda yayınlanan lise broşürünün yeni gelişmelerle güncellenmiş ve zenginleşmiş halidir.

Broşürde, üç ana bölüm ve onun alt başlıkları yer alıyor. "Liseli Gençliğin Sorunları" temel başlığı altında; lise öğreniminin içeriği, lise eğitiminde "fırsat eşitsizliği", genç işçi sömürü alanı: meslek liseleri, liselerde faşist baskılar, liseli gençliğin gelecek belirsizliği ve eğitimde öğretmenin rolü, başlıkları bulunuyor. "Demokratik Lise Mücadelesi ve Sosyalizmde Eğitim" başlıklı ikinci bölümde ise, demokratik lise mücadelesi ve talepleriyle, devrim sonrası sosyalist eğitim anlatılıyor. Üçüncü ve son bölüm "Liseli Gençliğin Örgütlenmesi" ana başlığında, komsomol ve kitle örgütlenmesi ortaya konuyor.

Broşürün "sunu" bölümünde, liseli gençliğin sorunlarının özü aynı kalmakla birlikte daha da katmerlendiği belirtildikten sonra, diğer toplumsal sınıf ve tabakalar gibi, liseli gençliğin de, örgütsüzlüğün sancılarını çektiği söyleniyor. Fakat artan hoşnutsuzluğun bu yönde yeni arayışları doğurduğu, liseli gençliğin toplumsal hareketin önemli bir dinamiği olarak kavgada yerini alacağı vurgulanıyor.

Aşağıda "sunu"dan bir bölüm yayınlıyoruz.

* * *

"Broşürü güncellerken bir kez daha gördük ki, eğitimin özü aynı kalmak koşuluyla, her burjuvazlik, onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için yeniden ele alıp düzenliyor. Son olarak AKP hükümeti, özellikle İmam Hatip Liseleri lehine meslek liseleri üzerinde oynamayı, keza sınav sisteminden not sistemine kadar hemen her konuda

değişiklik yapmayı sürdürüyor. Fakat zorunlu din dersi başta olmak üzere genel olarak eğitimin gerici-faşist, şovenist yapısı konusunda hiçbir hükümet, değişiklik yapmadığı gibi, daha da koyulaştırmış durumda. Liseliler üzerindeki faşist baskı da aynı şekilde artarak devam ediyor.

Öte yandan gençliğin uyuşturucu bataklığına ve intihara sürüklenme oranı, çok daha büyük rakamlara ulaşmış durumda. Buna çeteleri de eklemek gerekir. Türkiye'de, okullarda işlenen cinayet ve katliamlar, ilk kez 2000'li yıllarda gündeme gelmiş, gençlerden "seri cinayetler" işleyen katiller yaratılmıştır. Bu yönüyle o benzemeye çok çalıştıkları Amerika'ya yaklaştıklarını, hedeflerindeki "küçük

Amerika'ya" ulaşmada önemli bir mesafe katettiklerini söyleyebiliriz.

Geçen süre zarfında eğitimin paralı hale getirilmesinde epeyce bir yol alınmış ve işçi-emekçi çocuklarına sadece yükseköğrenim değil, ortaöğrenim kapıları da kapanmaya başlamıştır. İşsizlik oranı her geçen yıl büyümeye devam etmekte, artan genç nüfusun önemli bir kısmı, işsizlik girdabında boğulmakta, bunalımlara ve çeşitli suçlara itilmektedir.

Bütün bunlar, gençliğin gelecek güvensizliğini arttıran ciddi değişimlerdir. Elbette artan sorunlara karşı tepkiler de büyümektedir. Ne var ki bu tepkiler, halen örgütlü bir güce dönüşmüş değildir. Genelde öğrencilerin, özelde liselilerin demokratik örgütlenmesi önüne bir dizi engel çıkarılırken, faşist ve dinci örgütlenmelerin önü açılmakta ve bunların gençlik içerisinde büyümeleri sağlanmaktadır.

Gençliğin bu gerici-faşist ablukayı kırıp, üzerindeki her tür baskı ve haksızlığa karşı militan bir mücadele başlatması için biriminde ve merkezi düzeyde örgütlenmesi şarttır. Bu yönde atılan küçük adımlar büyütülmeli, birleşik ve koordineli hale getirilmelidir. Bu konuda gençliğin zengin bir tarihsel birikimi vardır. Bunlar, somut duruma uyarlanarak geliştirilmeli ve daha fazla zaman kaybetmeden işe koyulmalıdır.

Elinizdeki broşür, liseli gençliğin geçmişten bugüne yaşadığı sorunları gözler önüne sermekte, bunlara alternatif olarak devrim ve sosyalizm sonrası eğitimi en özlü haliyle anlatmaktadır. Demokratik lise mücadelesinin taleplerini ve bu doğrultudaki mücadeleyi hangi perspektifle, hangi örgüt modeliyle vermek gerektiğini, tarihsel deneyimler üzerinden ortaya koymaktadır.

Liseli gençliğin devrim ve sosyalizm perspektifiyle örgütlenip, yeniden toplumsal muhalefetin önemli bir bileşeni, devrim ordusunun yeni neferleri olması umudu ve inancıyla...

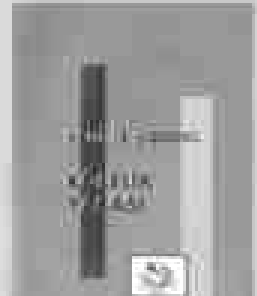
Broşürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Programı ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkeşe İş, Herkeşe Çalışma Hakkı
İş güvencesi yasa tasarılarının,
işçi-emekçi kitlelere getirilmesi

Yeni İş Yasası, KOLELİK YASASI
En temel haklarımızı gaspeden
Yeni İş Yasasına karşı yapılacak sayısız
sınıf savaşımını yükseltmektir.

Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
Filoyu denize döken, '68 devrimci dalgasını yaratan gençlik, anti-emperyalist savaşın önünde olur.

Gücümüz Örgütlülüğümüzdür!
Derleyen: Ulas Hicabi Kocuk
"Yeni çağın çocukları" örgütülüğü ile güçlenir, örgütülüğü ile özgürleşir.

1 MAYIS'DA 1 MAYIS ALANINDA

